

Ladik Katalin

A NÉGYDIMENZIÓS ABLAK

**VÁLOGATOTT VERSEK
(1962-1996)**

Mikes International
Hága, Hollandia

2004.

Kiadó

'Stichting MIKES INTERNATIONAL' alapítvány, Hága, Hollandia.

Számlaszám: Postbank rek.nr. 7528240

Cégbejegyzés: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Terjesztés

A könyv a következő Internet-címről tölthető le: ***http://www.federatio.org/mikes_bibl.html***

Aki az email-levelezési listánkon kíván szerepelni, a következő címen iratkozhat fel:

mikes_int-subscribe@yahoogroups.com

A kiadó nem rendelkezik anyagi forrásokkal. Többek áldozatos munkájából és adományaitól tartja fenn magát. Adományokat szívesen fogadunk.

Cím

A szerkesztőség, illetve a kiadó elérhető a következő címeken:

Email: mikes_int@federatio.org

Levelezési cím: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Hollandia

Publisher

Foundation 'Stichting MIKES INTERNATIONAL', established in The Hague, Holland.

Account: Postbank rek.nr. 7528240

Registered: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Distribution

The book can be downloaded from the following Internet-address: ***http://www.federatio.org/mikes_bibl.html***

If you wish to subscribe to the email mailing list, you can do it by sending an email to the following address:

mikes_int-subscribe@yahoogroups.com

The publisher has no financial sources. It is supported by many in the form of voluntary work and gifts. We kindly appreciate your gifts.

Address

The Editors and the Publisher can be contacted at the following addresses:

Email: mikes_int@federatio.org

Postal address: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Holland

ISSN 1570-0070

ISBN 90-8501-010-1

NUR 306

© Mikes International 2001-2004, Ladik Katalin 1969-2004, All Rights Reserved

A KIADÓ ELŐSZAVA

2003. december 5-én elkezdtek kiadni Ladik Katalin életművét. Elsőként a *Fűketrec* című – addig kiadatlan – verseskötetet jelentettük meg. Azonos címmel számos vers, hangköltemény formában is kiadásra került a szerző előadásában. Ezennel folytatjuk az életműkiadást; *A négydimenziós ablak* 1998-ban jelent meg hagyományos könyv alakban a FEKETE SAS KIADÓ gondozásában, Budapesten.

Jelen kötettel egyidőben ismét – számos vers, hangköltemény formában is kiadásra kerül a szerző előadásában, A négydimenziós ablak - hangköltemények címmel. A A négydimenziós ablak - hangköltemény mp3-as formátumú hanganyag jelen formájú technikai kivitelezését a Magyar Elektronikus Könyvtár munkatársai végezték el: a hang CD digitalizálását, darabolását Csáki Zoltán végezte, a szervezés Moldován István munkája. Ezen hangköltemények a Magyar Elektronikus Könyvtár állományában találhatók meg, s a következő címről tölthetők le:

<http://mek.oszk.hu/01600/01611>

A kötet a Bibliotheca Mikes International honlapján kívül letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtár állományából is a következő címről:

<http://mek.oszk.hu/01600/01610>

A hangkölteményekként elhangzó verseket ebben a kötetben *-al jelöltük meg. Alább mellékeljük a hangzó anyag tartalomjegyzékét.

A NÉGYDIMENZIÓS ABLAK

HANGZÓ ANYAG

1. SÁMÁNÉNEK (1968) mono (1:28)
hang: Ladik Katalin
2. REFLEXIO 7. (1974) sztereo (12:42)
zene, hangszer: Király Ernő, citrafon (új hangszer)
hang: Ladik Katalin
3. PHONOPOETICA 1. rész (1976) mono (4:35)
(G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, Szombathy B., Tóth G., Ladik K. vizuális költeményeinek fonetikus előadása)
hang: Ladik Katalin
munkatársak: I. Fece, B. Stajíc
4. PHONOPOETICA 2. rész (1976) mono (2:58)
(G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, Szombathy B., Tóth G., Ladik K. vizuális költeményeinek fonetikus előadása)
hang: Ladik Katalin
munkatársak: I. Fece, B. Stajíc
5. PHONOPOETICA 3. rész (1976) mono (3:21)
(G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, Szombathy B., Tóth G., Ladik K. vizuális költeményeinek fonetikus előadása)
hang: Ladik Katalin
munkatársak: I. Fece, B. Stajíc

6. PHONOPOETICA 4. rész (1976) mono (3:57)
(G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, Szombathy B., Tóth G., Ladik K. vizuális költeményeinek fonetikus előadása)
hang: Ladik Katalin
munkatársak: I. Fece, B. Stajić

7. SIRATÓ (1978) mono (2:23)
hang,szöveg: Ladik Katalin

8. NÉGY FEKETE LÓ MÖGÖTTEM REPÜL (1978) sztereo (2:53)
hang, szöveg: Ladik Katalin

9. MAGYAR NÉPDAL (1979) mono (2:04)
hang: Ladik Katalin

10. TÁNCDAL, HANGCSOPORTOK (1979) mono (4:09)
hang: Ladik Katalin
szöveg: Weöres Sándor

11. VÍZANGYAL 1. rész (1989) sztereo (5:6)
hang: Ladik Katalin, Fischer Károly
ének: Biszák Júlia
zene, hangszer: Király Ernő, citrafon (új hangszer)
szöveg: Ladik Katalin, Lewis Carroll, James Joyce
munkatársak: Vajda Tibor, Doru Barbulov

12. VÍZANGYAL 2. rész (1989) sztereo (5:20)
hang: Ladik Katalin, Fischer Károly
ének: Biszák Júlia
zene, hangszer: Király Ernő, citrafon (új hangszer)
szöveg: Ladik Katalin, Lewis Carroll, James Joyce
munkatársak: Vajda Tibor, Doru Barbulov

13. VÍZANGYAL 3. rész (1989) sztereo (3:44)
hang: Ladik Katalin, Fischer Károly
ének: Biszák Júlia
zene, hangszer: Király Ernő, citrafon (új hangszer)
szöveg: Ladik Katalin, Lewis Carroll, James Joyce
munkatársak: Vajda Tibor, Doru Barbulov

14. VÍZANGYAL 4. rész (1989) sztereo (9:50)
hang: Ladik Katalin, Fischer Károly
ének: Biszák Júlia
zene, hangszer: Király Ernő, citrafon (új hangszer)
szöveg: Ladik Katalin, Lewis Carroll, James Joyce
munkatársak: Vajda Tibor, Doru Barbulov

15. HÁROM ÁRVA 1. rész (1990) sztereo (8:21)
(magyar népballada feldolgozása, eredeti hangfelvétel felhasználásával)
hang: Ladik Katalin
munkatárs: Boris Kovač

16. HÁROM ÁRVA 2. rész (1990) sztereo (9:10)
(magyar népballada feldolgozása, eredeti hangfelvétel felhasználásával)
hang: Ladik Katalin
munkatárs: Boris Kovač
17. KŐMŰVES KELEMENNÉ (1990) sztereo (7:55)
(magyar népballada feldolgozása, eredeti hangfelvétel felhasználásával)
hang: Ladik Katalin
munkatárs: Boris Kovač
18. UFO-NOPOETICA (1976-93) sztereo (4:36)
hang, szöveg: Ladik Katalin
munkatársak: Ivan Fece, Borislav Stajić, Hortobágyi László
19. DRÁGA ÜGYVÉD ÚR REGGELEI (2001) sztereo (10:05)
hang, szöveg: Ladik Katalin
munkatárs: Kerekes Endre

A szerzőről:

Költő (az ún. írott költeményekkel párhuzamosan hangkölteményeket és vizuális verseket is alkot), kísérleti zeneművek és hangjátékok alkotója és vokális előadója. Tevékenységi területe továbbá a performance, happening, mail art (küldeményművészet), kísérleti színpadi művek. Az Újvidéki Rádió munkatársa, majd az Újvidéki Színház színésze 1992-ig. A Magyar Írószövetség és a Magyar Alkotók Országos Egyesületének tagja. 1991-ben Kassák-díjat, 2000-ben Mikes 'Magyar Irodalmi Figyelő' díjat, 2001-ben József Attila díjat kapott.

Hága (Hollandia), 2004. március 5.

MIKES INTERNATIONAL

FÜLSZÖVEG 'A NÉGYDIMENZIÓS ABLAK' HANGZÓ ANYAGHOZ

Ladik Katalin a nagyon kevés költők egyike, aki eklatáns módon szemlélteti, hogy a költői közlés nyelve, az írott kódrendszeren túl, a hangban, látványban, mozdulatban, a konkrét akusztikai és vizuális artikulációban valósul meg a maga teljességében. A nagy színpadi tapasztalattal rendelkező művész pontosan tudja, hogy a nyomtatásos közlésre szánt versének élő előadása is több mint előadóművészet: kreatív interpretáció, amely új, magában való műként jelenik meg, és így is értelmezhető. És akkor még nem beszéltünk az emberi test beszédének, vagyis a hangnak, a vokalitásnak, illetve a mozgásnak az élő vizualitásnak a régiójáról, amely rendkívül gazdag módon kitágítja a költői nyelv közléslehetőségeit.

A költő jelenlétével, vagy csak a hangjával, vagy a képzelet írásba kódolt formáival tehát **tested ad a szónak, a nyelvnek**. A hanggal, a nyelvi közlés testi realizációjával az ember – többnyire anélkül, hogy gondolna rá – már a köznapi érintkezésben is testet ad a nyelvnek. A nyelvet tudatosan alkalmazó művész azonban kiváltképpen gondol erre különösen olyan költő, mint Ladik Katalin, aki költészetében a nyelv valamennyi kiterjedését alkalmazza: írott szövegköltészetét a magyar kritika itt-ott már méltó helyén kezeli; az ezeken alapuló vagy ezektől független fónikus, vagyis hangköltészeti munkáit már csak a nemzetközi művészi élet ismeri első vonalában.

Ladik Katalin olyan költői szöveget alkotott, amelynek minden szála külön-külön is felismerhető, amelynek autonómiával is rendelkező mintáit érzékelhetjük, amely ugyanakkor a maga teljességében **szuprapoétikus**, tehát az egyes költői közlésrétegek érvényén felül is értelmezhető költészetet teljesít meg.

Ladik költészetét értelmezve visszatalálok ahhoz – amit saját „transzpoézisem” állandó önértelmezési kísérletei során, de a költészetre általános érvénnyel kiterjeszthetőnek véelve így fogalmaztam meg: **a költészet tér, anyag és mozgás**. No meg persze **hang és szellem**, teszem hozzá.

Szkárosi Endre

PUBLISHER'S PREFACE

In December 2003 we have started to publish the œuvre of Katalin Ladik with the up until that time unpublished volume entitled *Fűketrec* ('*Grass Cage*'). Next to the electronic book we released in cooperation with the National Széchényi Library – Hungarian Electronic Library acoustic material, too.

Present volume is the continuation of this effort. The material in this volume was published in traditional book format in 1998 by the publisher FEKETE SAS KIADÓ, in Budapest. In this case we also release acoustic material based on a couple of poems found in the volume. This material (mp3 format) can be downloaded from the site of the National Széchényi Library – Hungarian Electronic Library:

<http://mek.oszk.hu/01600/01611>

The poems that are presented in acoustic form are labeled with the sign * in the volume. Below you will find the table of content of the acoustic material:

THE FOUR DIMENSIONAL WINDOW

ACOUSTIC MATERIAL

1. SHAMAN SONG (1968) mono (1:28)
Voice: Katalin Ladik
2. REFLECTION 7. (1974) stereo (12:42)
Music: Ernő Király, zitherphone (new instrument)
Voice: Katalin Ladik
3. PHONOPOETICA 1. (1976) mono (4:35)
(Visual poems by G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, B. Szombathy, G. Tóth, K. Ladik performed phonetically)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineers: Ivan Fece, Borislav Stajić
4. PHONOPOETICA 2. (1976) mono (2:58)
(Visual poems by G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, B. Szombathy, G. Tóth, K. Ladik performed phonetically)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineers: Ivan Fece, Borislav Stajić
5. PHONOPOETICA 3. (1976) mono (3:21)
(Visual poems by G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, B. Szombathy, G. Tóth, K. Ladik performed phonetically)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineers: Ivan Fece, Borislav Stajić
6. PHONOPOETICA 4. (1976) mono (3:57)
(Visual poems by G.J. de Rook, G. Sandri, F. Zagoričnik, B. Szombathy, G. Tóth, K. Ladik performed phonetically)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineers: Ivan Fece, Borislav Stajić

7. LAMENT (1978) mono (2:23)
Voice, text: Katalin Ladik

8. FOUR BLACK HORSES FLY BEHIND ME (1978) stereo (2:53)
Voice, text: Katalin Ladik

9. HUNGARIAN FOLK SONG (1979) mono (2:04)
Voice: Katalin Ladik

10. DANCE SONG, SOUND GROUPS (1979) mono (4:09)
Voice: Katalin Ladik
Text: Sándor Weöres

11. WATER ANGEL 1. (1989) stereo (5:6)
Voices: Katalin Ladik, Károly Fischer
Vocals: Júlia Biszák
Music: Ernő Király, zitherphone (new instrument)
Text: Katalin Ladik, Lewis Carroll, James Joyce
Sound Engineers: Tibor Vajda, Doru Barbulov

12. WATER ANGEL 2. (1989) stereo (5:20)
Voices: Katalin Ladik, Károly Fischer
Vocals: Júlia Biszák
Music: Ernő Király, zitherphone (new instrument)
Text: Katalin Ladik, Lewis Carroll, James Joyce
Sound Engineers: Tibor Vajda, Doru Barbulov

13. WATER ANGEL 3. (1989) stereo (3:44)
Voices: Katalin Ladik, Károly Fischer
Vocals: Júlia Biszák
Music: Ernő Király, zitherphone (new instrument)
Text: Katalin Ladik, Lewis Carroll, James Joyce
Sound Engineers: Tibor Vajda, Doru Barbulov

14. WATER ANGEL 4. (1989) stereo (9:50)
Voices: Katalin Ladik, Károly Fischer
Vocals: Júlia Biszák
Music: Ernő Király, zitherphone (new instrument)
Text: Katalin Ladik, Lewis Carroll, James Joyce
Sound Engineers: Tibor Vajda, Doru Barbulov

15. THREE ORPHANS 1. (1990) stereo (8:21)
(adaptation of a Hungarian folk ballad; using recordings of original folk singing)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineer: Boris Kovač

16. THREE ORPHANS 2. (1990) stereo (9:10)
(adaptation of a Hungarian folk ballad; using recordings of original folk singing)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineer: Boris Kovač

17. KŐMŰVES KELEMENNÉ (1990) stereo (7:55)
(Adaptation of the Hungarian folk ballad about a mason who is building a fortress.
The fortress can only be completed by using his wife's body, as a blood sacrifice, to complete the wall; using recordings of original folk singing)
Voice: Katalin Ladik
Sound Engineer: Boris Kovač
18. UFO-NOPOETICA (1976-93) stereo (4:36)
Voice, text: Katalin Ladik
Sound Engineers: Ivan Fece, Borislav Stajić, László Hortobágyi
19. MORNINGS OF EXPENSIVE COUNCELOR (2001) stereo (10:05)
Voice, text: Katalin Ladik
Sound Engineer: Endre Kerekes

About the author:

Poet (next to written poems she creates acustic and visual poems, too), author and performer of experimental music and acustic plays. She is active on the fields of performance, happening, mail art, and experimental scenery. Ms Ladik was with the Radio of Újvidék (Novi Sad) then as actress with the Theater of Újvidék until 1992. She is member of the Hungarian Writers' Association and the National Association of Hungarian Artists. Ms Ladik received the 'Kassák Award' in 1991, the 'Hungarian Literary Observer' award (Magyar Irodalmi Figyelő) of the Hollandiai Mikes Kelemen Kör (Association for Hungarian Art, Literature and Science in the Netherlands) in 2000, and the 'Attila József Award' in 2001.

The Hague (Holland), March 5, 2004

MIKES INTERNATIONAL

ON THE ACOUSTIC MATERIAL OF 'THE FOUR DIMENSIONAL WINDOW'

Katalin Ladik belongs to the very small and select group of poets who can demonstrate that the poetical message, beyond the written code, comes to life most when it is expressed acoustically and visually. The artist with great theatrical experience knows exactly that the live performance of her poem published in a book is more than mere performance: it is a creative interpretation that leads to the creation of a new artistic piece. And then we did not even mention the additional features of the human voice and motion that richly expand the poetical freedom.

In this way the poet, with her presence or just with her voice, **embodies the word, the language**. This process already happens, although in most cases unconsciously, in every day's life. The artist on the other hand, who uses the language consciously, emphasizes this in a more pronounced way. And it is especially true for Katalin Ladik who uses every dimension of the language in her poetry. Her written œuvre is acknowledged here and there by the Hungarian critics but her phonic works, which are based on her written poetry, is only known within the leading echelon of the international artistic world.

Katalin Ladik created a web of meanings, wherein every thread embodies an autonomous pattern, but the totality of her creation can be described as **super poetic**, i.e. one can find a new meaning above the particular threads.

When interpreting Ladik's poetry I come to the same conclusion that I drew through my own endeavors of "transpoetry" and those conclusions might be generalized for the poetry as a whole: **poetry is space, matter and motion**. And I can add of course: **sound and spirit**.

Endre Szkárosi

Ladik Katalin versei nemcsak azért érdemelnek figyelmet, mert idegen nyelvi közegben sarjadtak, nemcsak azért, mert irodalmunkban szokatlan nyelvi fordulatokat, váratlanul éles színeket, hangokat, viszonyokat mutatnak föl, hanem azért is, mert szerkezeti és szellemi modernségükkel természetes hídként ívelnek a szomszédos országok kortárs költészete felé. Eme ívek egyik vetületeként képezik hangköltészeti művei, illetve performanszai, melyeket Európa-szerte igen nagyra értékelnek...

Költészetének három sarkalatos pontja van: intellektuális, népi és szürrealista. Ennek a három összetevőnek együttes jelenléte teszi kirívóan egyedivé líráját, ebből fakad az az összhang, amit a magyar költészet kórusából fontos kiemelni, felmutatni, kiadni, olvasóközönségbe vinni.

Papp Tibor

Ladik Katalin

(1998)

TARTALOM

<i>A Kiadó előszava</i>	<i>III</i>
<i>Fülszöveg 'A négydimenziós ablak' hangzó anyaghoz</i>	<i>VI</i>
<i>Publisher's preface</i>	<i>VII</i>
<i>On the acoustic material of 'The Four Dimensional Window'</i>	<i>X</i>
BALLADA AZ EZÜSTBICIKLIRŐL (1962-1968)	1
TOR.....	2
ANDROGYN.....	3
41° C.....	4
LEUCOCYTA 36 000.....	5
APUS	5
DAPHNÉ.....	5
MOLUNATI ELÉGIA	6
ÉNEK MINDEN NAPRA.....	7
ÉJFÉLI RONDÓ.....	10
ÓLOMÖNTÉS	17
FERKÓ	19
SIRATÓ *	19
SÁMÁNDOB	20
VARÁZSÉNEK.....	20
RONTÓ MONDÓKA	20
NÉPDAL	20
MENYEGZŐ.....	21
ZSOLTÁR	21
UFO PARTY *	23
DRÁGA ÜGYVÉD ÚR REGGELEI *	26
AZ IBRISZ CSILLAGVIZSGÁLÓ MESTER ELLEN ELKÖVETETT MERÉNYLETRŐL	29
ELINDULTAK A KIS PIROS BULDÓZEREK (1968-1971)	31
MINDEN AZON MÚLIK	32
KI FOGAD BE ENGEMET.....	32
FEHÉR KUTYA A VÉGTELENBEN	32
KERESZTHÍDRA LÉPTEM	32
FEHÉR BÓRDUDÁK SZÁRADNAK	32
A JÉGEN RŐT KISASSZONYOK.....	32
BARNA CÉRNÁT ERESZT A HOLD	33

DINNYÉT LÓBÁL A SÁRGÁ SZÉL	33
TAVASZ	33
VELENCEI GALAMBOK	33
HAT PORSZÍVÓ ÉJSZAKÁJA.....	33
MESE	33
TELE VAN HOLDDAL A HOLDI EMBER	34
ANYÁCSKA VIRRASZT	34
TŰZ	34
A LOVACSKA HALÁLA.....	34
SZÉP TISZTA TYÚK	34
SZÍNHÁZBAN.....	35
A KÉS	35
ÉVSZAKOK.....	35
A TÉREN TŰLKÖLŐ AUTOMOBILOK	35
JÁTÉK HIHINEK	35
MAGA AZ A KÖVÉR PASAS	36
NADRÁGOMRA HA RÁTALÁLSZ.....	36
ELINDULATAK A KIS PIROS BULDÓZEREK.....	36
HIBA TÖRTÉNHESETT EZT RÖGTÖN ÉSZREVETTÜK	36
NYULAM TÉGED NEM SZERETNI	36
MINDKÉT ÉJJEL	36
BOLDOGSÁG.....	37
VERS A SZERELMES PIÓCÁRÓL	37
KUTYUSKÁM GYERÜNK A PATIKÁBA.....	37
AMIKOR A ZÖLD FÜGGÖNY.....	37
JÚLIUS	37
ARATÁS	38
NYÁR.....	38
NYÁRI ÉJ.....	38
ÁHÍTAT.....	38
ÚTBAN GÖRÖGORSZÁG FELÉ.....	38
GÖRÖG NŐ.....	38
BOLOND NYÁR.....	38
MELLEM ALKONY.....	39
AZT HISZEM ÉJSZAKA.....	39
IMÁDOM A TŰZIKUTYÁT	39
MADÁR	39

AZ AUTÓBUSZBAN NYOLC ÓRA TÁJBAN	39
A LÚD ÉS A LÓ VIADALA	40
GALAMBOM AKI A HAVASOKBAN JÁRT	40
KIS PIROS VONAT A SZÁDBÓL	40
A SIVATAGNAK KÉT LÁBA VAN	40
BALKON	40
FINOM A HANG A FOGAM ALATT	41
ING	41
A MÁSIK SZOBÁBAN AZ ÉNEKESNŐ	41
AVAGY SEPRŰJE VAGYOK-É PÁROMNAK	41
ITT CSÜCSÜL A NÉGY LÓKÖTŐ	41
AZOK AZ ARANYBA ZÁRT KETRECEK	41
AZ A SZÉTVERT AJTÓ KÖZÖTTÜNK	42
FURCSA AKI KALAPÁCSOKRÓL ÁLMODIK	42
AMIKOR A VÖRÖS HEGY	42
HOVÁ BÚJTÁL KATÓ	42
AZ ABLAKON KIDÖFÖTT RÚDON	43
VASÁRNAP	43
KIS ÉJI ZENE	43
AMIÓTA VARJÚT ÜLTETTEK BELÉM	43
MINTHA SZÁZ ÉLETEM VOLNA	43
HA MEGLEP A MAGÁNY A KONYHAASZTALON	44
AZ ÖREGASSZONY MEG A SZÉKEK	44
CSEND	44
IDŐ	44
ÉJ	44
HOGY A FÁJDALOMTÓL-E	45
A RÉPA	45
ÉLETEM	45
ÖNÉLETRAJZ	45
SÍRFELIRAT	45
<i>MESÉK A HÉTFEJŰ VARRÓGÉPRŐL (1971-1977)</i>	<i>46</i>
A HÉTFEJŰ VARRÓGÉP	47
KVAZÁR NÉNE	47
AZ EMBEREK SZÉTSZÉLEDÉSE	47
HOGYAN LOPTA EL A SÁSKA A HOLDAT	47
A SÁSKA MESÉJE AZ ÖRÖKLÉTRŐL	47

A SÁSKA MESÉJE A SZERETETRŐL.....	47
ÁLMOT HULLAJTÓ SÁSKA	48
A HÁROM MADARAT EVŐ SÁSKA	48
AZ ÉNEKLŐ SÁSKA	48
IMÁDKOZÓ SÁSKA	48
A NAP, A KÍGYÓ ÉS AZ ÉGETŐ EMBER.....	48
A MÓZSASZÍNŰ RADÁR	48
AZ A MÖLD ZADÁR	48
A VÖRÖS MASINA	49
A FEKETE LÉGYCSAPÓ	49
AZ EMBER AKI INGET KALAPÁLT A FEJÉN	49
BOLOND PALI.....	49
A SÜKET SZABÓ	49
KÉT HEGEDŰ ÉS A GAZDA.....	49
OLLÓJÁTÉK.....	49
TÚZJÁTÉK.....	50
FOGÓJÁTÉK	50
KÉSŐJÁTÉK.....	50
CITERAJÁTÉK.....	50
PIROSKA ÉS A FARKAS	50
JÉGMADÁR *	50
HAMVAZÓSZERDA.....	51
MESE A SÁRKÁNYRÓL.....	51
FEHÉR MADÁR	51
GYULLADJ MEG, GYERTYA !.....	51
A GONOSZ LEÁNY	52
BÚJÓCSKA.....	52
BESZÉLŐ TEKNŐ	52
HOLDLEÁNY.....	52
TYÚKHÍVOGATÓ	53
BÁJOLÓ.....	53
ALTATÓ.....	53
NÉGY FEKETE LÓ MÖGÖTTEM REPÜL *	53
LADIK MARGIT	53
LADIK FERENC	54
TAVASZI SZÉL VIZET ÁRASZT	54
AZ EMBER, AKI RÖPTÉBEN ELKAPTA A MADARAKAT	54

HIDEG NAPOK.....	54
BOSZORKÁNYSZOMBAT	54
A HÁROM KISMALAC.....	55
HÉT ORSZÁG	55
AZ ÉNEKLŐ VARRÓGÉP	55
HÁROM KÍVÁNSÁG	55
A LEGKISEBB KIRÁLYFI	55
A TÁLTOS	55
A FURFANGOS KANÁSZ	56
A TEVISDISZNÓ	56
EPPEG A FEKETE KIRÁLY	56
HÁROM HOLLÓ KÉK LÁNGGAL ÉGETI EGYMÁST	56
HOGYAN KERÜLT AGYAG A TÓ FENEKÉRE	57
A HÉT BETYÁR	57
AZ ELVARÁZSOLT FIÚ	57
HÁROM NARANCS PALOTÁJA.....	57
HÉT SZŰKÖS ESZTENDŐ	57
A LEGKISEBB KIRÁLYKISASSZONY.....	57
HOGYAN SOVÁNYODOTT LE A KIRÁLYNÉ.....	57
AZ ELRABOLT KIRÁLYKISASSZONYOK.....	58
A PARÁZZSÁ VÁLTOZOTT KIRÁLYFI.....	58
HÁROM NAP EGY ESZTENDŐ	58
A SZEGÉNY EMBER MEG A GAZDAG EMBER	58
AZ ARANYTOJÁS.....	58
A GRIFFMADÁR.....	59
A BARNA TEHÉN	59
BARNA TEHÉN FIA	59
MINDENT JÁRÓ MALMOCSKA	59
PAPUCSSZAGGATÓ KIRÁLYKISASSZONYOK	60
A CSODÁLATOS DARÁLÓ	60
A CSODÁLATOS POGÁCSA.....	60
AZ ÜVEGSZEMŰ LÁNY.....	60
A KENDERT SZEDEGETŐ LEÁNY	60
A BESZÉLŐ TÜKÖR	61
AZ OKOS LEÁNY	61
A SZORGALMAS LEÁNY TÖRTÉNETE	61
A VÍZHORDÓ LEÁNY	61

LÁTÓ ASSZONYOK.....	61
A BŰNÖS ASSZONY.....	61
REPÜLŐ SZARVASOK.....	61
A PÓRULJÁRT ASSZONY	61
A MEG NEM SZÜLETETT LÁNY.....	62
A MEDDŐ TEHÉN	62
A PARÁZNA MENYECSKE	62
AZ ELVARÁZSOLT LEÁNY	62
A BÉKAKIRÁLYFI	62
A FÉRFISZÜLTE LEÁNY.....	62
A KUTYAFA.....	63
TÉL	63
ZÖLD TENYÉR, KÁRPITBA VERVE	65
A KIRÁLYLÁNY ZSÁMOLYA	66
<i>IKAROSZ A METRÓN (1978-1981).....</i>	<i>68</i>
GYERE VELEM A MITOLÓGIÁBA.....	69
A VARRÓLEÁNY ATTÓL JÖN	69
KINEK VAN FÜLE HOZZÁ	70
BARTÓK BÉLA	70
A JÉGFOLYAM ALATTI VÖLGY	71
KINEK A FEJÉT FÚJJÁK.....	71
TOUR DE MERDE	71
GYERMEKRUBIN	72
METRÓ VERSEK.....	72
POLÓNIA EXPRESSZ	74
PANNÓNIA EXPRESSZ	74
PUSKIN EXPRESSZ.....	74
MERIDIÁN EXPRESSZ.....	74
INKARNÁLT BÁBJÁTÉKOSOK.....	75
CONCERTO	76
HVARI CANTÓK.....	78
NÉZD, EZT A FÉNYES DRÓTOT!	79
AZ IDEGES PATAKOK KIHUNYTAK.....	79
Ó, HA BECSUKJÁK A KAPUKAT A BARNA SZEMBE	79
A FÜSTBEN ÉGI TÁNCOS KECSKÉK	79
ZÖLD MELLÉNYED, FÉNYES REGGELEN	80
EGY DÉLUTÁN ÜLTEK A GALAMBOK	80

ANDROGIN A CSERESZNYÉSKERTBEN, HINTASZÉKBEN	80
MARSHALL	80
HA MÚLNA E LÁNG *	81
IDŐKAMÉLEON	81
MADE IN UNIVERSE	82
A CSEPPFOLYÓS KÁLYHA	82
KOLOZSVÁRRÁ NYÍLÓ ABLAK	82
ÉN GYORSAN JÁROK ÉS AZ ESŐCSEPPEK MIND ELKERÜLNEK	83
A VANDALÚZIAI PUTYA	83
HOGY FELRAGYOGOTT, AMIKOR FELHÓT VÉGRE	83
G. KISASSZONY	83
HÁROM CSIPKENYAK	84
ÜL BARNA TUSKÓN	84
AZ A NYÍLÁS A RUHÁDON	84
GYÖNYÖR, SÖTÉT SZEKRÉNY	84
NÉGY TROKEDLI	85
BARNA PADLÓ	85
MIMÓZA GÖDRÖCSKE	85
SAJÁT HANGJÁN. AZ OLLÓ	85
<i>HOMO GALACTICUS (1980-1985)</i>	86
VÁNDOR, KEZÉBEN FELREPEDT GRÁNÁTALMA	87
ÁTMEGY KÉT TŰZES GOMBLYUKON	87
MIFÉLE SZÚKULÓ TUDAT HÚRJA VÁLIK VÍZZÉ	87
AMIÓTA A KICSINY ERŐTELJES GÉP FELHOZTA	87
ELSŐ ÉRZÉSE A RÉMÜLET VOLT	88
A TÖRÉKENY SZÉKRŐL	88
FÁJDALMAS VÁGYAT ÉRZETT	88
SZÁJÁBA VETTE A FEHÉR ZOKNIT	88
A HAJNAL ELSŐ HALVÁNY JELEI	88
A FESZÜLŐ VÍZ A RÓZSASZÍNŰ REMEGÉS	89
HA SZITÁT LÁT AZ AJTÓ FÖLÖTT	89
NÉHA AZT ÁLMODJA, JÖN VALAKI	89
BARNA LÉPCSŐ	89
Ő AKI MÁR RÉGEN HALOTT VOLT	89
A KOROMFEKETE CSÓNÁKBAN	90
SEMMI AMI ZÖLD	90
NEM HÓ	90

ALUDNI KELLENE EGY KEVESET.....	90
BEDŐLT A FAGYOS SZÉLBE.....	90
AZ ÉG LUCSKOS BÚTORAI MEGNYÍLTAK	91
LAKATLAN VOLT A FEHÉRSÉG.....	91
LASSAN FELÉBREDT	91
HIDEGÉRZETE VOLT.....	91
MUTASSÁK MEG NEKI A JÖVEVÉNYT!	91
JÉGPÁNCÉLLAL VONTÁK BE ARCUKAT	91
MINDEGYIK ÉLESRE VOLT KIHEGYEZVE.....	92
TÚL AZ ÖLTÖZKÖDŐ HEGY GERINCÉN	92
MEGTISZTULVA MINDEN KEVERÉK ANYAGTÓL	92
NYERSEN MINT A ZAJ	92
A NAP !.....	93
OLDALT FEKÜDT A MADÁRHANG.....	93
BELEZUHANT.....	93
TOJÁS HÁZA	93
AZ ÉGEN ÁLMOS KÍGYÓK	93
A KÖVETKEZŐ HOSSZABB VILLÁM.....	93
PUHA ÜVEGSZÉKEKEN.....	94
A KOCSONYA ÁRAMOT MERÍTETT	94
CÉLJÁT NEM ÉRTE EL ÉS SEMMI	94
LEROSKADT EGY DÉRTŐL.....	94
UTOLSÓ EREJÉVEL.....	94
A KÖZÉPSŐ RÉTEG – A LÉT	95
A PÁRHUZAMOS VILÁGOK	95
KÉTEZER ÉVVEL KÉSŐBB A SZÁRNYAKAT	95
BUKOTT ANGYALOK (1980-1985).....	96
ÁGAK KÖZÖTT, LEBUKÓBAN.....	97
VADLIBÁK UTOLSÓ, TÜZES SUGARA	97
IKAROSZ ÁRNYÉKA.....	97
FEHÉR, HALÁLOS ÁRAMLÁS.....	97
LOMB! LOMB! HALLOM A VIZEKTŐL	97
VADÁSZAT	98
A FÁKAT MIND MEGNÖVESZETNI !	98
HÓESÉSBEN	99
CIPRUS, ITT A FAGYOTT TENGERNÉL	99
HANDOXE, HAJÁBAN VILLAMOSJEGY	99

9 MINDEN HELYEN	99
ZÚZMARÁBA ÖLTÖZÖTT SZÁRNYAKKAL.....	100
VÁRAKOZÁS.....	100
MELEG, ROHANÓ ÉJSZAKÁBAN.....	100
ÖKÖRNYÁL	100
HAJNAL KÖZELEDTÉN, AZ ÁLOM TORKOLATA ELŐTT	100
MUDRA, A SPIRÁL.....	100
HOSSZÚ, TÉLI MADARAK TÜZEI	101
LEONARDO	101
SZENTIVÁNÉJI ÁLOM	101
A FÉNYKÉPÉSZ BEÁLLÍTJA	101
NATURE MORTE 1980	102
NYÁR(S).....	102
HATTYÚTOJÁS GŐZBEN, DALBAN.....	102
NARCISSZUSZ DERÉKTŐL LEFELÉ	103
METAFORA NÁRCISZRÓL ÉS NAPRAFORGÓRÓL	103
MENNYEI ESŐ	103
ÁRNYÉK-KERT	103
RÉPÁCSKÁNAK HASADÉKA VAN	104
FIATAL GÁZTŰZHELY TAVASSZAL	104
PEDAGÓGIAI VÁZLATKÖNYV	104
VÉGTELEN, SZIKRÁZÓ MOZDULAT.....	104
FEHÉR VAGYOK ÉS EGYSZERŰ	105
EGY.....	105
BÁBEL – NEGATÍV LENYOMAT.....	105
MICSODA BŰVŐS TEHER	105
SZÉL, FA, MOCSÁR.....	106
TENGERRE, DE MESSZE, S AZON TÚL	106
TAVASZ	106
MECHANIKUS BALETT	106
TAVASZVÁRÁS	106
ÚRDÖGÖK SZÁRNYÁN, FEHÉR FALON.....	107
ÁLDOZATI EDÉNY	107
RÁNCOS, HAJA FESTETT ÉJSZAKA *	107
VIDÁM, HALÁLOS DARAZSAK.....	107
RÁKHEL RÁHAJOL.....	108
FŐTT, FEHÉR HAL ISADORA TÁNYÉRJÁN	108

HOGY SZÓ, ÉTEL, OLTALOM NE ADASSÉK	108
RÁKHEL ÉS LEA CSINTALAN KÖTŐTŰKKEL.....	109
ZUHANÁS.....	109
A MÁSODIK PATAKOT ÁTUGORVÁN	109
FÜLEMÜLE.....	110
TAVASZ, SZÉTTÉPVE.....	110
TAVASZ, MACSKÁK MOSAKODNAK	110
ERDŐTŰZ.....	110
VÖRÖS HAJA FELCSAP A MÉLYBŐL	111
LEHÚZZA RÓLA A SZÉPSÉGET	111
KIS PARÁZNA FELHŐ	111
ÜVÖLTŐ SZELEK	112
MINTHA TENGER HÁBOROGNA	112
AZ SZELÍD DARUHOZ HASONLATOS GYILKOSOM.....	112
HAJNALIG KITAKARVA.....	112
ROVAROK ÉJSZAKÁJA	113
VIRÁGÉNEK.....	113
SUHANVA KÖVET, ÖLEMBE VEGYEM?	113
TÖRÉKENY HELYSZÍN: ÉDEN.....	113
SZENT TERÉZ BARNA ARCA	113
CSAK A HAJNALOKAT NE!	114
NE LÉGY KEGYÜLM MOGOMNOK.....	114
LÁTOMÁS NYŰGÖZHETTE LE ŐKET	114
NEM ÉDES, NEM IS FÁJ AZ ÉBREDÉS	114
FÉNYES VADÁLLATKÉNT SZISZEG, DE NEM ÉG EL	115
PEER GYNT RAGADOZÓ MADARAKKAL.....	115
HATTYÚDAL	115
CSENDÉLET HALAKKAL	116
A BŐR ODAKAGAD	116
BUKOTT ANGYALOK.....	116
CSONT ELŐTT VIRRADAT	116
<i>JEGYESSÉG (1985-1994).....</i>	<i>117</i>
ÉDENTŐL KELETRE.....	118
MENNYEI JEGYESSÉG.....	118
A HAJNAL BESZÍVJA NEDVÜNKET	118
A TANÍTVÁNY	118
MAGISTER LUDI.....	118

VIRRASZTÁS.....	118
TENGER, SENKI	119
LAPIS ALBUS	119
FEKETE CSILLAGOK KÚTJA.....	119
NEM LEHETNE MOST VISSZAFORDULNI?	119
MERKURRÓL, SUTTOGVA	120
SZÜRCSÖL A HIDEG TÁJKÉPBŐL.....	120
FEHÉR ARCA BELEORDÍT	120
ALMA MATER	120
A SZIGET MELEG, VÉRES BŐRT HÚZ.....	121
HULLÁMZÓ KÉPKERETBEN A TENGER.....	121
HAJÓ NYARGAL	122
VIHARBAN.....	122
LÁTTAM A KUTYÁKAT	122
ÉJSZAKAI VONAT	122
DENEVÉR.....	122
BE KELL VARRNI AZ ÉG ALJÁT.....	123
KIVILÁGÍTVA FÉSÜLKÖDIK	123
TISZTA SZELLŐVÉ VÁLUNK.....	123
ÚTBAN DÉLNEK.....	123
HÍMZETT ÜGYIRAT	124
SZERELEM	124
BEFAGYOTT, SÁRGÁ FOLYÓ	124
ZÖLD KESZTYŰBEN, PUFF, AKÁR A VILLÁM.....	124
ORDÍT AMIKOR MEGSZÜLETIK	125
LÉDA ÉS A FATTYÚ	125
ÜVEGHATTYÚ AZ ELŐSZOBÁBAN	126
GYORSULÓ SZEKRÉNY	126
OHRIDI GYÖNGYÖK	126
A TENGER ARCOD VESZI FEL	126
SEM FECSKE, SZAGA, MINT A MADÁRÉ	127
NEM LÁTOD BENNEM A VÍZESÉST?	127
ÁLOM, HOSSZÚ, FEHÉR.....	127
VÓLEGÉNY.....	127
A TÜKÖR DÉMONA.....	127
A SZÖRNYETEG, AKIT SZERETÜNK	128
HALKAN LECSATOLJA	128

JIN ÉS JANG	128
NYIRKOS ÉG, HIDEG VASALÓKKAL	128
JUDIT	128
VILLAMOSBAN	129
ÉVA	129
FEHÉRNEK LENNI	129
LÁRVÁK AZ ÉGI SELYEMBŐL	129
ALICE FÉSZKET RAK AZ ÉG ALJÁN	129
ALICE ÉS A HARKÁLY	129
ROGINA BARA MOCSÁR FACSÚCSAI	130
EZ AZ ÉVSZAK: SZEKRÉNY	130
ANYÁM	130
ÁLOM, ZÚZOTT GYÜMÖLCSÖN	130
A RÓZSÁKRÓL, AZ ENYÉSZET FALAI KÖZÖTT	131

BALLADA AZ EZÜSTBICIKLIRŐL

(1962-1968)

TOR

1.

Ez már nem én vagyok.
Csak a percek őrzik átkos ötvözeikben csontos árnyékomat.
Elszívároghatnék még az emlékek unott csatornáin.
A múlt s jelen émelygős pácban tálalva
tán még idecsalogatná ritka vasárnapjaimat.
De tükörbe vájta már magát a kétség,
s míg hűvös csápjaival az est
babusgatja az ablakokat,
szememben vajúdik a sötét.
Tudom, a jelenem tora ez.
Kísértések tarka katonái özönlének szét tagjaimon,
hogyan csuklómról letépve az idő abroncsait,
féktelen táncba kezdenek.
Vajúdó reményem izzadt gyolcsaira
hiába csöppenti vörös foltjait a múlt.
Homlokomról már lepattant a várakozás
szikkadt koszorúja, s fehér habfodrain
gőgösen trónol a penész. Vigadatok hát,
vinnyogó örömetek még elfér a jelen asztalán.
Duhaj ereitekből csapoljátok a jövő italát,
roppant jókedvünkben majd megetetjük a fiókok
egereit, legszebb mottónkat hímezzük pockaikra,
s szétkergetjük nyüzsgő vágyainkat!
A csodálkozók szemébe söpörjük a szokások
dohos morzsáit, jajduljon hát a múlt,
az erkölcs, késünkre szúrva zsíros falatként
az egerek lakomáján!

2.

Hogy unom már
az ígérek bűvös malasztját!
Kagylók pihégését érzem pilláimon,
folyók dús ágyékából kikelve,
felém lehelik iszapos álmaikat.
A vágyak gubói szétmállva a vakolat
ráncai között, s lárvák terjesztik
nyúlós árnyukat a falakon.
Ó, a folyók! A folyók már hordják
odúm hulladékát a zsíros partok felé,
hol a zsivaj kuksol álmatag,
hol az éj kitárva nyirkos zsákjait,

bélelt mélységeibe rejti az észet.
Hol a színek gyökereken szívódnak
a képzelet gyöngyeibe,
hol a tárgyak terpesze
meleg daróccá göngyölül,
a távolság hájas rétegeiben,
kutatni a feledés rögét.
Ott leszünk mindannyian.
A félelem már ülteti rút fekélyét
bordáink dohos rései közé,
s vemhes látomások hullatják
odvas fogukat kiengesztelésül haláltusánknak.
Zuborgó fürgetegét közelgő lakománknak
már népesítik irdatlan faun-fejek,
s lám, az asztalsaroknál pislognak gyáván
véres borzalmukban lecses egérszemek.
Üvöltsetek hát, éveim adósai,
lefölözve már régen hiteletek,
üresen koccannak álmaim,
egy korty maradt még, ürítsük azt is, egerek!

ANDROGYN

zsibbadt hold gerincünk
dagadt koszorúja
a mezők hátán
cin
cin
bodzabélben
a férgek ránk találhatnak

az átkot
vásott lábszáraikon elbírní sima biccentéssel
s a következőt ki már rokon
a félszegúszó halak
motozását híg csontokon s a szerszámokat
aki jó morzsás testén lábnyomok
mint hús kettévágás után
meddő hold-gubbasztás hájas lombokon
immár sárba szenderülve
szemünkben a halál dorombol

*miért idéztek
testünkön rég
porcogóssá vedlettek
a virágok*

a düh
fekélyes szirmait meresztgető
bozótja zsíros szemgödreinkben
mocsár piheg hol tej folya el
hüllők sétája iszappal telt emlőinken
rothadt mégis ismerős kezek
a folyókhoz úzve karjaink
bordáink karók a fövényen
s így tisztára mosva
a kagylókban megzizzennek a fogak
ott kószolgatjuk sebeinket
bimbós nyelvünk fröccsenő gyökér
az éj
bagolyszemekből mint forrás
vaksin csorog el s a félelem
csontokon legel
új virágot pólyáz átkunk
cirmos az agyveleje
s halál zsong mint szírom
ha korommal tele
a kárhozottak égő
abroncsai szikráznak már talpunkon
mily viszketés
parázs-vakarta út bőrén
lábunk nyomán s az álmok cincogása
karókon csöpögő testtel

mint pók
méhünkben mezőt fakaszt
mosolya a töviseknek
s a rovar a szájon sütkérező felreped
elcsordulnak szőke lárvafejek
mint csillag bőrét levetve
leszünk didergő habzó fogak
s remény mit lerágott torzsaként
hordanak szálkás köröm alatt
az emberek

41° C

a kanalak röpte habos
almával kitöltve
cirmos nyelv a tenyeremen
a fogak benne elszenderültek
hajfűrt bugyborékol
egy arc
kőrmömön elcsorog

LEUCOCYTA 36 000

mint fény tudómból ásítózó
gubóitok rózsálló cirok
idő hernyói fehér avaron

tenyérbe mar a csend
tövisén nyíló pirulák
mint csillagban tű fonnyad el
a seben felejtett száj

(körmökön pirkad e vers
a hajnal is lám pohárba dagadt)
a poharak mind kirojtosodnak
kócos üvegekben hangya-fehér táj

a combok rég kévébe dőltek
s csokorba a tollászkodó máj
egy huzatba harapott virág
fekete tükrömbe foltozta magát

APUS

A hó meghízik májadon
csupa sárga hó
és megnyugszik
ugyanaz a bogár fürdik
hajadban hajamban
apus de elsápadtál
ezen a tavaszon.

DAPHNÉ

Öröd-e ki rád hajol
s kétoldalt kifeslik árnyad után
vagy üldöződ
csak szélkortyolgatás ha ágyé kod felbugyog
Mint pók éjből fakadó riadt
csillag-inakkal jársz
a mezők elúsztak hajadban
s fényként elered egy drága szikla
Iramló test-e vagy csapdosó habja
e sörény mely eloldva csendül
vagy lány ki földbe szivároghat

szeplőit lefejve gyökeret fakaszt
s álomba fullad
Karók rikoltanak

Te lány
ágba szökkenve is
kifesző halál

MOLUNATI ELÉGIA

Ím a fürtös-kesernyés
sziklákhoz érkeztél végül
szederszemű állatként apró magad
hol a kutyák virágként
fölköttek átrohannak
fekszel s a bimbók mind felvonyítanak.

Fölnézel. egy reggel
s combod közé szorul a homokos hab
a szőke kést bámulod
lecsüng egy évszak homlokodon.
A kelyhükből kilépő lányok
borzongva sürgetnek
látod Gaia is
a meg-megújuló imbolygó ekevassal s a férgek
hószínű ívvel már megelőztek
fájón villogva elcsitulsz
s a kéklő deszka elér.

S fölremlik még
a színes húsban a fekete-tarka
kéz hogy bolyong!
Szárnyas hold-léceken
tenger zuhan s riadt
sziklanyáj kibomló.
De velőd karót érlel.
Itt a rend az égajgig befogva.
A valót képletté levezetni
bordák közt a szögekkel növekedni
mint aki mindenben ügyes
zsenge íjként meglapulsz
hol a bolyhos szív daróca zöldell
csenddel szórod be s fővennyel
kihűlt edényeit.

Elindulunk a homokba csorgó
sziklák nyelve alatt
hol a Dél csattog s remeg
ős-lárva árnyait belengeni
talpunkban ősi tiszta
virágfogakkal melyeken hús ragyog!

S nincs ideje a partnak
vállunkba visszahúzódik.

Te csengve violás-dagadtan
túl a tányérokon
hol csillag surrog
tüdőmbe rajzolsz nagy vizek pillája alatt

Ha lehetne még
ősz kagyló dagadnék föl egy testbe
melyet vágás árnyékol s homokkal fut tova
vagy kés mely sugallatként
meleg szemekbe költözik.

ÉNEK MINDEN NAPRA

T. S. Eliot emlékének

1.

Mert régen ismerős ismerős nekem
az arc mely ajtómban pislákol
hol csillag pendül
a húrok fázósan megjelennek
a deszka kiszabva tüdeje körül
és jól van születéshez és halálhoz
mindez ismerős nekem.
A frissen locsolt szőnyegen
csengve mint aki kifényesedve
célhoz érkezik
az ajtókra lányokat festek
a lányokba késeket.
Hibátlan részvéttel mint egy nézőtér
mely fehéren rebben
hús csokorba vándorolnak testemben a műszerek.
Velük tartsak-e vagy továbbra is

gyertyafényt ostromoljak
mely a poharamba ágaskodik?

Mint aki magával hordja bűgását szélvédő
üvegeknek
s távoli harangokét arcát körülfonja
sok áttetsző kéz s láb
zöld széken fogai várnak egy pohárban.
Alszik egyet
csípője körül a holdat meglazítva
halkan ahogy ajtók keringenek
s falak miket kivágtak fürge ollók
pillája alatt csipkét horgol.
Magam vagyok mint levágott ujjak
hogyan kezdjek hát neki?

A lányok elzárva körülöttem
egy tükörben teleltek át
s talpra ugranak de már holtan
az egykor sikongó áfonyák.

2.

Esőt neki
így lép a terembe a hős
bordái alatt madár horkol
rám se néz
sápadt lesz bikához hasonló.
Jaj elég tiszták-e
csípőm lekopasztott szárnyai?
Vörösen rányílnak lebukóban.
Ki sebzi fel a fákat hajnalonként
az ágy esőtől duzzatag
így szól
a zongorát a por-ruhával
a tányért meg mással
és aztán
minden étkezés után
jaj a St. John Perse-verseket letörli-e
beszélj csak
ilyen szövegekkel semmit sem lehet kezdeni
és ahogy belém nyal tejfehér cseppjein
délben tájkép leszek vagy puding.

Ez az a nap
hab dobálja a billentyűivel
ez az ő langyos nyerítése

a minden irányban pányvázott tenger.
Úgyis lejjebb szálllok én
vásznat varrni színes-sós kezemmel
füstölgő nyaka köré.
Mi ketten
én visszafordulok
hogyan testem kiköphesse
van elég időm.
A hősök már így járnak.
Őrült molylepke a fejem körül.

3.

Most a virágok eloldják magukat
gyors és egyszerű a vágás
a mezők összecsukódnak
a csontokból fénysugár kel merőleges
s elszivárog szőlőíze nyakunknak
lesz ki a késsel halkán lehever.
De a kés nem szeret zuhanni
a cserjék gőzölgő karmaikkal várják.

Elindultunk te meg én
ha habosra fürdették szemünk a folyók
s csillaggá szappanozták
nyomunkat hiába keresnék
a hajnalnak nincs illata
lány fűrészeli el iszapból kihajolva.

A rácson túl
lázás égitest kerékre kötve
még visszanéz.

Unom a halál ékszereit.
Csontjaimat bádogdobozban fogom hordani.
Testem cseresznyék temetője.
Azt hiszem fává sötétülök.

ÉJFÉLI RONDÓ

1.

Mert létünk csordul el álmatag
ernyedte emléinkből dúskálni jöttünk pénzsmás undorokban
legörgetni a kacajt ingatag dómjairól
megbolygatni lecses pattanásait a mezőnek
bőrünk alá rejtteni dudorodó évszakokat
érdes szurdokon tartós ötvözetbe
kovácsolni az ígéretet . . . jöttünk hát
tetten érni a lombosodást szikkadt porcogóinkról
lenyesni az idegen magzatot.
Kirojtosodott ereinkből az intelem
lógatja lábát álmaink pilléreire
nyúlós étkül az iszony hever
irtózáttól vásott hörgő eszméletünk
falakról csöpögő emlék-köpetünk
védtelen
csontjainkból feltörő álmaink
bokrosodó izmainkon szertelengő rügyező kötelek
vérét-szífta látomásainkon a düh terpesze
mint legyek kocsonyában hűl emléketek
hemzsegő kacajokon hájasodók ti torz
képmásaink csámcsogó szerelmesek.
Íme az álmok egerei
szertefutva ismerős homlokon
rozsdás ígéktől terhesen
íme a perc
pörkölt mosoly-ruhásan
gyökér-szífta karjaink elé

*hogya a mezők szakadt inakkal
hevernek végül a sziklák köré
megtanultam*

2.

Sziklák duruzsolását miért is
remélsz gyorsaidban viharok haját
bogozni kócos tajtékot
jőjj a mezők is most indulnak titkon
holdfény-lépcsőkön zöld húsú reményt

keresni
ismerik a gyökerek tapintását
zsibongó idegvégződéseket rágcsálni
nedveket felszívni tanítanak
barlangok csipkés mészfogából
ércek súlyos izzadságcseppjét puhítani
zsíros ősnövény-forrást csorgatni
a tűzhányók duzzadt mellbimbóiba.
Míg egyenként elhagynak ruhadarabjaid
vinnyogó fodrait a szélnek fésülöd hajadból
méhedben a vágyak mocsarait
húvös pikkelymozaik üledékét
felkavarod szunnyadt patakjaid
az izmok reccsenését várod
sikolyát feltört ugaroknak
kérges ölelésed barázdáiba
ültetni a legszebb ígéreteket.
A sirályok alább szállnak borzongó
leplén költeni a hajnaloknak.
Habzón szakad az éj vászna
pilláidon álom fodrosul
feltűzött fehér szárnyú madarak
bíbor árbocokon áldozatul
a vértől duzzadó Mag homlokán
fényrudakkal átdöfött felhőuszály
hömpölygő hangyaboly-szíttá illatok
porcogós kacatként zsibbadt combodon.
Ellomposodva
mögötted kullognak vászondarabjaid
a színek puhán lehámlanak
remélsz: valaki felnyalábólja tán
csöpögő martalékát s megfoltozza
éjszakáid egyre rojtosodó halmazát
örök oldatba szétkeveri mozdulataidat.
Kórusok sürgetik vajúdasodat.
Percek gyökereit bolygatja tétovázásod.
A fürthöz tartozol te is
sáson szikkadt kéklő rostja
cérnás szemednek.
Miért vársz.
Fecskefészek a markom lakatlan
otthona ablakod ki-be röppenő vágyainak
ne számold míg
ájultan pihegnek sötét ablak-sebek
var fogant álmaimon
csukott redőny.

3.

Kegyelet éhes zarándoka
eső-mosta indák zúgása követ
ruhátlan gyötrelem kúszik ormaidra
sziklák sarjadó mosolyáért vedlenek az évszakok
tömény káprázat csordul elő
könyörület.

Miért tanítják a színes sárkányokat
habzó szárnyakkal kísélni a sirályokat
monszunok csókja csábít
fröccsenő kacaj a zátonyokon
a tudat elcsöppög hézagos bordái közt az időnek
az égbolt terpeszét fájlalja a tenger
s kéklő ölen zsibbadt mélységeit.
Korallok rózsálló permete hűl
míg a sírásók tovahúznak néma
szekerén a hajnaloknak
csillagok vérző szuronyain
jázminok halált sikoltanak.

A megtagadott mozdulatokat
miért is ejted görcsös vigalmak közé
a kőfaragó keze büntelen virága
csupán meredező álmaidnak
mint utca elfolyik szemedből
mohos pilláidon az árkos feledés
szélfüstös lépted pörkölten hull
utadon záporok szőttesére.
Fáradtan göngyölödnék szempilláid hús ígéreteken
a távolság ring ereiben szomjas tevék danája
válladon trópusi káprázatok
fürtökben lógnak kagylóízű mesék
vársz: kiburjánzol a távolság gyökereivel
hozzád simulnak hús emlékrajkok
a tárgyak eloldják árnyukat a víz rétegeiben
mohává lágyult városok
belepik a megkövült öleléseket
zsibongó iszapot tömsz füledbe
ereidbe medúzák remegése ömlik szüntelenül
karoddal felfogod a szitáló motozást
odvaidban picurka halak
öntözik a csend gyökereit álmatag
csontjaidból szopogatják az idő percegését
a mozgás leoldva csuklódról
ernyedten ömlik halomra

zajtalanul a csillagok lecsorognak
folyók medrébe babusgatni
féltett gyöngymagvaikat . . .

Hová tűntek a keleti ördöggyócskák
csontos rétegeiben szikkadnak pattanásaim
fetrengő halaknak huzatos világa
s a madarak rikoltása megkövülten
árnyaimra nehezül.
Felüvöltenek ím a holdfejű kutyák
nyaldosva fekélyeit a csillagoknak:

*didergő nyelvét ki ültetné
táncoló bordáink közé?*

Nézzétek, mint nyüzsögnek áhított bugyrokban az egerek! Békás láz, vacogó kísértések téboly-kórusa, belemarkolni, gyömöszölni a szavak csúszós kóchalmazát . . . ez lenne hát a kötelesség? A fogainkat sajnáljuk. Kicsorbult mosollyal hogyan harapjunk most zúzmarás kenyérbe?

4

rondó

ez lenne hát
a tánc a tánc
nyiklik-nyaklik
a szél pörgettyűje
levedlik bánatom
tüskés gomolyag
gurgulázik
gru gru gru
szikkadt gégecső
epedőn süvít
fuldoklik a lég
girhes bordáim
közé suhints
illan a gőg
egy mézesmadzag
hopp bekapom
kivirágoznak körmeim
ne üss rá
ne még ne még
trillázó tilinkó
mártogatja a holdat
részeg poharamba
csacsckán cuppog

a kis egér
bolygatja álmaim
itt a vége itt a vége
a madzag vége
tekeredik nyakamon
megfojtani megfojtani
meghámozni nyelvemet
piros a béle
fakó gyöngyfogak
koppanón hullanak
cin cin kopp
elvitte a madár
messzire tudod-e
rojtosodnak hangszálaim
foltozni kéne nagyon
a szavakat
szeretem a harisnyámat
csordultig felhőkkel
lyukas a szára
kipottyannak álmaim
be kár be kár
maradt a fenekén
egy vakondtúrás
kínálgatja bögréit
az öregasszony
igyunk hát igyunk
ropjuk a táncot
körbe körbe
a kakas taraján
ficánkol kacajunk
nyávog a macska
fennakadt a farka
ropjuk ropjuk
kócosodnak ereim
hol a vége hol a vége
a borotvának
megkeresem
villogását
egér cincogását
kikergetem fülemből
feszegeti dobhártyámat
kalapál kalapál
bokrosodik bánatom
kirügyeznek fülcimpáim
tarkabarka
madársereg
tollászkodik hasamon
kipp kopp kopp
botorkál a szívem

kiugrani kiugrani
az ablakon
siess siess
habzsolni habzsolni
véremet pörgetni görgetni
koponyámra koppintani
kukk itt vagyok
ki vagy te
az örülettel bújócskázni
elvesztettem fogaimat
csetlő-botló
csontjaimat
sebaj pergess
forgass forgass
csigolya-füzérrel
dobálj meg
keselyű keselyű
hol a húsom
nincsen húsom
mi maradt még
a tánc a tánc
kergeti árnyékomat
leteperi megszurkálja
megkötözi göngyölgeti
ne nyivákolj
zsebre teszi
úgysincs vége
soha vége
a táncnak

5.

A kárhozottak tarka rémkacajából hasítok magamnak, befedni fekélyeimet, ha álmok fertőzte penész-mosolyok gyűlnek, nyilallnak tagjaimba . . . ez a duzzadó leszámolás sajog szüntelen. Ó, ti tudás daganatai! Fehér húsú óráimban egy rögeszmét ciróगतok, ez nem az én húsom, óbor ízű vörös kinövés, s tudom, ez a hólyag-virág terjeszti bűzét gondolataimban:

már topognak sürgetőn zsíros hátú virágok
olajfoltos mosolyukon elcsúszik a nap

Már említik a helyet, álmok önteltségében fetrengő öleléseket, habzó percek üledékét, s mert dübörgő halálom lesz, borzolja kemény idegeiket a sínek.

6.

Gomblyukamban immár
fonnyadtan csüng le gyökértelen
mosolyod darázscsókosan
a kétség növeszti szőrzetét faggyús
perceim szemölcse köré
s kiáltanék bár hangom
alig holdtölte-töltelék avas dióban
társnak a huzat úgyse jó
parolázok hát magammal.
A kamaszként ziháló dagályt miért is
kövessem felhős lépteidet
almák cirmosságába rejtem szeplőidet
kedélyed gondtalan tarsolyát
nádszínű szemedben hagyom
mondhatom a véres körmű éjszakát
elástam rég a pórázon rothadó reményt
ha hold csurran szemem közé
terhes szárkúpok terpeszén
szálkás álmaim hinteni
mazsolás csillag-ízzel lenne jó.
Dalomat mily lánccsörgés
riasztja el léptem szelét
szárnyától fehérre meszelt madaraknak
Ingujjasan kivárom álmodó
mocsaraknak fecske-hordta köntösét
mézzel vonom be hártás mosolyod szirmait
hogy a vágyott pillanat legyen harmatos
lombhúsú csókok fűrtjein.

7.

Ne tudd meg azt az időt
álmok homlokán a fővenyt
bagoly-lakta gyolcsaidat fakón
a tollászkodó boglyas várakozást
pihésen rügyezni lányajakon
cirmos kagylók mohos csillagain
A néma Arató Dís falának dülve
ernyedten leejti karját
mi nem egyenként
holt apánkkal s rügyező méhvel
indulunk szélhordta csontjainkkal
fertőzni sivatagok ágyékát.

Ne tudd meg azt az időt
mikor egy rémült holdcafat gőzmarta
múltat idéz a Szél gyermekeiről
sziklák hímporát a tejút virágain
csillagcsokorban léghúsú tengerekben.
Csak a sirályok
zsoltára bőszi a férges álmainkat
pernyés csontjainkat háborgató
csúfos rekviem.
Tán a hörgők nyelvét darázscsókosan
meddők méhébe fullánkknak ültetni volna jó
viszketeg emlék
rühese lesznek gyermekeink

Te tudod az időt
mikor a húsunkban gőzölgő szigetek
kifakadnak fekélyes mellkasunkon
a bordáink közti réteket
melyek patak-fodros lépteinket őrzik
kalászos homlokon a csillagaratást
ikrás mosolyát a hajnaloknak
vásott fogát hullató múltunk
emlék-horpadáson ha elcsitul
mint kérges rügy a percek ágain
elhervadnak habzó karjaink.

ÓLOMÖNTÉS

(szilveszteri játék)

muhárem vedd le szívem a lábodat
ideértünk látod ez a műhely
egy sima pálca még egy pálca
mért tátogsz egész nap muhárem
gyötör ez a gyapjúfonál meg a pálca
ráfekszem erre az ágyúra
muhárem kérlek töltsd meg a mályvaüreget
sustorog már hozom az ólmot
a szemed légycsapó
vigyázz öntöm vigyázz
a pincét már elérte
szaladj kösd ki a gyereket
te torkomból kicsapódó
elkészültünk muhárem
bennünk a csigák indulása
egy ajtónyitásra
ólm kergetőzik fogaink között

ég a gyertya ég
el ne aludjék
aki lángot akar látni
ide guggoljék

jaj annak ki erdőt hord magában
dobért kiált szárhegedűért
benne a szén épp indulóban
megharapja őt egy alma

hol vagy hol muhárem
a fonalat meg nem találom
a kést nem találom
gyapjúnkat más öleli
szeplőid almákon látom
bennük megmártom magamat
fáimat mind megrázom
te vagy egyetlen sirályom

folyónk rózsaszín rezsókkal van tele
meg álmos citromokkal
indítom lovamat

hallom ilus hoztál venyigét
jó vászon vagy derekam elibe
éppen csak feszülő takaróm

gyöngye szemem ég el ne aludjék
kicsi fiam egyfenekű dobon nyugodjék
gyöngye szem nem ég elment apuék
fehér íróm hozni néki míg tüzezske ég
nézzetek minket
mi hónaljig vétkezünk
elszédülök pihés gerince muzsikájától
fiam bordái sovány orgonasípok

régen a hegyeknek szárnyaik voltak
de levágták a szárnyakat s azokból felhők keletkeztek
azért gyülekeznek a felhők a hegyek csúcsai köré
nézzetek engemet szárnyas hegyek
bévisz engemet az én kedvesem az ő birodalmába
a sós ikrájú halak közé hogy az én érett testembe
ültessék lázas karóikat
a lányok éjszakára nyitva felejtik magukat
ánizsmezőnek érzik hasukat

bocsásd meg nekik a rőffenést
én becsukom mályváikat

süsd le szemed jön az ár
kacsóimban túskevár
gyertyáim most nyerítettek
megszülték a harmatot
én már megszüلöm kis ágostonkáimat
fürtös barlangjaimat
már keresztet hordanak
elfogy a fű hasamban
megharapott engemet egy alma
odabújik az éjszaka
rózsaszín tüdőmbe burkolom
lázás ma a kis csillagom
néztük hogy zsugorodik a tej
hús kamrákban az alma
tenyerünkön az ólom
homokot szórtunk pártáinkba

FERKÓ

hozzátok ide ferkót
rozslánccal megkötözöm
ott van a bozótban
juj anyus te vagy
gyere ferkóval a rozsláncba
a kenyér közepébe ágyazom
mint amikor meszeljük a szobát
a csíkokat én húzom meg
anyus jaj fáj a fülem tegyél rá korpát
a zablánc csücskét melegítsd meg
méhem kenyérként dagad
mit is kezdek én e bogyónyi gyerekekkel
hozzátok ferkót hozzátok ide
hadd verem meg
hadd verem meg

SIRATÓ *

Hol vagy, ki a jászolnál együtt heversz velem?
Tüzes fürdőd elkészítve, hídonálló szépségem.
Jaj.

SÁMÁNDOB

megszerettem a vörös kutyát
hasamban jól érzi magát
jöjj el ó nyírfám árnyékába
a hetedik ágra

dobszerda dobszerda
utolér még táltosom
egyfenekű dobom
meg ne botolj
meg ne botolj
réz rajta karika
sámán tüze gőzcsutka
forduljon ki rajta

VARÁZSÉNEK

kokasom kokasom katibul gyere ki
ha ki nem mégy megfoglak s a havasba viszlek
ott vannak a pakulárok a juhokkal
a kutyák. ugatnak a farkasok ordítanak
tégedet széjjeltépnek

RONTÓ MONDÓKA

ó te kígyó
lyukas bögre
rút sajt a lábad töve
te répa te hentes
te pokróc miből káposztalé csorog
te nemvagy te nemvaló
ragadjon össze a szád
mielőtt fűbe harapnál

NÉPDAL

Ég a pokróc, ég,
talpamban a rét,
kecském, kecském, möndölecském,
nénéd köpülném.

Szállj fel, köles, szállj,
három hegyen át,
orsócskámot odaadtam
egy selyemingért.

Aranyat nem tudok fonni,
legényt nem tudok szeretni,
sem a gyertyát, sem a lángját,
piros poklot, azt imádnám.

De gyöngé a késünk éle,
virág vére sárga pénze
vízimalom küsebb mellem,
a szívemet őrlí benne:

MENYEGZŐ

Fiam edd meg a levest hallod zörgetnek
Köpenyes motorkerékpárosok arcukba az éj ki-be vándorol
Fiam zörgetnek éjablak fiam éjdeszka sürgetnek
Ébred a kakasunk nyerít az asztalunk
Csütörtökre elvisznek

Piros pokróc a hátukon piros a házunk
Feketéllik bőrnadrágjuk fekete házunk

Kenyeret egyél fiam ne ráncost
Piros zsír az ablakon zörgetnek
Ébred a kakasunk nyerít az asztalunk
Vérzik a deszka alattunk

ZSOLTÁR

1.

Feddj meg, kecském, a te búsulásodban,
Ostorozz meg engemet, a te haragodban,
Mert a te nyilaid belém akadtak
Mindennaponként gyarapodának bogáncsaim,

Marék só valék, mely önnön folyójába pusztul.
Cirokméz csöppen a te szakálladból,
Piros kövek húzódnak alá s ott levetkőznek,
Mindenestül olyan vagy, mint a siket pásztor,
Kinek az ő szájában nincsen feddés.

Néked gyújtottam mécsesül legelőinket,
Utolsó szőlőskertünk ez, hadd, hogy lelegeljem.
A karókon csillagok nyüszítenek,
Tejem bizsereg, bikákat láttam az éjjel,
Lázás istálló piros tehenekkel,
Azt kérdik, ki vagyok, miért jöttem.
Gidámat megettem, szedererdő ég tőgyemben, szedertej.
Izzadt kanalakkal, holdat ugató körmeimmel.
Belevágom ollóm a kutyába.

2.

Megmutatá kecském az utat, mely mint az orca.
Estvélig megfeszülék, de ki nem esmértem
A setét huzatban se, nem én.
Mígnem a ruhaszártó csillag szemem melengeté,
Látom, jó helyen járok, a malom közel felém,
Két csecsén liszt habzik, egy égi zsákból öntözik.
Zsenge korpazátony fedé el bimbait,
Fogával öröl, farkával imádkozik.

A vizeknek jó állásuk volt bennem és a füveknek.
Megkeményítettem szőrömet s elindulék
Szarva közé a kerítésnek, hol kertjeit őrzi,
Apust láttam feküdni, rákos almát evett,
Hasán diófa ült, egyre kövéredett,
Nem engedte legelni.

És felserkene a vitorla mintegy álomból,
És mint az erős, ki bor után kiált,
Általvetette a zsákokat, és rakásba állíttá a vizeket,
Hol dinnyehéjban zavaros bor vagy és teljes ital,
Abból tölt, melynek a seprejét is megisszák,
És ugyancsak kiszopják a földön lakozó minden latrok.
Kicsiny híja, hogy az én lábaim el nem iszamodának.
A legfelső vitorlán ültek vala az éneklők, aztán a hegedűsök,
Középben valának a doboló leányok,
Kiknek a kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik.
Ó, zsenge állatok, megérezzék a ti fazekaitok
A tövisnek tűzét, mint a nyers húst!
Megrakodtatok tomporomon, mint a fehér gyapjú.

Mint a csöddörök, megkötöttétek magatokat hajam fonatékjához.
Kedvelitek istállómból a tulkot és ablakaimból a bakokat.
Recsegő kézívek az én égő áldozataim.
Én bizonyára szorgalmatos vagyok, de a ti csatornáitoknak
Minden áradásai és habjai én rajtam álmentek.
Nem tudom már, mivé legyek.
Kecskévé-e, vagy ürülékké, amely csillagokra záporoz.

UFO PARTY *

(A jelenet a klasszikus angol „party” jegyében indul. Ünnepélyes, kissé feszes a hangulat. A résztvevők kisebb csoportokba verődve udvariasan beszélgetnek, kezükben pohár ital. A klasszikus szalonöltözet egy-egy darabját viselik (pl. fél kézen fehér kesztyű, szmoking, frakk, cylinder, sétapálca, monokli) más jellegű és alkalmi ruhákkal vegyesen (pl. vadászöltöny, tábornoki egyenruha, kínai népviselet vagy arab burnusz, livré), néhányan pedig virágdíszben. A party alatt magnetofonszalagról megy a megjelölt szöveg és zene, néha kibírhatatlanul hangosan. A színpadon szalma. Néhányan ülnek, mások fekszenek. Egy hölgy óriási zoknit köt. Valaki megkötözve fetreng. A nők lehetnek hálóingben, csipkében, kombinében, estélyi ruhában, bőrruhában, feketében, vegyesen. Egy személynek a következő feliratú tábla lóghat a nyakában: MEGDÖGLÖTTEM. Egy nő gépiesen ismétli: SZERETLEK, SZERETLEK. A megkötözött személyt a jelenet végéig feloldják, s nagy áhítattal veszik körül, mint egy idegen égitestről érkezőt, vagy mint a Megváltót.)

uram saját bevallásom szerint
a lapostetűk nádcukorral való
időszerű miszerint lévén telihold
tehát erotika melyben a gyűrűsujjaknak
szabad teret biztosít az UFO
a nyers haladéktalanul nyers nyers
darwin-féle hipotézisnek megfelelő
giliszták családjából származó csecsemő
kétségbeejtő ám egyetértünk abban
hogy a fajfenntartás
ezüstgilisztás hinta-palinta
nem e hosszúkás hölgy körigói
de az idő uram az idő
ringlóba ha úgy tetszik harapófogóba
kakaskukorékolás a paplanom alatt

e gyertyát bátorkodom megint
kedves férje a vásznakkal ott ni
megsúgom ez itt
anyatábornok azaz szülé anyját
csodás lény míg szoptatá
ödipusz-hajlama őt magát fölfalá
de térjünk át e kedves emelt dúcos
igen emelt festmény hehe

SZOPJON ÖN IS KECSKÉT!
DIREKT MÓDSZER ÁLLÍTÓLAG EGÉSZSÉGES JEVTUSENKÓK
JÖNNEK A VILÁGRA ÁGRA ÁGRA ÁGRA

megbő megbüntettek aaaAAAAAARAAAaaaabus ügyben
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

gyűjtőtábor gyűjtőakció CIÁN ELLEN
ELLEN ELLEN ELLEN
ELLEN ELLEN ELLEN

remélem kedves barátja jó egészségnek örvend és nem divat már a rózsaszínű ing a elektronikus zene
puntuális zene dodekafon zene szintetikus zene sinus hang virágos is múltban inkább a narancssárga
sárga pántokkal betöltöttem tizennegyedik életévemet illene már megnősülnöm küldjön nekem virágot
októberben negyvenkettedik októberem ön félreértett engem én androgyn vagyok gyereket szültem fiam
katona vietnamban mindegyik gyerekem katona én is katona vagyok a feleségem is katona önből is katonát
fogok csinálni jó katonát és hősi halált fog halni mint gyermekeim mint feleségem mint én ön következik!

zene dodekafon zene szintetikus zene sinus hang tongenerátor magnetofon mikrofon televízió etilén
orgonaelektronikus zene puntuális zene dodekafon zene szintetikus zene sinus tongenerátor magnetofon
mikrofon televízió etilén orgonaelektronikus zene zene szintetikus zene sinus hang tongenerátor magnetofon
mikrofon televízió etilén orgona elektronikus zene puntuális

puntuális zene dodekafon zene szintetikus zene sinus hang tongenerátor puntuális zene dodekafon zene
szintetikus zene sinus hang tongenerátor magnetofon mikrofon televízió etilén magnetofon mikrofon televízió
etilén

zene szintetikus zene sinus hang tongenerátor magnetofon mikrofon televízió etilén orgona elektronikus
zene puntuális

t ú z !!!

nő: Kérem a hegedűimet halálom után tudok legjobban játszani.
férfi: Honnan jössz.
nő: A tóról dél felől.
férfi: Kifolyik-e a tóból a víz.
nő: Nem uram még nem folyik ki.
férfi: Ennyi esőzés után mért nem áradt ki a tó.
nő: Hogy kiöntsön ugyan már.
férfi: Megtörtént-e már hogy egy kalpagból nem ömlött ki a víz.
nő: Terítse rám köpenyét.
I. úr: Napnyugta után rám vizelhet a menyasszonya.
II. úr: Kitétte már cinóber emlőit.
nő: Rigókat köptem tavasz lesz.
I. úr: Tartalmazza-e a kutya buddha tulajdonságait.
II. úr: Mú mú!
nő: Mú mú!

Itam, mimikámon alig változtatva,
befordultam a folyosóra, akkor va
laki szétnyitotta az újságot,
kiléptem belőle, lassan elindulta
m a folyosón, melyet akkor láttam
először életemben, de értelmetlen
lett volna mimikát változtatnom,
drága ügyvéd úr éppen a képeslapj
ait nézegette, amikor kiléptem a
folyosóra, nálad éppen sütött a n
ap, és külföldi divatlapokat néze
gettél, drága ügyvéd úr folyosójá

n álldogáltam, mimikámon alig vál
toztatva, mert mire az ajtóhoz é
rek, elered az eső, vagy leszakad
a lépcső, éppen odaértem az ajtód
hoz, ebben a pillanatban sütött k
i a nap, és még nem érkeztél haza
a villamossági szaküzletből, hát
várlak, éppen befordultam a folyol
són, mert láttam, hogy a képeslap
utolsó oldalához érkeztél, drága
ügyvéd úr visszaérkezett az üzlet
ből, a nap már alig süt, a lépcső
ház recseg, elered az eső, nincs
fény, nincs lépcső, drága ügyvéd
úr éppen összehajtja képeslapjait
te is letetted az újságot, nem bí
rok visszamenni, nincs ügyvéd, lé

pcsőház sehol, ázottan állok az a
jtódnál, de te éppen a villamossá
gi szaküzletben vagy, melegszen h
át az ajtódnál, jó vastag, repede
zett faajtó, az egyik faragott dí
szen érzem a tenyered szagát, sza
glászom hát tovább, még mindig es
ik, drága ügyvéd úr nem nyitja ki
az újságjaít, az eső teljesen rát
apaszt az ajtódra, átvettem a ten
yered szagát, nincs árnvékom, csa
k tenyerem, az eső felfalt, marad
tam a tenyeredben, izzadt tenyere
ddel bezártad az ajtót, de akkor
már nem sütött a nap, nem is volt
am már sehol, valahol az ajtó has
adékában, lehet, nem tudom, mert
éppen visszajöttél a villamossági

szaküzletből és kinyitottad az ajtót, valószínűleg akkor eredhetett el az eső, nem emlékszem, beszéltem a drága ügyvéd úrral, és éppen el akartam árulni valamit az ismeretlen eredetű repülő objektumokról, amikor megtudtam, hogy szentjóbby egy kairói szállodában öngyilkosságot követett el, lerohantam a lépcsőn, a portás éppen a ruháit égette el, egy néger nő egy ágyat cipelt, késő volt már, az utolsó keskeny vágányú vonat is elindult már koszosvába, nem tehettem mást, bezárkóztam vele egy szállodába, és jöttek a húsevő madarak,

mi itt délen erősen romlunk, hajunk vastagabb, ám gyorsabban hullik, kiválasztási mirigyeink fenemőd működnek, annak ellenére, hogy főeledelünk a birkahús meg a túró, és jöttek a hitchcocki madarak csak annyi időm volt, hogy hajammal betakarjam arcodat, amikor a néger feldobta egyik szemét az autóbuszban, én rágni kezdtem az autóbuszjegyet, és vártam, hogy a másikat is feldobja, mert csengették éppen, és leszakadt a híd, jázminfehér szemgolyóért sírtam, amikor egy néger feldobta a szemét az autóbuszban, és vártam, hogy a másikat is feldobja, vagyunk még né

hányan fehér négerek, megoldatlanul heverünk macedóniában, denverben, az állatkertben, tovább, valaki eskape from freedom new york 1942 azt mondja, hogy a mazochista filozófia fő motívuma az ember tehetetlensége, mondott még mást is, suzuki is a zen buddhizmusban mu! mu! riesman pedig egy versikében, a the lonely crowdban, ez a malac elment a piacra, ez a malac otthon maradt, ez a malac bifszteket evett, ez a malac nem evett semmit. ez a malac úgy sírt skvi-s

kvi egész úton hazafelé, ma már b
ezzeg minden malac piacra megy, e
gy sem marad otthon, midegyik bi
fszteket eszik, ha egyáltalán esz

ik és mindegyik azt sikítja skvi-
skvi-skvi-skvi-skvi-kvi-skvi-skvi-skvi

AZ IBRISZ CSILLAGVIZSGÁLÓ MESTER ELLEN ELKÖVETETT MERÉNYLETRŐL

Avagy

Tudományos beszámoló a fegyverekről

Ibrisz mester laboratóriumában hol a szék fel s le jár

Követve a csillagok útját melyek tejesüvegek

Az Úr utolsó vacsoráján.

Este mikor a város repülőgépekkel teli
Nekem jó nekem jó szemüveget teszek
Cipőmben lepkék s tehenek
Nyugodt vagyok egy kicsit.
A kanál befejezi útját tányérban pihen
Zsirt izzad aranyló nedveket ad az esőnek
Fent katonák keringenek vascsőrű rigói
Egy réges-régi varsói szerződésnek.
A kályhában pléhzene:

*ha megver a dzsó akit szeretek
mondom neki hrrr meg azt hogy bedede
gyere nézzük meg az égen a tehenet
szomorú vagyok akár egy zászló
táncolnak az égen a tehenek
piros irkán szarnak a verebek
gyere velem dzsó gyere velem dzsó
a kerekék alá*

Riporterem húzza le a vizet úgy köszönöm
S beszámolok egy égitestről
Mely szült engem e rothadt helyen
Hogy legyen Prométheusz öntsön vizet
Üstökös mely feltalál tüzet vizet
Ha tőlem függne mint e zsebtükör
Kiugranék az ablakon
Ezer szilánkra ezer üstökösként
Marha vagyok ez itt egy szekrény
Egy eszméért ezer darabra
Ért engem – fénykép lehetnék.

De mit fecsegek látott már tulipánt
A halál kezében ez baj látja mert ilyen
Nem pipál földi halandó én tulipán vagyok
Mely a híres Sothis-periódus után együtt nyílik kel a Nappal
Az év ugyanazon napján. Ezt tudják ellenségeim
Azért küldték Önt hozzám.
Számítottam ilyesmire hát igen tulipán uram tulipán
Volt Hí és Ho szívében is mikor őket halállal büntetni jogos volt
Időszámításunk előtt a huszonkettedik században.

*Jaj hová visztek szamurájszavakat
Máglyatűz fölibe máglyatűz fölibe*

Esküszöm az állatkör csillagképeire szeretem magát
Ki gyilkosom lesz jöjjön ez itt a sárkány feje
Testvérem a meridiáncső valamint a konstelláció jegye
Egy kamra s benne az egész világ pardon a magáé
Az enyém e gyöngy pázsit csupán mely a holdváltozásokra érzékeny
Onnan kapok ruhát mely a prizmakör szabályainak megfelelő
S ahonnét Júnóra hálok mint most Önre
Hisz mondtam hogy szeretem.
Nem vette még észre hogy ketten maradtunk Ön meg én
S egy barátom Budapesten aki világítótoronyvilágítótorony.
Ezek nem igazi propellerek
Megszúrt ujjamból eregetem e lángoló helikoptereket.
Megálljon Ibriszem mi ez a Húsdarálótömeg vagy Húsdarálóégitest
Tömegdarálóégitest vagy Égitedarálóégitest Szörnyeteg
Istenem egy Óriási Húsdaráló közeledik!
Sikaru száz keze segíts mindjárt lecsap fölöttünk az Éhes Szobor!
Egy tulipán felköhög Vlagyimir köszönöm.
A szekrényben levő megfigyelő kifeszített állapotban ordít kezében cédula.
Uram miért e rémület egy isten lóg fönt
Az ilyen lények világa véges és mégsincs határa
Ezért a két óra a nem forgó Galilei-féle testről nézve egyformán
Nem járhat s ez a gyorsuló mozgást végző szekrény
Nem jelenti a világ végét egyáltalán.
Vlagyimir égesse el a cédulát.

Eddig a történelem.
Közel a hajnal – vörös mosópor a szemembe.
A halálom. Habzik Kelet felől.
Lehet hogy csalódott vagyok. Mi marad utánam?
Szelídített tejesüvegek. Hegedülő papagájok.
Lelkemet elviszi a Négyszögletes.
Csak borzongjak szüntelen – ez volt életem
Viselkedj rendesen szívem.
Hogy egy kora hajnalban induló húsdaráló
Befejezhesse útját.
Utam fejezze be.

ELINDULTAK A KIS PIROS BULDÓZEREK

(1968-1971)

MINDEN AZON MÚLIK

ahogyan a moziból jössz ki és hónod alá veszed
hegedű jön ki langyos tojás mellé teszed
pacsirtát veszel és hegedűbe teszed
s a tojás elsírja magát

KI FOGAD BE ENGEMET

madárral állkapcám között
veréb deszkástul viszi a holdat
szűrös fészkébe
harapok egyet

FEHÉR KUTYA A VÉGTELENBEN

öt csillag közt jártam
öt halált elhagytam
a hetedik csillag után
szegfűbe haraptam

KERESZTHÍDRA LÉPTEM

kereszthídra léptem
és onnan lenéztem
volt ott zöld sárga kék meg minden
az egész életem

FEHÉR BÖRDUDÁK SZÁRADNAK

ha volna négy drótom
négy rigó a fejemben
isteni áramkört teremtenék
e bőrduda fenekén

A JÉGEN RÖT KISASSZONYOK

a jégen rőt kisasszonyok üldögélnek
farukon masni
én ki szép voltam egykor
a jég alól nekik hegedülök

BARNA CÉRNÁT ERESZT A HOLD

barna cérnát ereszt a hold
ezüst kötél a derekamon
megnyálazom a barna cérnát
ezüst kötél a nyakamon

DINNYÉT LÓBÁL A SÁRGA SZÉL

dinnyét lóbál a sárga szél
a kerítés fölött
bennem ülnek sárga ablakok

TAVASZ

a nagy kertész fülbevalókat kapál
oh robban a fülemüle a zsebében
pedig olyan szép olyan elragadó
ahogyan a nagy kertész
arany fülbevalókat kapál a kertben

VELENCEI GALAMBOT

a patikus megfogta a velencei galambot
hurrá fogjuk meg a tökét
a néni megfogta a galambot
erre bekapcsoltuk az áramot
a néni elszállt

HAT PORSZÍVÓ ÉJSZAKÁJA

hat porszívó működik szüntelen
a fiókból felroppennek a selyemcukorkák
az én kedves nagymamám
piros almákon csúszkál
vasalója szépen kivasalja az ingemet
és a fekete macskát a porszívóban
én ezért cserébe minden szombaton
szállni tanítom a selyemcukorkáit

MESE

a kertben egy gyerek
sárga papucsot ültetett
s a papucsfán termett sok papucsvirág
az ágakon pedig sok papucsmadár
meglátta ezt a hold egy éjjelen

fájt a lába hát kapta magát
leszedte a sok papucstojást
és a lábára rakta fel
azóta a hold sárga papucsban jár
a kisgyerek pedig
egy kis ezüstcipőt is elültetett

TELE VAN HOLDDAL A HOLDI EMBER

a ruhája meg a füle is
s míg ezt mondja nekem
sok apró holdacska bújik elő
a szája körül

ANYÁCSKA VIRRASZT

kis keze fából faragva
anyukát szoptat

TÚZ

a drót nyelve
ujjamba mar
pipacs a kályhában

A LOVACSKA HALÁLA

a lovacska nem szereti a húsdarálót
lovacskának enni kell de a mama
nem tette még fel a didit
a didi a rezsón melegszik
a zöld kötény fázik
a zöld kötény fázik mert egyedül van

este
együtt táncol a tűzön
a lovacska meg a kötény

SZÉP TISZTA TYÚK

hörgés angol politikai lecke miamiban
kelepce kelepce az orvos fényképez
a tűz kész
a kulcsok elrepültek alszik a kislány

megjött a tambura
fekete lokni
szíved röpköd
ne röpködj mert eladtalak
szép tiszta tyúk

SZÍNHÁZBAN

hol vannak a macskák
fekete retikülben vacsoráznak

A KÉS

ha kettévágjuk a körtét
a piros hajú kislány
nem fog sírni többé

ha kettévágjuk a kislányt
a piros hajú körte
nem fog sírni többé

ÉVSZAKOK

télen fogom a dunsztosüveget és ráülök
anyukám arra tanított
hogy ne táncoljak hideg lepedőkön

tavasszal leszaggatom gombjaimat

A TÉREN TÜLKÖLŐ AUTOMOBILOK

ma a fényes reggelen
fehér szekrények vonultak vidáman
én egy szekrényben álltam
kezemben lángolt egy táska
úrnőm megjöttek fehér vőlegényeid
a nyerítő tülkölő autók!

JÁTÉK HIHINEK

sárga kötél végén sárga villamos
villamos végén kezdődik egy körte
ha megszűnik a körte egy csodálatos sapka
kezdődik kettőnk között

MAGA AZ A KÖVÉR PASAS

aki cseresznyeruhában jár és riogatja az ablakokat
ki lábat mos a fényes ég alatt és betöri a madarakat
lábat tör és lemossa a madarakat
farkában cseresznyemag aki egy kövér pasas

NADRÁGOMRA HA RÁTALÁLSZ

anyu ez a bácsi párnámmal játszik
labdáját hasamra teszi csupa pipacs a világ
lenyírja hajamat cseresznyét látok
a cseresznyét vasárnapon megeszem

ELINDULATAK A KIS PIROS BULDÓZEREK

jó lenne szeretkezni valakivel
mondtam egy buldózernek aki szilvafa volt
jó lenne szeretkezni veled mondtam
narancsaim elrepültek milyen üres az élet
csak addig vigadok míg szoptatom
röfögő kis piros buldózereimet

HIBA TÖRTÉNHESETT EZT RÖGTÖN ÉSZREVETTÜK

rigónk volt elég meg autógumink
a lepedőben szappan tű meg a holttest ugye
aki az én szerelmesem sárga trikóban
aki az én autóbuszom sárga trikóban
az én emeletes házam talpig madárban

NYULAM TÉGED NEM SZERETNI

nyulam téged nem szeretni hogy is lehet
pásztora vagyok kényes nyúlfüleknek
gyere be gyere be

MINDKÉT ÉJJEL

mindkét éjjel
telt hólyagomban
határozottan éreztem a lófejet

BOLDOGSÁG

a nagy szilvában
a nagy szilvában
a nagy szilvában
örökre

VERS A SZERELMES PIÓCÁRÓL

Van egy nagy sárga tányérom.
A tányér közepén egy lyuk.
A lyukon át az én szerelmes piócám
jár be hozzám telihold idején.
Mert van egy nagy sárga piócám.
A pióca közepén egy lyuk.
Oda jár be ezer darázs
birsalmaág a nagy tányérok idején.
És a fekete lyuk
ahová a nagy sárga tányér jár
éneklő pióccával a közepén.
A szerelmes pióca éneke:

*ezer darázs a torkomban
birsalmaág a faromban
égő kecske a bokorban*

KUTYUSKÁM GYERÜNK A PATIKÁBA

gyerünk a patikába a szívem után
bezárta magát a drága
egy dunsztosüvegbe a gyönyörű nilusba
homokká száradok miatta

AMIKOR A ZÖLD FÜGGÖNY

amikor a zöld függöny pisilni megy
a kis karosszékek ugrálni kezdenek
sárga fogaik hullanak
és csizmához ütődik egy teáskanna
egy macska egy tányér meg egy sapka

JÚLIUS

gólyák állnak a fekete dombon
rajtuk égő szoknya

ARATÁS

két vasaló a lány kezében
rohan a szekér
a vasalóban búzatábla ég

NYÁR

nedves tyúkom
fel-feldobja magát
csőrében szivárvány

NYÁRI ÉJ

harisnyámra réti tücskök
ugrálnak fel
zenélő parazsak

ÁHÍTAT

fekete pulóverben ezüst madár
csőre pihen
hó száll a mennyekből

ÚTBAN GÖRÖGORSZÁG FELÉ

porzik a tüzes kerék
kígyók ugrálnak körülötte
én fekete társammal
szaladok a kék kecskék után

GÖRÖG NŐ

kis hernyót dörzsöl
ő sikít én lélegzem
találkoztunk

BOLOND NYÁR

a tüzes égen
illatos macskák keringenek
aki a kaszákat hordja
az én fekete vőlegényem

MELLEM ALKONY

Emberek járnak, megérik a forróságot.
Tetszik nekem a vörösen izzó fiú,
aki korám kel, megfeji az erdőt,
türelmes és megfogja a csillagot,
felgyújtja a falut, mellemben a galambot.

AZT HISZEM ÉJSZAKA

teli az ég égő hajszálakkal
recseg a fekete tulipán
valami szikrázik alattam

IMÁDOM A TŰZIKUTYÁT

tűzikutya a paplanom
ha akarom megvakarom

MADÁR

jaj ez a trombitás
behúzza a madarat az ajtó mögé
s ott a szőnyegen
aranytojásokat ütöget

AZ AUTÓBUSZBAN NYOLC ÓRA TÁJBAN

az autóbuszban nyolc óra tájban
röpködött fölöttem és zenélt
két cipő
én álltam nyugodtan
és nem volt már sehol egyetlen kerék
az egyik cipőben te
a másikkban én

A LÚD ÉS A LÓ VIADALA

parazsat adtak neked abrakul
hasadban fekete táska
templomot fújtál zöld szitába
s a felgyülemlett parazsat gyomrodból
fehér ludam az istállóban
ludam hátán sárga ló patája
fehér szárnya fölött gyűrött ló
az éj pedig ó a sárga éj
ne halj meg fekete ludam
gyönyörű hagymám gyilkos lovam

GALAMBOM AKI A HAVASOKBAN JÁRT

galambom aki a havasokban járt
fekete padon utazott én vártam rá fekete széken
hozza nekem a fehér nyulakat
szájában hó meg piros jégcsapok

KIS PIROS VONAT A SZÁDBÓL

kis piros vonat a szádból
jön felém fehér síneken
én lesben állok hogy lenyeljem
a vonatot is meg a síneket

A SIVATAGNAK KÉT LÁBA VAN

a sivatagnak két lába van
az enyém fekete kenyérből
a sivatagnak karja van
az enyém fekete kenyérből
karját lábát égetik
párduczsírral öntözik
hát én mire várok itt
párnák közt fekete kenyérrel

BALKON

az olló beleszagol szoknyámba
fehér éjszakába
tíz gyűszűm mind az égre szállt
jaj a házunk fehér kendőben szaladgál
engem keres de nem talál

FINOM A HANG A FOGAM ALATT

finom a hang a fogam alatt
egyedül aludtam az éjszaka

ING

Nagy száj, bekaplak.

A MÁSIK SZOBÁBAN AZ ÉNEKESNŐ

a másik szobában az énekesnő libáimat elégeti
a másik szobámat feljajdultak a mezők és hanyatt feküdtek
egy almafa meglocsolva kitántorog
a másik szobában torkomat elégetik
deszkáim siratólányaim

AVAGY SEPRŰJE VAGYOK-É PÁROMNAK

hogy így pocskol a tavirózsák között
vajh gumikerék lehetnék
szeretőmnek ezüstbiciklijén

ITT CSÜCSÜL A NÉGY LÓKÖTŐ

itt csücsül a négy lóköető
a négy király mondhatom
szapultak hogy borotválkoznom se kellett
amikor beléptem
a küszöb átnyalábolt s kardjára tűzött

mondtam nekik hagyjatok a fenébe
nem kell az ezüsttők
a miločeri vécéből a sirályok
azok kellenek

AZOK AZ ARANYBA ZÁRT KETRECEK

azok az aranyba zárt ketrecek
hol a lovak patáit sejtem
a fekete arany juhokat megszaggatnám
de hol az az istálló
hol kitombolhatnám magamat

AZ A SZÉTVERT AJTÓ KÖZÖTTÜNK

jaj kurva edényeim robbanok
leprás borbély mi az kicsikém
jön a macska nyolcliteres csak úgy lángol
benne nyolc pici ringyó táncol
a szétvert ajtó közepén

FURCSA AKI KALAPÁCSOKRÓL ÁLMODIK

kettéhasított banán ezüsttel leöntve
amerikai fagylaltban ülök
kettéhasított szobám vörös inga
tik-tak kettévágott koponyám
pipacsnadrág rajtam kerekek
egerek vörös fülek
tükörsima ecset rajta galambok
furcsa haramia kalapácsokról álmodik
hallgatózik teste zölden ázik
minden porcikája külön orgazmusban rángatózik
például teszem a csuklóm így hurr
a térdem hopp
az egész testem cikázik huss
hogyan alszom-e nem tudom narancsban ázok
vendégségbe járok kék falra rajzolok
ezüsthagymában táncolok
ez aztán furcsa kalapács!

AMIKOR A VÖRÖS HEGY

amikor a vörös hegy zuhanni kezd
a kályha meginog kiugrik a medve
ott ott piros körtével rohan a hegyre
az ágyúk szájába piros körtét tesz be
és rohan fel a lángolló hegyre
és felrobban a véres körte
ó az a zuhanás a kályhák összetörnek
fekete hegyek közt gyönyörű naplemente

HOVÁ BÚJTÁL KATÓ

ma reggel kivágták mind
a cseresznyefákat
a disznók aranyruhában állnak
hová bújtál kató

AZ ABLAKON KIDÖFÖTT RÚDON

az ablakon kidöfött rúdon
négy ember áll kék sasok
a tüzet alattuk épp meggyújtották
havas éjszakánk lesz szól az egyik
s átlép egy szilfa koronáján
a fák fölött riogva csapkod négy villanyszerelő

VASÁRNAP

Elmentek a hajók.
Megeszik a galambot.

KIS ÉJI ZENE

feljött a hold fehér nyelv
kutya ficáncol a híd alatt
kérdeszem jó irányban haladok-e
s ő a fuvola hangján válaszol nekem
ez a sátán hangja megfagyott zene
ez a híd fekete ágak fekete rügyek
ez a szédülés mester jó úton járok-e
de az égi kocsmáros nem felel

vár rám a híd alatt
fekete nyelv

AMIÓTA VARJÚT ÜLTETTEK BELÉM

amióta varjút ültettek belém
a langyos háztetők piros rózsákkal
a seggükön hová hová kiáltanak
fel a holdra megyek
csak előbb ezt a létrát segítsetek

MINTHA SZÁZ ÉLETEM VOLNA

barbár kata aki egy varjúval
él egy tető alatt
mintha száz élete volna
citromot dobál a kútba

HA MEGLEP A MAGÁNY A KONYHAASZTALON

én a vén tyúk
szerettem három harisnyagyárat
öt diesel-motort egy poklot
most férjhez menni akarok
egy partizánhoz
két traktorhoz
két núbiai tigrishez egy sivataghoz
egy mozdonyhoz egy körtefához
istenem
adj egy kevéske boldogságot

AZ ÖREGASSZONY MEG A SZÉKEK

érezem én a levegőben lógnak a székek
eljön hozzám a nagy kaktusz
megérezem ha vihar készülődik
mert a kapanyél jaj a kapanyél szorít
szorítom a vánkost hajnalonként
kaktusz feje az ablakban
ne rémíts fogatlan fekete ablak
mert azok a székek jaj fölöttem
mindjárt leszakadnak

CSEND

négy farkas a kéményben
párnához szögeztek
nagy fehér fogak

IDŐ

a kis narancssárga gomb
forró mellkassal készíti fészket
a kis sárga gomb
ki-be jár csontjaim között

ÉJ

az ablakon sárga sebhely
leesik a tojás
én fekszem sárga ruhámban
fekete a késem az ágyam is fekete

HOGY A FÁJDALOMTÓL-E

hogy a fájdalomtól-e vagy mitől
lehullottak az almák az udvaron
kétlábon ugrál a kiskapu
az almákat siratja

A RÉPA

aki benne ül

ÉLETEM

nem láttam soha rigót

ÖNÉLETRAJZ

most megiszom a tejet
most verést kapok
tél van és táncolok
megiszom táncolok szoptatok
lábam közt az ég
most már meghalok

SÍRFELIRAT

én a kutya úgy döntöttem
felkötöm magam e holdas tájékról nem maradt
bennem semmi úgy döntöttem

MESÉK A HÉTFEJŰ VARRÓGÉPRŐL

(1971-1977)

A HÉTFEJŰ VARRÓGÉP

Ő maga az égen úszó ember, öröme nincsen, szájában a tudós, sikoltozó kígyó.

KVAZÁR NÉNE

Leguggolt az öregasszony, lüktetett a térde. Ahogy lüktetett, úgy tágult az idő. Kibontotta kontyát, szikrázva potyogtak ki a hajtúk, bele a fekete lyukba. Az beszippantotta, hogy csak úgy tágult-zsugorodott örömében. Amikor megtelt a lyuk, lepotyogtatta a lába közé, ott meg, uramisten, pókhálós, rotyogó-rötyögő sötét gubbasztott, születésre készen.

Így keletkezett a világ.

AZ EMBEREK SZÉTSZÉLEDÉSE

Mindennap lejött a gyönyörű kövér tyúk a hegyről és lerakta tojásait. Csúszós volt a talaj, hát elszaporodtak az emberek. Az öregek gonoszak voltak este, a fiatalok még gonoszabbak lettek reggelre. Egy éjszaka kicsordultak a kancsók, az asszonyok zihálva öntötték magukba a zavaros vizet. Láttá ezt a tyúk és rájuk küldte a tüzet. Ott lóg azóta vörös cérnaszálon, izzó tojáshéjban az égen, az asszonyok meg síkítva kapkodnak utána.

Jí! Jí!

HOGYAN LOPTA EL A SÁSKA A HOLDAT

Ült a lány a kéményen és őrizte a holdat. Szakít egy lyukat a harisnyáján, világosság támad. Azt hitte, a hajnal hasad és lehuntya a szemét. Csak erre várt a sáska. Kinyitotta a fiókot a lány combjában, és egy üde, fehér villanyégőt szagolt meg.

A SÁSKA MESÉJE AZ ÖRÖKLÉTRŐL

A ruhaszártókötel a magas hegyekben van, lát repülni nagy madarakat. Áll a hideg szélben fényesen, önmagát megsokszorozva, s az öröklétről énekel. A repülő madarak fekete ládák, se szemük se fülük, hogy odakiáltanak: "Még! Még!" Recsegve nyílik ajtajuk ott, ahol a tüdő sívít, fölemelkednek a hegyek fölé, belevágják csőrüket az égbe, s ott reccsenve törik a jég. Sziszegve hull a darázs befagyott tüdejükbe.

Ott, ahol sem születés sem halál nem bugyborékol, egy gránátalma felett őrködik a ruhaszártókötel.

A SÁSKA MESÉJE A SZERETETRŐL

Négy zöld gomb van a mellén. Amikor az elsőt nyomja be, elsötétülnek az ablakok, az emberek kétségbeesetten vájkálnak saját szemgödreikben. Ha a második gomblyukhoz ér, narancs potyog az égből, a tizedik emeletről, karácsonyfák gurulnak csilingelve, töf töf. A harmadik gomb helye üres. Üldözi apa a leányát. Fésűk sikoltoznak talpa alatt. A negyedik gombot most varrja fel. Reménykedve fúrja tüdejébe a csavarhúzó.

ÁLMOT HULLAJTÓ SÁSKA

A szürke, tollas egér megrázza magát. Cseresznye hullik torkából. Jön a sáska, felveszi a gyümölcsöt, üres szemgödreibe rakja. Hajnal van, nyitva vannak az ablakok. Amikor az első vörös cérnaszál elszakad az ablaküvegen, eltörik a létra, zuhan a sáska, potyogtatja a gyümölcsöt emberekre, madarakra, virágra.

Szuszog a tollas egér, harmatban mosogatja a sáska mézes bögréit.

A HÁROM MADARAT EVŐ SÁSKA

Meglátta a gyönyörű, szürke, lebegő tollat. Ilyen tollaspárnát kívánt magának. Sárga lábakkal. Hogy ringatózzon, nyöszörögjön, amikor hívogatja, hú, hú. Ám megunta a várakozást és hess, már ott se volt. A madár meg csak rázta a tollát, rázta magát, mint az égig érő fa.

AZ ÉNEKLŐ SÁSKA

Addig ette a lány a rózsaszínű pudingot reggelenként, míg gömbölyű sáska lett belőle. Akkor kifésülte a haját, pengetni kezdte és trágár dalokat énekelt hozzá.

IMÁDKOZÓ SÁSKA

Amikor eljött az ideje, elment a szomszédos házba nősülni. Elkészítette a lány a fekhelyet, ő pedig elmerült a lány nézésében. Előbb bokáig, majd derékig merült el. Minél tovább gyönyörködött, annál mélyebbre fúródott. Reggel hiába keresték, csak a csónakját találták meg. Felkelt a lány, kiment vizelni, hát csupa fehér csontot eresztett ki magából.

A NAP, A KÍGYÓ ÉS AZ ÉGETŐ EMBER

Elfűrészezi az égig érő fát. Égeti asszonyát fehérre, vörösre, Teszi heréit vízre, vasra. Asszonya fényes kút, gyermekei hideg patakok.

A MÓZSASZÍNŰ RADÁR

Hogy mik vannak! Jön a Mindenés Ember. Keze, lába mózsaszínű. Arca nincs. Sok zseb van arca helyén. Benne szabályzatok, iratok. Zseböngyűjtője állandóan dolgozik. Zúz! Felszikkázik, megpörköli azt, aki arcába bámul. Így keresi a lényeket. Önmagában. Magánkívül.

AZ A MÖLD ZADÁR

Az igazság ujjá ott lóg a mennyezeten. Ránk világít. Néha kialszik. Vagy összetörjük. Akkor fogjuk a szagosított fogkefét és lenyisszantjuk a fejét. Azét, aki a möld zadarat megfogta és orrunk alá tartja és bűdösíti a levegőt, mintha más, sürgősebb dolgunk nem volna, mint az ő bűdös tyúkjára pazarolni ketyegő lelkiismeretünket.

A VÖRÖS MASINA

Masnija lehet mindenkinek meg kamásnija, de kabáton viruló masinája csak olyan embernek lehet, akinek hátul is szeme van, azt is becsukja, amikor az egyik zöldet mutat, a másik meg pirosat. Már most melyik az igazi?

A FEKETE LÉGYCSAPÓ

Nagy dérrrel-durral jön Mihály bácsi unokája. Magával hozta a keréken guruló, csilingelő hűtő-fűtő szekrényt, benne a pléhkakast, hogy tudja, merről fúj a szél. Ott őrzi a bátorságát meg az erényét. Ahogy jött, árulja a fényes, lakkos légycsapót. De a kutyának se kell. Nagy dühösen összefogdossa a szöcskéket, tücsköket, ne ugrándozzanak, muzsikáljanak a fülébe. Becsukja őket a jégvirágos szekrénybe. - Visszajövök még - kiáltja -, ha jobb idők járnak erre felé!

AZ EMBER AKI INGET KALAPÁLT A FEJÉN

- Fejnyílást csinállok erre az ingre s csak úgy eresztelek be, ha nekem adod annak a felét, amit benn kapsz.

BOLOND PALI

Kérek háromszáztizennégy dinárt. Tíz lépés egy dinár. Hídra fel, hídra le, tizennégy százalékkal drágább. Magyarutca, macskakő, meg a mester se volt otthon.

A SÜKET SZABÓ

Megy az ördög a vásárra.
Mit visz kend a kosarában?
Lószart a földieperbe. Lovastul.

KÉT HEGEDŰ ÉS A GAZDA

Én magam kakukk maradok, és mindig, örökké, az én vízikígyómat fogom szólíttatni.

OLLÓJÁTÉK

Anyám, anyám, hány óra? Ahogy ezt kimondta, megfürdették, olajjal bekenték, megkoppasztották, sütőbe tették, piros cérnaszálat húztak a nyelvébe, megkérdezték, rövidre, vagy hosszúra akarja-e?

TÚZJÁTÉK

Minek az a tűz? Vízet melegíteni. Minek az a víz? Baromfit koppasztani. Most még kicsi. Félig zöld. Legkisebb kígyóból lesz a farka.

FOGÓJÁTÉK

Kishagyma, honnan jössz? Báránycák köröttem keringenek. Jut is, marad is.

KÉSŐJÁTÉK

Kapáltad? Jobb lábával kapáló mozdulatot tesz. Öntözted? Öntöztem. Hát ha én bemegyek? Akkor én kimegyek. Fogja a tudós könyvet és a fejére borítja. Akkor látják, hogy üres volt, de már késő.

CITERAJÁTÉK

Ütés ütővel, üres húrokon. Pergetés ütővel, üres vagy lefogott húrokon. Ütés tenyérrel üres húrokon. Pedálszerű játék, ütővel és bal kézzel. Arpeggio az üres vagy lefogott húrokon. Kopogtatás a korpuszon, verővel vagy ujjakkal pergetve. Pengetve a láb és a csavarok között. Csúsztatva ütővel az üres húrokon, kölyökhúrokon, basszuson. Csúsztatva a fogólapon, nyomóval. Csúszás a fonott húrokon körömmel, pengetővel, fémmel. Fedőlapra szorított basszushúrokon ritmust, esetleg dallamot. Csattogtatva a fedőlapon a fonott húrokat a kijelölt helyen. Flagolett három ponton g-a c-d g-a, az összes húrokon. Dallamjáték a fogólapon. Akkordok a fogólapon, lefogott húrok üres húrokkal kombinálva.

PIROSKA ÉS A FARKAS

Honnan ez a sok füvecske itten? Hát ezt ki ette meg? Nincs nekem ilyen füvecském. Mind megette a falusi házakat. Beledobta a kakast a vízbe és úszott, úszott. Úszott a kövön a kakas meg a farkas. Tizenkettőt ugrott ijedtibe és talált egy kislányt, aki nem félt tőle és ezt énekelte:

*volt nekem egy ilyen kakasom
úszott a kövön jaj jaj
belefulladt a vízbe
kigyulladt*

Amikor a farkas ránézett, tényleg kigyulladt a ruhája.

JÉGMADÁR *

Jík! Jík! Hú!
Kvrc. Kvrc.
Hess!

HAMVAZÓSZERDA

Fehér falhoz visznek, fal fölé emelnek,
lábam a kéményt veri, még följebb emelnek,
fejem hat lány varrja, vízbe dobnak engem,
hajamat húzzák, derekam eltörik,
eredj, fogj egy madarat, legalább madarunk legyen,
ha gyermekünk nincsen!

MESE A SÁRKÁNYRÓL

Megy a sárkány a faluba
a sárkány a darazsakat megöli
a sárkány a kislányokat megöli

adjunk neki malmocskát
a malomba llonkát

FEHÉR MADÁR

A csontból nemsokára szép fehér madár lett, felszállt s ezt énekelte:

Anyám megölt, apám megevett,
Kis testvérem, Mariskám
Összeszedte csontocskám,
Kötötte selyemkendőbe,
Tette bocfa tövibe,
Kikelt, kikelt, itt van! Itt!
De szép madár lett belőlem!

Ezt meghallották, s tettek a fejébe egy gyönyörű szép kalapot.

GYULLADJ MEG, GYERTYA !

Fény nélkül,
kéz nélkül,
aprófa nélkül,
száj nélkül,
lélek nélkül,
csont nélkül,
jer házamba
árnyék nélkül!

A GONOSZ LEÁNY

Befut a cinege a házba, beteszi az ablakot.

Drótból fontam kendermagot,
Vizet teszek, babot rakok,
Három kancát megpatkolok,
Három kantárt legyintek rá,
Három kanca, három leány.

Akkor látta, hogy két feje van a lánynak.

BÚJÓCSKA

Forró vízzel vödör teli
gyere elő Ladik Kati
olló csattog hajad rövid
nem a csontod csak a tövis
látszik ki a hajad alól
kinek nincsen koszorúja
kemencében mogyorója
feje alatt fényes tükre
megleli őt szeretője
száradt karú vőlegénye

BESZÉLŐ TEKNŐ

Fehéret ha evett, fehérnek látszik.
Feketét ha evett, feketének látszik.
Föld, amin ringatják, zsírrá lesz,
föld, amit beletesznek, tükörré lesz,
aki abba belenéz, emberré lesz.

HOLDLEÁNY

Ki öltés nélkül varr
s úgy főz hogy gőze sem száll
holdnál szebben fehérlő
hosszú nyakú lány
jégen mulatja magát
talpából szikrák pattannak elő
saját gőzéből varr ruhát
a holdbéli lány
ezüstös hangon felnyerít
kinek fejébe néz
bogara öntött ezüst

TYÚKHÍVOGATÓ

Jer ide kút,
Jer ide aranyteknő,
Jer ide ezüstitörülköző,
Jer ide tyúkom-búkom,
Jer ide kés.

Járj szerencsével!

BÁJOLÓ

Hűlt kamra helye
Sült alma szeme
Söprűnyél a tekintete
Hess ki hess
Ide a seggembe !

ALTATÓ

du du csoki csok csok
himm laj laj dudi dop dop
mmmm mmmm
hhhh hhhh hhh hh hh h h

NÉGY FEKETE LÓ MÖGÖTTEM REPÜL *

Fekete szemű anyám, enyhítsd szomjadat a sötét szobábul. Eljön az este, tüzes hamuba takarlak, ablakodat befalazom, a vakablakba ültetlek. Fehér galamb repül, ajtó és ablak nincs rajta. Hétszer megolvasom ujjaimat, összeverem szárnyaimat. Meleg szél fújja hátamat, nézz hátra, anyám, mit láatsz? Négy fekete ló, olyan sovány, hogy fázom tőlük. Vágd le, anyám, a karodat, tedd be a szájamba, hozzád akarok repülni. Szem, száj, orr, fül, hol vagytok? Itt vagyunk a forró hamuban. Fehér galamb repül, elviszi örökre az ajtót, ablakot.

Ezt énekeltem sötét szobában, anyám halálakor.

LADIK MARGIT

Odvas fát, lyukas fát, Ladik Margit, ki ne vágj,
Abból nem lesz csónak soha!
Te vagy az én anyám?
Nem én vagyok a te anyád.

Felkél a nap, kilencszer fordul meg a kő.
Te vagy az én anyám?
Nem én vagyok a te anyád.
Nem én fekszem benn a házban,
Aki követ hord nyakában,

A fejében villám támad,
Nem ez asszony szült meg téged,
Csak a csontját hordod éppen,
Nem te fekszel benn a házban,
Ringatózol csónakjában.

LADIK FERENC

Apám, gyereket szeretnék tőled!
És jön a lány kolompos rénnel.
Szép idő előtte, fergeteg mögötte!
Itt lakik a tüzes sárkány? Gyereket akarok tőle.
Olló ring a derekán. Borsó! Borsó!
Vadlibák piros harisnyában kihajolnak az ablakon.
Jaj, Ferenc, mit tettél, három fejsze a hátadban!
Kidugja ruhaujját az ablaknyíláson.
Tavaszi! Sikít a galagonya.

TAVASZI SZÉL VIZET ÁRASZT

A töltés messziről vöröslött, vérző cérna a tájban. Sárga kutya vetette magát bele az éppen lezuhanó, lángoló szalmakazalba. A vonításra nagy, barna szekerek gyülekeztek az égen. Fekete tócsa jege ropogott a kerekek alatt.

AZ EMBER, AKI RÖPTÉBEN ELKAPTA A MADARAKAT

Az ember egy kopár vidéken lakott. Hideg keleti szél fújt azon a tájon. A szél csontjáig hatolt az embernek. De tavasszal elkezdtek recsegni, ropogni a csontjai, ki kellett engedje a tavaszi szelet. Kinyitotta hát az ablakot, a szél meg neki a folyónak, ott nyargalt a jégtáblák lapockáján! Az ember pedig keserűfüvet gyűjtött, tüzet gyújtott a parton és beletette kezét a tűzbe.

HIDEG NAPOK

És jöttek a hideg napok. A fejszéket kidobtuk a ház elé, de ő nem. Még fehérségibe se. A kerítés pedig nőttön-nőtt, a szívünket szorongatta, az ablakot se lehetett már kinyitni, úgy megnőttek a deszkák. Három éjszakán át süvített így a szél, aztán kitöredeztek a kerítéslécek, beszakadtak a muskátlis ablakok, de ő csak állt magában, fehéren és szépen mint a halál.

BOSZORKÁNSZOMBAT

Ahogy a kutya hegyezi a sötétbe meredő kerítésléceket, az istálló irányából elindult a hang. Erőtlenül, félénken bújt elő a száraz levelekkel bélelt vödör alól. Nem is hang volt, hanem remegés. A kettészelt dinnye remegése. A dinnye rémülten rázta ki húsából a fekete magvakat, odacsapta magát a vödör falához, egyszer, kétszer, de a hang nem akart megszűnni. A kutyák idegesen rágták a kapufélfát, felugráltak a szurkálólécekre, ott rángatóztak, míg valaki elvágta a ruhaszáritó kötelet. A fényes ingek, trikók, visítva hullottak a porba. Akkor megszűnt a varázslat.

A száritókötél egyik végét a kéményhez, a másikat a tehén tőgyéhez kötötték.

A HÁROM KISMALAC

Egy, kettő, három, három ház szalad a mezőn. Apám meghalt, de még mindig nem éri el őket a karjával. Egy. Apám még egyszer meghal. Kettő. Az egyik kismalac kitágul, belebújik a többi. Mondtam apámnak, haljon meg még egyszer, úgy rövidebb lesz. Három. A malac az éjszakába néz.

Tavaszdodik.

HÉT ORSZÁG

Volt abban az időben egy másik ország. És így ment ez napról napra.

AZ ÉNEKLŐ VARRÓGÉP

Ez a varrógép híres volt az eszéről. Fűjt, sziszegett, tüzet lövellt a szeme. Jött, mint a dúló fürgeteg. Megbokrosodtak a lovak az uszályos farkú szörnyetegtől. Rögtön meglátta, ha valaki nem énekel. Sugárzott a kereke, mint a sátor. Az emberek szívesen hallgatták, mit mormol a vén szüle.

HÁROM KÍVÁNSÁG

Egyet, kettőt ugrott a ló, fölszállott a levegőbe, tiszta ezüstruha lett rajta, úgy is történt.

- Hol vagy te, hogy én nem látlak téged?

- Beszélgetsz, de én nem látlak.

- Ablakok, ablakok, nyíljak a levegőbe.

S a zsebkendőt elkapta, úgy, mint az első. Behajtotta a lovakat, mert holnap az ő zsebkendője lesz kitűzve, így inkább csak a farát emelgette föl.

A LEGKISEBB KIRÁLYFI

Amikor beállították az új neonsort az utcánkba, vakító, kék fény árasztotta el a környéket. Kimentem a nyári konyha elé, ahol már hat éve lakunk, ránéztem a kalyibára, megláttam, hol éltem eddig, hogy nekem ahhoz semmi közöm. És világga mentem.

A TÁLTOS

Hát csak repült az a ló, nem ment. Úgy szaladt, hogy repült.

- Nincs mit enni, ha nincs leves?

- A gyermeket nem kell verni, mert beléugrott a macska.

A lányok sikítottak. Nagy füst volt a konyhában, gyorsan kivette Öléből a ruhát s mint a pillangó, már le is volt vetkőzve. Kiállott a kapuba, csípőjére tette a kezét.

A FURFANGOS KANÁSZ

Jött haza a Nap. Megrázta magát, magas, sudár, fehér hajú öregasszony lett belőle. A kis kanász pedig addig fonta a kötelet, míg lába közé nem kapta az öregasszonyt.

- Itt öt láb van, az összesen nyolc. Két disznónak pedig nyolc lába van!- kiáltott fel a kanász.

A TEVISDISZNÓ

- Vett, édesapám?

- Vettem, fiam.

Ha vett, vett még egy fehér kakast, egy veres kakast, egy fekete kakast. Tavasz lett, a disznókat ki kellett hajtsák.

- Hát ki kürtel?

- Kürtelek én, csak adj ide, édesapám.

Felül a tevisdisznó a ház tetejére s kürtel. Aztán ráül a fekete kakasra, s kihajtja a csordát. Mikor kiértek az erdőbe, becsállódik a lapiba, s a kakast megköti.

Abban az időben három nap volt egy esztendő.

EPPEG A FEKETE KIRÁLY

- Ügyelj te, nehogy rám lépj !

A kocsis néz, hunnat beszélnek, s meglátja: ott belészúrt, hogy egy csepp vér jöjjön. Abban a pillanatban királyfi lett belőle. Megvárta míg háromig mondja, akkor felült, s mindjárt megismerte a feleségét. Azonnal átölelte a derekát és egy olyan szép aranyhajú gyermeket hozott a világra, hogy a napra lehetett nézni, de a gyermekre nem. Az asszony várt egy kicsit, hogy elaludjanak, mert úgy meg volt dagadva, hogy majd kihasadt. Be toppant a fürdőbe, s a két inasa kiemelte onnét, s bétették az ágyba. Két korbácsot vett a két legény, kiszégezték az asszonyt és elégették. Így járt, hogy a maga hitését becsülje meg.

HÁROM HOLLÓ KÉK LÁNGGAL ÉGETI EGYMÁST

Felébredt a holló a hamu melegétől. Hozott vizet a csőrében, hogy az álom ne lopja meg.

- Vedd le rólam, testvér, mert rögtön meghalok.

Megszabadította ujját a hajszáltól, tekint a vízbe, nincs. Tekint a fába, nincs. Tekint a kőbe, nincs. Tekint a napba, ott meglátta a harmadik hollót.

Fölkel a tűz mellől, ír a porba egy leányt nagy varrótűvel.

- Szűrj belém, hogy egy csepp jöjjön.

Ki volt nyitva az ablak, hát berepült. A lány kinyúlt, kétfelé tört. Megfésülködött és szerelmes lett a hollóba, akinek soha meg nem száradt a szeme.

- Kár, hogy megfogtál. Kék lánggal szépen, szépen égethettük volna egymást - mondta a holló.

HOGYAN KERÜLT AGYAG A TÓ FENEKÉRE

Vasárnap reggel felvágták a tésztaburkolatot.

Olyan rettenetes sok gőz és pástétom áradt ki belőle, hogy ráültek a keményre sült alsó héjára és azon vitorláztak haza. De bizony, megpuhult a vízben, ki is kötöttek a tó túlsó partján, de csak nem lett világosabb.

Azóta van agyag a tó fenekén.

A HÉT BETYÁR

Jó napot.
Jó napot.
Jó napot.
Jó napot.
Jó napot.
Jó napot.
Jó napot.
- Mi történt legkülsőbb leányom?

AZ ELVARÁZSOLT FIÚ

Odanéz, hát amelyiknek vizet adott, lett belőle piros márvány.

HÁROM NARANCS PALOTÁJA

- Gyere, egyél frissen sült halat!

HÉT SZŰKÖS ESZTENDŐ

Van itt valaki?
Egy lófej és másfél ember.

A LEGKISEBB KIRÁLYKISASSZONY

Most éppen tojáson ül.

HOGYAN SOVÁNYODOTT LE A KIRÁLYNÉ

Olyan haloványan feküdt a párnák között, hogy ollót lehetett ejteni a szeme közé. Fehér és vékony volt, mint a cérna. Órákig kellett ficáncolnia a párnák között, a lepedő ráncain, a párnahuzatban, hogy megtalálják.

Amikor megtalálták, tübe fűzték, ollóval elvágták, varródobozba tették.

AZ ELRABOLT KIRÁLYKISASSZONYOK

Elkezdett köhögni a legény. Csak elhajította magát, mint a béka. Utoljára ő ment fel a kötélre. De mái olyan fáradt volt, mintha egy bika hajlott volna be a kerítésen és levert volna egy körtét. Összecserélte a lányok fejét, mert a három királykisasszony mind egy testvér volt.

A PARÁZZSÁ VÁLTOZOTT KIRÁLYFI

Jött az udvarmester. Megragadta, megnyomta a telefont, jöjjön ide egy fekete katona, nehogy megharapja, vagy megszúrja.

- Hogy sajnálom én ezt a szegény állatot, hogy ilyen sovány!

Száraz fa volt, jó meleg volt, el is égett hamar, de addig nem tudott a lábára állni, csak feküdt. Elégett, mint a fa. Tiszta parázssá vált.

HÁROM NAP EGY ESZTENDŐ

Következett a harmadik nap.

Akkor felszállott a levegőbe, hát látják, ott van a fejnélküli paripával.

- Állj fel a hátamra, s a ló fejét akaszd belé abba a nagy szegbe.

Így múlt el hét nap a kanca fejével együtt.

- Hát hoztál almát?

- Igen, hoztam.

- Sír-e a gyermek?

- Sír bíz az.

A hetedik napon megszakadt a szíve, amint behallatszott az ajtón. Így járt szegény varrógép a jóságával.

A SZEGÉNY EMBER MEG A GAZDAG EMBER

A gazdag ember főz, megfőz egy galambot, és a tányérra teszi. Az ember megeszi a galambot, megeszi egyedül.

A szegény ember kirázza a morzsákat; hát a morzsákból madarak lettek, madarak, gyönyörű kis madarak.

AZ ARANYTOJÁS

A királykisasszony szájában van egy tükör. Aki azt el tudja lopni, lopja csak el. Nyomja be az ablakot, hogy belül maradjon a galamb.

Kopogtattak az ajtón. Aztán jöttek a madarak.

A GRIFFMADÁR

Megette a madár a húst s kérdezi tőle:

- Mi járatban vagy?

A hajó felett lebegett és az edényeket javította.

- A fiam szobáját akarom kifesteni, de ő csak zuhan lefelé, mint az elhajított kő.

A BARNA TEHÉN

Szegényasszony: Fí, fí, fí.

Szegényember: Vigyázz, asszony, jön az aranybika.

Szegényasszony: Akkor hamar húzzál ki a fülemből egy szőrszálat.

Szegényember: Jaj, nekem, jaj.

Szegényasszony: Eljött értem az aranybika, kösziklák töredeznek alattam.

Aranybika: Én igen erős vagyok, ha aranyfüben legelek.

Ekkor levágták a barna tehenet az aranybikával együtt, és még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

BARNA TEHÉN FIA

Egy gyermek járt a tehénnel, amelynek hátul is szeme volt. Mondja a tehén a fiúnak, csavarja ki a szarvát, aztán visszament a fára.

- Miért nem hagysz békét annak a fának?

A fa összeszorult és megette. Amikor vérzett a zsebkendő, kidugta fejét a fából. A tehén rálehelt, lett belőle hideg kút a saját testében, úgyhogy meg is találta az ő kedves fia holttestét.

- Édes fiam, ha ide nem jövök, sohasem ébredtél volna fel.

MINDENT JÁRÓ MALMOCSKA

- Miféle legény vagy te, hogy eperfával jöttél a világra?

Megfordult erre a legény és két köszikla közé állt. Megforrasztotta elvágott nyakát, mint a mezőn felejtett tök.

- Mi van a szűrőd ujjában, testvér?

- Hát egy erdő.

- Miféle erdő?

- Azé, akié a malom.

- Milyen malom?

- Amelyiknek nincsen teteje.

- Na, akkor itt van a fülemben egy pálca, üssed meg vele mind a négy oldalát, mert ez olyan malom, hogy sohasem sikít alattad.

PAPUCSSZAGGATÓ KIRÁLYKISASSZONYOK

Jött az ördög a hegyről lefelé. Három varrógép volt alatta. Az egyik fekete volt mint a gyík, a másik szőke mint a hal, a harmadik vörös mint az alagút. Lámpást nemigen hordtak magukkal. Egyszer csak észreveszi ám az ördög a királykisasszonyokat! Na, adott hát nekik papucsot, hogy jól kitáncolhassák magukat.

Erre kisütött a nap.

A CSODÁLATOS DARÁLÓ

Amikor eljött az ideje, megrázkódott, ment a vízbe fürödni. ő volt az, akinek lángot hányt a teste. Utoljára jött egy gyönyörű hattyú. Hátára tette, hogy felforrjon. Gondolta, hogy elpusztult.

Arra ébredt, hogy valaki rugdossa az oldalát.

- Darálj gyertyát!
- Darálj sört!
- Darálj kását!

A ház mellett volt egy nyírfa. Oda járt sírni éjszakánként. Olyankor levetette ruháját. Fényes daráló volt.

A CSODÁLATOS POGÁCSA

Fogta a tésztát a királykisasszony, megpiszkálta a tüzet, a szeme csak úgy csillogott az örömtől. Göndörödött a szőre a melegtől. Annak adta, aki legszebben tudott énekelni.

Ez olyan éneklő pogácsa volt.

AZ ÜVEGSZEMŰ LÁNY

Levetette ruháit, az asztalhoz úszott, kihúzta a fiókot. A madarak kirepültek, de röptükben ezt mondták:

- Aranyá váljék a szemed!

Amikor hazaért, a gyermek szájába tette, hogy szopogassa.

A KENDERT SZEDEGETŐ LEÁNY

Azt mondja a második leány:

- Ha engem venne el feleségül, egy szál kenderből annyi kenyeret sütnék, hogy nekem is maradna. Meghallotta ezt a császár fia. Hozzáfogott kendert szedni, s ott énekelt a kenderszedésen. De nem bírta sokáig. Akkorákat vinnyogott, hogy nem bírt aludni tőle sem az anyja, sem ő.

- Csak engem el ne árulj, monddad, álmodban láttad!

Kimeredt a császár szeme, előhozatott két csődört, amelyik a leghamisabb volt. Az egyik csődör farka után kötötte az asszonyt, a másikhoz a lányát, aztán tizenkétszer megkerülte velük a várat, hogy diribdarabba maradoztak el a ló farkátul. Ez lett a büntetésük.

Hát ez szép mese. Olyan mint a tizenkét tolvaj, az is kétszer mondódik el.

A BESZÉLŐ TÜKÖR

Kopogtatják az ablakot. Hess, hess, te ronda madár, még elviszed a lányunkat. Ott mulatja magát cifra tükreben. Juj, te lány, az ördögnek se kellesz!

Jön a fekete bogár. Annak kell. Őszre már idegen tükörben hasogatja a fát.

AZ OKOS LEÁNY

Találkozott a fehér fügefával. Valahányszor lenyelt egy fügefát, mindig eltűnt egy szarva. Végül olyan gömbölyű és sima lett a feje, amilyen még sose volt.

A SZORGALMAS LEÁNY TÖRTÉNETE

- Azt vedd el feleségül, akinek a fejéből egy légycsapó áll ki, mert az jól tud söprögetni.

A VÍZHORDÓ LEÁNY

A leány fejére tette a kakast, és türelmesen mint a fényes csillag, belenézett a kútba.

LÁTÓ ASSZONYOK

Megkente a szemét vöröshagyma nedvével és eltűnt. Futottak a sátorba, de csak a szagát találták ott. Akkor szörnyű dolgot cselekedtek. Leöntötték a sátort, óriási száraz bőrt terítettek rá és reggelig táncoltak rajta.

A BŰNÖS ASSZONY

Amikor hármat kukorékolt a kakas és a lepedő fehér lett mint a hó, az asszony a dereka köré csavarta a kötelet, lába közé kapta a lepedőt, és vitte a kakast, vitte, vitte . . .

REPÜLŐ SZARVASOK

Hosszú repülés után egy fehér házra találtak, ott egy leány, kinek vödrébe férfi még nem nézett bele. Így örvendezett a leány a szarvasokkal.

A PÓRULJÁRT ASSZONY

Elkérte egy napra a róka selymes, meleg farkát. Meg is kapta. Röpült az asszony mint a nyíl. Föltúrta a havat, csipegette a fűvet, gömbölyödött.

A MEG NEM SZÜLETETT LÁNY

Mikor látta, hogy az aranyhajú lány már elkékölt, levetette a saját gúnyját és azt a lánnyal együtt beledobta a kútba, elrejtette a vödröt, fölmászott a fára, és leült a lány helyére.

A MEDDŐ TEHÉN

Az asszony ráállt a küszöbre és megrázkódott. Kés, villa, kiesett a kezéből. Melléhez kapott, mert érezte, hogy tüzes nagyon. Elfehéredett, mint az istálló. De hiába, addigra már szopták jó erősen.

- János - kiáltotta a házba - adjál tejet a gyerekeknek, én idekinn maradok.

A PARÁZNA MENYECSKE

- Te asszony, láttál-e egy rókát?

- Honnét láttam volna, amikor csak testem s lelkem van. Jaj, édes kicsi rókám, tedd azt még egyszer velem!

AZ ELVARÁZSOLT LEÁNY

- Ezt a madarat én feleségül veszem!

Megfogta a madarat - a madár dagasztóteknővé változott. Összetörte a teknőt - a madár guzsallyá változott. Összetörte a guzsalyt - a madár emberré változott. Gyönyörű feleség lett belőle!

- Rázd ki te is a ruhád ujját! - mondta a leány.

A BÉKAKIRÁLYFI

Amikor belébújt, eleinte fázott tőle és sokat ficáncolt. De aztán úgy megszokta, hogy ő maga mártogatta aranycárnára kötve sötét mélységeibe s pajzán dalokat dúdolt hozzá.

A FÉRFISZÜLTE LEÁNY

Üldözi az apa a leányát.

- Most már megfogom!

A leány eldobja a fésűt, zuhatag támad belőle, tűzzuhogó. Akkor kitépi a heréit, a leány nyakára dobja, egyiket az egyik, a másikat a másik oldalra. Ha a leány szólni akar, összezavarják a beszédét, hiába erőlködik, senki sem érti szavát.

A KUTYAFA

Zöld lápon terem a kutyafa. Odajár ki a lány éjszakánként, száját a fa törzsére tapasztja, szürcsöli a nedvét. Reggelre elhallgatnak a kutyák, megkeményednek a csillagok. Fekete arcú kutyalány csüng a faágon.

TÉL

A színen egy hóember áll,
egy szekrény és egy rádió
látható. Elektronikus
hangeffektusok a szekrényből.

Egy úr a nézőtétről : Mmmmmm aaaaaaooooooooo
oo0000000 !

Rendőrök fogják körül az épüle
tet, a közönséget megmotozzák.
Közben a hangeffektusok felerő
södnek, egy nő elsírja magát.
Néhányan székekre állnak és
nézik, mi történik a színen.
*A többiek oda se figyelnek, ki
szeretnének jutni a teremből.
Pánik. I Hóember kijön a szek
rényből.*

I Hóember:	Behozták a ládákat?
II Hóember:	Igen, uram, behoztuk.
I Hóember:	Akkor jól van.
II Hóember:	Igen, uram.
I Hóember:	Elhozták a kaktuszokat is?
II Hóember:	Igen, uram, elhoztuk.
I Hóember:	Türelmetlenek a rigók.
II Hóember:	Sajnos nem tehetem, én vallásos vagyok.

(I Hóember megborotválkozik.)

I Hóember:	És a kedves felesége?
II Hóember:	Ő már igen.
(elalszik)	

Nő: *(bejön, a haján hegedül,
nem veszi észre a kaktuszokat.
Interjút olvas)*

„Ah. Egy piciny madarat fogtam s a keblembe zártam.”

*(I Hóember rádiózik. Nő kivesz
a szekrényből egy lábast, izgat-*

*ja magát vele. Izzad, tovább
énekel. II Hóember felébred.)*

II Hóember:

Vártunk rád.

*Nő: (a zenélő lábast a hasához,
melléhez, egész testéhez dörzsöli,
az izgalom nő, tovább énekel):*

„Kopogtat Iván, aki a vendégem volt.”

*(I Hóember tovább rádiózik, a
rövidhullámot fogja, a jelzéseket.)*

Nő:

Nem iszik, uram, narancslevet a rigóban?

I Hóember:

Sajnos, nem értek a fizikához.

Nő:

Barátaim három rigót tartanak naponta. Bocsánat.

(Nő kulminál.)

I Hóember:

Hát igen. Napsütésben én is sok mindent megengedek
magamnak. Pardon.

*(I Hóember kiveszi hangszerét
a szekrényből, ő is kulminál.)*

Nő:

A férjem akkor jár a mezőre, amikor havazik.

II Hóember:

Hallgass!

Nő:

„Madárkám, madárkám, madárkám a lepedőben,
hogyan haljak meg?”

(Nő berepül a szekrénybe.)

II Hóember:

Ez a nő tönkretesz engem!

I Hóember:

Mi bántja, uram?

II Hóember:

A múltkor a kályhában énekelte el a hattyúdalt.

(Nő kidugja fejét a szekrényből.)

Nő:

Ki szólít engem?

II Hóember:

Fölteszek egy lemezt.

*(II Hóember rengeteg lábast,
fazekat hoz a színre.)*

Nő:

Ki szólít engem?

*(Nő skálázik. A szekrényből
Orpheusz és Eurüdiké. II Hó
ember sorban kipróbálja a faze
kakát. I Hóember maximumra
felerősíti a rádiót. Mindkét Hó
ember erősen gesztikulál, mari
onettfigurákra emlékeztetnek.
Mozdulatuk, járásuk gépies,
mintha valaki láthatatlan zsi
neggel irányítaná őket. II Hó
ember teát főz. I Hóember fog
ja a locsolókannát és meglo
csolja az edényeket, a szek
rényt, a közönséget is, mintha
virágok lennének.)*

I Hóember:

Uraim, kész a tea, bocsánat. Bocsánat.

*(A tea valóban elkészült. Min
denki kap teát. A közönség ki
megy a teremből. Kint rendőr
autók várnak.)*

ZÖLD TENYÉR, KÁRPITBA VERVE

audiovizuális oratórium

I. tétel

Fény

A közönség felett nagy, felfújható, zöld tenyér. A mennyezet alatt vastag üveglapon két narancssárga-csíkos útkarbantartó munkás teste hajladozik.

II. tétel

Fény-illat

A vastag üveglap leereszkedik a közönség feje fölé. A közönség moccanni sem bír ülő-fekvőhelyén. A két narancssárga-csíkos útkarbantartó munkás gyertyákat dug a közönség ujjai közé.

III. tétel

Fény-hang-illat

Az üvegmennyezet még jobban leereszkedik. Gyertyatánc a lepréselt közönségen. A nagy, zöld tenyérből piros, kék, sárga, fehér festék tör elő.

IV. tétel

Fény

A lepréselt közönség felett a vastag üveglapon, a két útkarbantartó munkás közlekedési jeleket rajzol az üveglapra szépen, szabályosan.

A KIRÁLYLÁNY ZSÁMOLYA

talált kelléklista költemény

Királyfi. Levéltárca, levelek, iratok, fényképek, Szikra gyufa, Symphonia cigarettásdoboz, német látszó pisztoly, 3 db karóra, 1 vekker, 1 zsilettes borotva, katonai kés-kanál-villafelszerelés, Szalai arc-, ill. nyaksérülésének elkészítése.

4 db magyar géppisztoly, gulyáságyú, előtte deszkázott oldalú társzekér, lófogattal, az egyik felrobban, a gulyáságyúban fogyasztható leves előkészítve, merőkanál, szitakötő.

Az egykarú katona a képben veszíti el a karját, az egykarú katona sebének elkészítése.

Kulacs, benne víz.

Bodra

Szalai

Vörös

Ladó

Resetics

új honvéd egyenruha

Matkovics

Jári

2. világháborús, magyar, szovjet, vagy német vadászrepülőgép.

A kiráylány zsámolya gőzölög.

Magnóbejátszás "Csókos a te szád" tangó.

U.R.H.

Német konzerv alján melegítő szerkezettel, 1 kutya, jelenetben elkábítva, állatorvos ügyelet.

Géppisztolysorozatok becsapódása emberbe, ill. környezetbe. Zsebtükör.

Vörös szája a pofon következtében felreped.

A kemence, ill. a tűzhely ég!

A lakodalmi asztal megterítve, rajta töltött káposzta, csirkepaprikás, bor.

Szalai

Szénégető

Lány

Magyar tábori csendőr

Nyilas

Magyar katona

2 tábla szalonna, 1 kerek házi kenyér, 1 üveg pálinka.

Matkovics torka és tarkója átlőve.

Szénégető és a lány. Az ágy egész tartalma.

12 fő magyar katona (a Vöröshadsereghez átváltt egység). Matkovics hordágya.

Matkovics és Szalai sírját felhantolni.

A lányt felrobbantani.

IKAROSZ A METRÓN

(1978-1981)

GYERE VELEM A MITOLÓGIÁBA

Gregor Davidownak

Gyere velem a mitológiába,
amely rólam szól s ettől kockázatos.
Androgin vagyok; hazug. Tehát őszinte.
Csakis önmagamról adok információt,
s mivel az mindenkit érdekel – közügy.
Az önkínzás eredménye vagyok, az önszerelemé.

Gyere velem az időgépbe,
amely az alkotói mechanizmus velejárója.
Műtárgy vagyok, azaz kentaur.

Gyere velem a mitológiába,
mert nem akarok műtárgy lenni.
Letéptem láncaimat,
a teremtnél nincs többé hatalma fölöttem.
Nincs esélyem. Tehát aktuális vagyok.

A VARRÓLEÁNY ATTÓL JÖN

Molnár Gergelynek

A varróleány attól jön, aki a tömeg médiuma.
Fajtiszta kentaur. Egy test, két lélek.
Vérző varródoboz. Csak rá kell nézni.
Rohan a forradalomba.

A varróleány attól bő, aki rajta fekszik.
Ötévi pályaudvar. Szigorított muskátli.
Nem született kentaur: azzá nevelték.

A pályaudvar attól bő, aki rajta fekszik.
Nem Keleti: azzá nevelték.
Fajtiszta varródoboz. Egy test, két lélek.
Muskátli, amely nem tud meghasadni.

Ha a muskátli önmagához nyúl, megöli magát.
Mert van miért. Van kihez.

KINEK VAN FÜLE HOZZÁ

„Akinék lelkében nincs rend,
Nem lehet rendben az ő birodalma sem.”
Nem szólt semmit a túlvilági életről,
hiszen a célon túllőni igen könnyű,
de nehéz állhatatosan a középen maradni.

Aki a friss levegőt szívja,
boldog, és nem kíván tiszteletet.

Mint szem helyén zsák,
a párolgó háztetőn
elhagyott hangszer, amely mindent tud,
a friss levegőt szívja
jégesőben, mint kiverő kutya,
mert nem akar az arany középúton maradni.

Lelke helyén
párolgó háztető,
elázott hangszeren
hegedülő kutya.

BARTÓK BÉLA

Ütőeredbe vágott a tél
szikrázó teniszütőket a húros égen.
Két folyó széttárt lábakkal.
Hogy beleremegtél! Finom porcogóiddal
vadul ostromoztad a gyökereket.
Nedves ingeden föld és csillagpor.
Utazótáskádban hideglelős sámán
társalog az istenekkel.

Fant izidere
a hétfejű gyermek
szikrázó teniszütőkkel.
Csikókkal szalad a húros égen.
Lába közé gyűri a csillagokat
a porcogós harapófogókat.
Csitt! Fül ki-be. Aki beleremeg.
Sötét gyümölcs. Ami ring.
És vadul hahotázik.

A hideglelős gyermek zongorázik.
Fant ki-be. Teniszütőkkel.
Porcogós ujjakkal pongorázik.
Egy csillag gyökeret ereszt
nedves utazótáskában. Kirohan vadul
két kanca. Tüzes csontokkal
dobálja az eget.

A JÉGFOLYAM ALATTI VÖLGY

Itt fönt a jég nem remeg annyira.
Fajtájához illő bátorság kell
a művészet intuitív fölfogása
amely itt kocsonyaszerű és nem hoz enyhülést.

Ködbe folyó vékony teste
nem vet árnyékot
és alig hajlamos a tavaszra.

Fajtája forró vízben
ködbe fúló művészetben
nem vet árnyékot.

KINEK A FEJÉT FÚJJÁK

Gregor Davidownak

Nem esik le fejről a hazalom.
Egy pohár kellemes költészet
jól esik mindenkinek.
Művészettörténeti figura, aki benne van a tripben.
Odaadta magát egy metaforának.

Amikor bejárta önmagát
hát még azt, aki megőrzi!
Vonzó, tehát biszexuális.
Egy kettéhasadt ego látnoki utazása
a közép-kelet európai répföldeken.

Mitológiai sztár Amerikában,
ő, a Gyalogsámán, Gyalogkentaúr !
Gyalogját utánozzák, gyalogozzák,
azt hiszik, most csinálja a történelmet.
Ő a történelmi folyékony gipszdrapéria.
Idomítható.

TOUR DE MERDE

Szendró Ivánnak

A kerék nem érinti a talajt
a zöld harapófogókat.
Marad a csúszós árnyék
a gőzölgő naplemente.

GYERMEKRUBIN

Zöld fa feslett.
Remegett, ha ráleheltek.
Gyermek volt még. Teste, lelke
zöld ág víz tükrében.

Hajnal volt még, hajnaltéglá.
Hangjában ezüst,
acélszikra a szemében. Így fényképezték.

Hajnal volt, ha ráleheltek,
drótköténybe beletették,
addig rázták, ütötték, verték,
izmos nádszál,
gyermekrubin, mivé lettél?

METRÓ VERSEK

~ 1.

amióta bicikli helyett
néha metrón utazom
ilyesmi történik velem
hosszú fekete kabátom
meghúzgálják
budapesten
vagy nem fizetek
münchenben a spielstrasse
felé menet
münchenben a színes állomások
mint a likőr
elszédítenek
párizsban mindenki esőszagú
ott vannak a csövek
párizsban g. a. úr x-ben
jutott eszembe
párizsba csokoládé nélkül indultam
sápadtan tértem vissza

2.

egy fogkefe
a személyiség halála után
úgy él tovább
hogyan emlékezetének rongyai
megmaradnak a pohárban
c. elvtársnak
sétapálcája volt
mit kezelőgombnak viselt
így volt legalábbis ezt hitte
bizonyos dolgok
melyek jellemére vonatkoztak
például irattáskája

hattyúként úszott felé
de egyszer
lift helyett
villanyégőbe lépett be
nyílt az ajtó
sok ezer villanyégő jött ki
c. elvtárs helyett
mosolygott
eldobta sétapálcáját
mely ragyogó villanyégőbe
visszavezet

3.

büntetendő cselekmény
vörös cérnaszálat
húzni
az utcán
a járókelők kabátjára
a villanypóznákra
a fákra
a fűre lépni tilosra
a testemre csavarni
azóta okosabb lettem
ez lett a vesztem

4.

többféle bicikli van
a beszéd például
sőt a hallgatás is

5.

mert lennie kell
valaminek
amiért mindezt
érdemes
amitől így dübörög
ez a dübörgő
-et

csak tudni kell
mikor be-
meddig
mikor ki-
aki tükörbe néz
mindig más valakit
szeretne látni
mint a tükör
önmagát szeretné
visszaadni
ő akinek csengő van a torkában
ennyije van
átszálló menetjegyet kér
egy másik életbe
kettős megálló:
még egyszer

ugyanott ugyanakkor
másképp
végállomás :
újra
ugyanott
ugyanúgy

volt ereje és célja volt
száguldott a kijelölt úton

mert aki nagyon sokáig

akik várták
meghaltak vagy meg sem születtek

túl későn
vagy túl korán érkezik

POLÓNIA EXPRESSZ

Férgek s viszketegség nélkül várakozik a Keletiben.
Tavaszi alumínium fóliában.
Rügyet hajt.
Ha jön, jön – ha nem, kivárja.

PANNÓNIA EXPRESSZ

Hatalmas gyümölcsfa.
Köd előtte, Magyarország utána.
Haynau Coca-colát iszik.

PUSKIN EXPRESSZ

Sötét egyenruhák.
Egykori költőtársam,
Te énnélkülem, én tenélküled,
Összezárva vacogunk.

MERIDIÁN EXPRESSZ

Kelet-Berlinben a muskátlik
Most hajtanak rügyet.
Belgrád kertjeiben
Máglyák füstölögnek.

INKARNÁLT BÁBJÁTÉKOSOK

1.

Az élet nem kötelez semmire
mintegy ügyetlenségből hanyagságból
újra elkezdett kalandként
a tűző napon siető ember meghűl
az ártatlannak látszó részletek sorra
elfecsérelt életté alakulnak
a helyiség bútorai piszkos ablaküvege
mogorva tulajdonosa a végzet díszleteként
átrepül a színen

pedig sem tragédia sem baleset
nem történt

2.

Mr. Wolf egy „lapos” világban találta magát
ahol talán Isten maga is halandó.
Ott észleli ahol van
a fényérzékeny vasalódeszkán.

3.

Mrs. Pipernek egy halott gyermeke volt
aki egy szürkésfehér
macskát ölt meg.

Viselkedése, szavai és fájdalmai
világos vonatkozásban voltak
a repülőgép lezuhanásával
és azoknak az érzelmeknek voltak ismétlései
amelyeket a megsebesült és lelőtt
francia tisztek érezhettek.
Személyiségük haláluk után
úgy élt tovább
hogyan Mrs. Piper puha ujjakkal
egy cukorkás dobozból.

Az emlékezetes naplementéből
Mrs. Piper ablakában
egyszerre több példány volt.

4.

Willy Sch. testén zsinór
volt kifeszítve amelyen egy mozgatható
vörös takaróba burkolt körte függött.

Ugyanakkor a nappaliban a valóságnak
magasabb rétegei nyilvánultak meg.

„Minna, egy tűt levettem az asztalról!”
S valóban a tű a földön hevert.

5.

Eusapia érzi
ha egy tárgyat telekinetikusan mozgatnak.
Tehát a csalásnak nem bizonyítéka az
ha lába megragadásánál
velőtrázó a sikoltás.

6.

Egy esetben a szájából
kilépő fényes szubsztancia
áthatolt a médium fejét
borító fátyolsisakon
és a fátyolon keresztül visszahúzódott
a szájába.
Éva C.
szabadon és nevetve
lebegett a levegőben mintha
egy izgatón hegyes tárgy volna alatta.

7.

Az embernek öröklött képessége
hogy a tárgyról kiinduló
fény sugar ne érje szemét
s a közönséges világnak
minden eseményét lenyomatként
hátrahagyja.

8.

Mrs. Piper egy verőfényes napon
ebéd alatt
világosan észrevehetően
akár a zenélő óra
mintha fel lenne húzva.

9.

Inkarnációs állapotban
a fülkében álló asztalon
mintha élne.

CONCERTO

allegro

fényes fémlemezek
ütés
finom remegés

a legközelebbi falnál
ráfagy
az emberi hang

largo

kristályba zárt
színes műanyag fúvókák

vibrato

ugráló
apró spirálok

a fájdalom
szűkülő köre

az önmagát
megismétlő vízcsepp

vivace

feltörő
meleg üvegcserepek
a szájban

vox humana

kifeszítettett
az űr közepén
két arcát
két istennek mutatja

con variazione

szűk emberi hang
értetlenül
a legkékebb égboltra

piano

pók
halványkék
üvegcserepeken

adagio

vakító
sikító kötelek

finale

műtőasztal
teljes sebességgel
a szétrobbant kanyar útvesztőiben

HVARI CANTÓK

A bűn itt: ami meg nem tett maradt,
az elsovadt kétségek között
Ezra Pound, Cantók

Fejbőr illat a rózsaszín habokban!
Főbelőtt sirályok az ég alatt.
„Ki vagy te láda?” a forró istállóiban
illatos járású meleg állatok
holdat ringatnak a hasuk alatt.

Én ettem meg a lángot
de a lomb nem, melyen ő járt.
Akitől elmenekült a hegy mögé, önmaga elől,
magára talált, a gyönyört magában hordozza.

Aki parázsra lép az ég alján
sárkányvitorlázik,
ő az, ki szenvedélyeinktől porrá ég naponta
s a habokba zuhan.

Elégett sirályok
a füstölgő habokban
Marshall! Lehet-e büntetlenül
ilyen tiszta zsidó virágot
egy amszterdami villamosban,
amit magamba fojtottam
lehet-e büntetlenül
újra születni romjaimban?

Itt áll a hajnal
szelíden, kábítószertűzben,
szőrrel borít be, betakar.
A tűzzuhatagban hozza az álmot
a hétmérföldes Baltimore-ból.
Jöjj, álom, sáska röpte!

Nincs nagy rakomány: három élet.
Varrogatom a vitorlát
melyet én szaggattam meg
a vérző szigeten.

NÉZD, EZT A FÉNYES DRÓTOT!

Bosnyák Istvánnak

Verdes
a forró kőbe szorult fejsze.

És te is nézd, meztelen,
engedelmes, új bolygó, emberi lény,
élettársa lettél rőt bozótban,
dacos, szép és veszedelmes
derékba törve virrasztasz
a kénszagú sárga égen,
ahonnan zápor dől és mindent elsöprő bánat,
düh és keserű győzelem,
te, szikrázó vitorla,
messziről jött ideges hangszer!

AZ IDEGES PATAKOK KIHUNYTAK

Hol is találták ezt a Janus-nedűt,
hogyan fest ez a kétszínű, csalóka mártás,
honnan merítették,
mit akar ez a suttogó,
fortyogó idegen?

Ó, HA BECSUKJÁK A KAPUKAT A BARNA SZEMBE

Aki kívül. Aki bennrekedt.
Elviszik a támlás életet, kedves.
Néha ág jó. Vele(m)d mi lesz?
Ritkuló idő. Van levegő(m)d?
Egyedül. Kell ez.

A FÜSTBEN ÉGI TÁNCOS KECSKÉK

Füstös üvegégbolton
kék kecskék táncolnak
fuldokló tüdővel
tőgy forró harcosok
kék zuhatagban párzanak
víjjog tűzruhájuk
dra! dra!

ZÖLD MELLÉNYED, FÉNYES REGGELEN

Nincs időm, kedves, zöld mellényed
kifeszíteni, fényes reggelen.
Fehér vakolat dől.
Habzó, zöld mosolyod pázsit.
Önhibádon kívül az egész világ.
Vörös zsinór a testemen.

EGY DÉLUTÁN ÜLTEK A GALAMBOK

Egy délután ültek a galambok a porban.
Én a küszöbön ültem, sört ittam.
Május volt, a kék csavarhúzó
Meg a szürke galambok ezt kuruttyolták:
„Öld meg! Öld meg!”
Fölvettem a forrócsavarhúzót, bementem a konyhába,
Hagymát vágott, könnyes arccal kérdezte:
„Kisfiam, éhes vagy?” Én meg se szó, se beszéd,
Arcába vágtam a csavarhúzót egyszer, kétszer,
Aztán becsuktam a véres ablakot.
Azóta kuruttyolnak a fejemben a galambok.

ANDROGIN A CSERESZNYÉSKERTBEN, HINTASZÉKBEN

Gyönyörűm ! Kékruhájú
napfelkelte! Hideg székek között.
Száradt karú szeretőm, aki a ruhámat hordja.
Zöldellő kerítésem, rikácsoló ablakom.
Tükrök mélyén keresem fogaidat
izzadt gyöngyeimet.
Lélegző bőrtenger!
Szerelmem! Szájunkban a lüktető,
habzó postabélyeg.

MARSHALL

Mintha zúgna teste
Fiatal, hervadt növénykosár.
Ahogy jön-megy naphosszat és parázslík
Hangjától dorombol az este
Reggelre kemény rügybe fakadnak a fák.

Tőle jön-megy a fiatal növénykosár.
Ahogy zúg a teste
Gyönyörű hangjától dorombolnak a fák
Kemény rügybe fakad az este.

Ahogy zúgnak a fák
Hajlong, kosarát rakja
Kemény rügyeivel nekem.
Dorombol, parázslík és elég velem.

HA MÚLNA E LÁNG *

Ha múlna e láng
úlna e láng
eláng
úlna.

Hajnalonta
haját
olajjal önti le.

Ő
a Jalonta.
Elméje ép.
Hajnalát
jajjal önti le.

Jajong.
Múlna e láng
elmében hajnalonta!

Ha olajjal
elmúlna
hajnalonta
hajában e láng.

IDŐKAMÉLEON

A kozmikus hóhullásban
itt hagyta csőrét. Egy alig kivehető mozdulata
új világok létrejöttét idézi elő.

Amint éppen kirepül az időablakon
és didereg.
Többé már nem talál vissza önnön fényes,
hideg csontjaiba.

MADE IN UNIVERSE

Szombathy Bálintnak

Ez az élénkvrös villanykapcsoló kezemben
igen közel áll a zokogáshoz

ez a táguld fekete négyzet
közöttünk
visszatér-e hozzám

A CSEPPFOLYÓS KÁLYHA

Az életet adó vízben
örökre el vagyunk látva energiával
Így: „Szerellemmel”.
Talán majd egyszer újra kezdetjük
földi életünket sűrített videokazettában
talpig csillagos sapkában.
Addig is szemtől szembe
Tapolcával, az életet adó szikrával.

KOLOZSVÁRRA NYÍLÓ ABLAK

*mikor mindenki meghalt, aki ismer engem
te aki szeretsz, jársz majd vadlúd képében
sirtól sírig, arcomtól arcomig*

Szőcs Géza

Vijjgó fennsík a bedeszkázott égbolt alatt.
Zuhanó fénysekrény. Ott !
„a völgyvégi háznál
nagy kehely áll a küszöbön
s kőemberek feküsznek ottan erre-arra”
Megáll egy percre a fekete ablak
vágyszerűek röpködnek ki-be rajta
testükön az öröklött bőrablak
vizes galambok ülnek rajta.
Tavaszi bőrfüggönyön
szellő, zöld lepkék a légsavarok között.
Távozz, halál, e zümmögő reggelen !

ÉN GYORSAN JÁROK ÉS AZ ESŐCSEPPEK MIND ELKERÜLNEK

Odatették az üveget,
amelyben nem voltam otthon.
Arrább toltam egy másik petyárba.
Te, érzed, milyen finom dolog ez?
Ani, aki gipszláng,
gyorsan jár és az esőcseppek mind elkerülik.

A VANDALÚZIAI PUTYA

Jön dombháton
mint zsenge fa bukó nap előtt
és boldogan széjjel rohad.

Őt várja kedvese
ki négy folyóban fürdik
mintha tyúktól lenne a nyomda
kiálló karja zsenge aszfaltban.

HOGY FELRAGYOGOTT, AMIKOR FELHŐT VÉGRE

A nád suhanni kezdett szemében.
A barna tojások mind az ő tojásai voltak
meleg bársonynadrágban
melyeket estére tartogatott a jó fürtű
szőlőhegynek.

Felhő a nyakán.
Boldog volt. Állkapcsa égbe kiáltott.
Várom! Várom!

G. KISASSZONY

Csáth Géza emlékének

Most kéknyelű este van
kemény, magányos.
A homályos folyosó mélyén
köteleken kifeszítve
mosolyogva lóg, borotválkozik,
ő a mosóporistennő, kefecsoda.

Várj még, izzadtságzagú reggel!

HÁROM CSIPKENYAK

Légszomjtól tátogó lámpaernyő.

Izzadt
koszorúba fonódott
három barátnő.

ÜL BARNA TUSKÓN

Félig nyitott szájjal, kezében tükör,
múlatja magát. Másik kezében
hernyó a meleg csipkék zuhatagában.
Tudja már, mi kell
az ideges verebeknek,
a combja között ficáncoló verébfészeknek!

AZ A NYÍLÁS A RUHÁDON

Az a nyílás a ruhádon
felhőtlen, ragyogó kés
a szőrszálak között.
Két szilva
a nedves lepedőn
combod között.
Hasítsd föl már a kék szárnyú
ziháló madarakat!

Táguljon ajtó, ablak.

GYÖNYÖR, SÖTÉT SZEKRÉNY

Vörösre mosott ház mélységeibe
fúródott deszkák.

Itt, eláll a lélegzet
barna lépcsők az örök titokhoz vezetnek
a folyóhoz a ház alá
amely a kocsonyás partot mossza.

Fénykorbács.
Vége a remegő titoknak.
Izzadt vállfák hullnak fejünkre.

NÉGY TROKEDLI

Vaskerítés. Belül tilalomfa.
Egyenként járulnak a szoborra.
Langyos éjszaka,
nedves harisnyanadrág.
Van aki kint, aki bent.
De végül is összejön.

BARNA PADLÓ

Barna padló - ki festette?
Én súroltam, dagasztottam, habosra verve.

Barna ajtó - ki kopog?
Van-e jó, meleg pina eladó?

Van. Van.
Dunnában, kályhában, asztalfiában
egy-egy mérges pina harapós.

MIMÓZA GÖDRÖCSKE

Ah, a csík! A sötét szakadék
szétterpeszti a mimózakertet.
Táguló, csillagtalan ég.

SAJÁT HANGJÁN. AZ OLLÓ.

A szekrény a gyorsuló idő.
Az Úr mágneses hangja a táguló
meleg üveglapról, kedvesem.
Eláraszt a puha, kék alagút.

Szikrázó pokróc a végtelenben.

HOMO GALACTICUS

(1980-1985)

VÁNDOR, KEZÉBEN FELREPEDT GRÁNÁTALMA

Arcára van írva a varázslat.
Mesél a fáról, melynek gyümölcse zöld madarak.
Az elszőkő gázt gyengéden
kilöki magából,
régí ízeken csodálkozik,
keresi a sötét vitorlát,
amely már ráncosodni kezdett.

Mesél valami büntetésről,
távoli hajnali ködökről,
korábbi életének mozzanatairól,
a nagy feladatról.
A fehér égő kialszik torkában.

A ráomló patakok.
Amikor feleszmél, kiáltani akar.

ÁTMEGY KÉT TÜZES GOMBLYUKON

vagy egyazon gomblyukon kétszer
mert kell hogy legyen valaki
akiből a világosság árad
rászánja életét
hogyan ezt a gombot megtalálja

MIFÉLE SZÚKÜLŐ TUDAT HÚRJA VÁLIK VÍZZÉ

Mintha az arcának szálló legyet akarná elűzni,
saját életéhez nyúl,
hogyan eljusson oda, ahol láthatja életét.
Növekedni fog. Az égbolt egyre vakítóbb lesz.
Fejével eléri a boltozatot.
Jéghideg vizes arca. Tüzes gomb a fejében.
A vágy alól egy rugó halk zizegése.

Hosszú hallgatás után, szőke sikoltozó létra.

AMIÓTA A KICSINY ERŐTELJES GÉP FELHOZTA

a föld egyszer megkerülte a napot
bal oldalt ahol a zöreje volt észlelhető
most már csak érdes hang
mintha omladozó épület nyöszörögne
tejesláboshoz oson
mérgezett beteg szervezete

vakító meztelenséggel
így tudja a héber legenda
a hegyi tavasz
szép hajával
jön és felkattintja a villanyt

ELSŐ ÉRZÉSE A RÉMÜLET VOLT

mielőtt a kitűzött zászló felizzott
ő száz halált halt olyan testekben
amelyek személytelenül és precízen működnek
mint a növények és az égitestek

A TÖRÉKENY SZÉKRŐL

tükör előtt gyakorolja.
Az ágy szélétől a nyitott ablakig.
Nedvesen, üdén a halállal társalog.

FÁJDALMAS VÁGYAT ÉRZETT

falat állítani testében a nyílt lyuk elé.
S ott térdelt máris az ölében
vállához nyomta melle kis golyóját.
Különös érzékenysége
kirángatta a kis halakat.

SZÁJÁBA VETTE A FEHÉR ZOKNIT

Érezte, csontjaiba visszaszállt az erő.
Fürdés után felöltözött, kiállt az ablakba.

Alatta ordító ládák, városok zuhantak.

A HAJNAL ELSŐ HALVÁNY JELEI

A zavartság első jeleit
még nem „lökést” csak nyugtalanságot
érezett.
„Állatokat látott menekülni
lágyan mint a hópelyhek
a ráhulló sok-sok napnyugtától

megérintette a vállán levő
bíbor réteget.

A FESZÜLŐ VÍZ A RÓZSASZÍNŰ REMEGÉS

egy madár távoli hangja
mindez hasonlít az igazi élethez
kendővel a halványkék folyadékot
az elrejtett kéz
folyó
egy álom által viteti magát

HA SZITÁT LÁT AZ AJTÓ FÖLÖTT

Érezte a folyó sugárzását
elengedte testét egyetlen sűrű hullámban.
Ő volt az árnyék nélküli ember.
Az irigyelt ember „abból” az időből.
Fekete csipkeruhát viselt,
más élete, teste rakódott rá. Feszült a bőre.
Egyénisége hullámgyűrűt keltett.
Újjáéledt e „belső” időben
ugyanakkor csodálatos izgalmat érzett.
Ő sem tudja már, melyik melyik.
Senki se kívánja, hogy kezéből egyenek.

NÉHA AZT ÁLMODJA, JÖN VALAKI

De nem női kéz, és láb sem formálódik.
A tűz elhalad mellette.
Látja elkeskenyedni.
Majd ő maga megtalálja a kulcsot
fagyott, bársonyos égen.

BARNA LÉPCSŐ

Barna lépcső
a megfagyott fekete bolygóhoz
egykori élete
ott csüng a megdermedt időfolyosón
halványzöld káposztafej
kötőtűkkel átszurkálva

Ő AKI MÁR RÉGEN HALOTT VOLT

fiatal szilfák suhogásával versenyzett.
Megrázkódott.
Gyenge áram érintésével
melegítette tenyerében a megfagyott bogarakat.
Ismerős feszültség járta át a testét.
Furcsa madarak, szárnyuk masniba kötve
kicsi, fényes harapófogók.

Koponyájukban, mint nevető ember fogai,
a zsugorodó világegyetem.
Tenyerébe vette a smaragd bolygót.

A KOROMFEKETE CSÓNAKBAN

Megborzongott
a szemközi tükörfalon
egyenletesen csillogó pont
a saját arca
lassan elmaradt mögötte

és egyszerre ott volt
pontosan ott ahová kíváncszott
az összetört tükör darabjai között
a párhuzamos idők

szédítő és növekvő hálózatában

SEMMI AMI ZÖLD

Semmi ami zöld, semmi ami fonnyad.

NEM HÓ

Nem hó. Elfelejtette, hogy hívják.

ALUDNI KELLENE EGY KEVESET

bár különösnek tűnhet
ha valaki két évszázad múlva
rugalmas tükörfelületen
széles hullámokat vet
hogy az a végtelenül finom vékony tükör
egyedül a napfény erejével
kivonhatja hálóját
a föld vonzásából

BEDŐLT A FAGYOS SZÉLBE

Lyuk támadt.
A fényes köd feje fölött kitágult.
Üzenni akart valamit. Vörös jelzés.
A lüktető fény közepén
így, védtelen testtel szelte át az űrt.
Az üzenet itt véget ért
és soha meg nem ismétlődött.

AZ ÉG LUCKOS BÚTORAI MEGNYÍLTAK

Lázás tapétaajtó.
Izzadt égítetek
a fehérén izzó álmolepedőn.

LAKATLAN VOLT A FEHÉRSÉG

szikrázott a nagy égbolt alatt
akár egy hópehely
csak a belső hangra figyelt
mely sistergett
mint egy összezsavarodott kötél

LASSAN FELÉBREDT

arra gondolt hogy ez a gyönyör
mintha üvegfal választaná ketté
saját testéből kilépve
ő maga is csak jelenés
őt is álmodja valaki

HIDEGÉRZETE VOLT

a sajátosan szétomló felhő
az ő kezeit kulcsolta át
mint amikor finom női ujjak
villanyfűróval játszadoznak
ő egyre élénkebben kezdett énekelni

MUTASSÁK MEG NEKI A JÖVEVÉNYT!

Az elhasznált levegőt
akár a sörösüveget háta mögé dobja.
Áll halk zümmögéssel
krétával rajzol éjszakát
hajnalt szerelmet s egyéb emberi
tulajdonságot magának.
Kék hangya száraz sárga dobozban.

JÉGPÁNCÉLLAL VONTÁK BE ARCUKAT

a recsegő ablak mögött
a fényes dobozt lesték a horizonton
az álmokkal teli kukoricacsutkát.
S jött sisteregve, pattogva a kedves krokodil,
édes anyuka, langyos pázsit,

emléke az illatos ribizlinek.
Összetört hideg tejesüvegként
távolodott csontjaikból a zene.
Egykori életük záporozott elő a falakból.
Hidegrázósan működésbe hozták
az Új Lény modelljének erőit
s zakatolva megindult bennük
az önkielégülési készülék.

MINDEGYIK ÉLESRE VOLT KIHEGYEZVE

nem lehetett látni azt, aki elvégezte,
eltűnt a saját testéből.
A bevérezett tárgyakat helyükre tette,
karját maga elé tartotta, mintha védekezne.

TÚL AZ ÖLTÖZKÖDŐ HEGY GERINCÉN

már rég nem lélegeztek.
Átlátszó kábelekkel tüdejükben
a fény fájdalom nélkül hatolt át
a kocsonyás testen a csontokig.
Ott, a málnavörös Oah tónál!
Az élő, színjátszó gyűrűk
rengetegében a hajó gyorsan közeledett
az egyik örvénylő fénygyűrűhöz.
Átlátszó gömbökbe zárkóztak,
s kedveseikkel a fénylő kútba zuhantak.

MEGTISZTULVA MINDEN KEVERÉK ANYAGTÓL

tiszta drótot
kötözték hónuk alá
suhogva megnyílt alattuk a háló
a kemény fényben
karok és kábelek imbolyogtak
lelógó lábfejeik összegabalyodtak
undorodva vitték ki alóluk
a maradék földet

NYERSEN MINT A ZAJ

vagy „ó a jó kis fehér bor”
az életnek csak a technikai lánc végén
van valóságos léte
az ember
mint a repülőgép
szivárványt idéz elő

A NAP !

Most robbannak
fel a petrezselyemmel
megrakott kosarak!

OLDALT FEKÜDT A MADÁRHANG

az égből leeresztette
elvágtá a kék drótot
közte és a madár között

BELEZUHANT

feje fölött valami
hatalmasat csattant
az óriási nap kidőlt
mintha egy kéz
meggömbölt

TOJÁS HÁZA

Vadászrepülőgép.
Az égen olajos víz.
Zseblámpával vízben gázolva
egy túlélő repülőszerencsétlenség
művészi élményével.

Egy törékeny
hatalmas olló csattog a látóhatáron.

AZ ÉGEN ÁLMOS KÍGYÓK

Tpr! Tpr! Tpr!
Ingével letakarta a halott istent.

A KÖVETKEZŐ HOSSZABB VILLÁM

megvilágította arcát
halkan beszélt
erős fény ült szemében
ő csendesen dorombolt
egyre közelebb önmagához

PUHA ÜVEGSZÉKEKEN

önmagát megsokszorozva behajol
a következő rétegbe.
Nem bírja kiszakítani magát
a didergő székek alól.
Hagyma. Tükör.

A KOCSONYA ÁRAMOT MERÍTETT

homlokánál fájdalmas hullám – ennyi volt.
Ültében megmerevedett, ajka borzalomról árulkodott.
Eszmélete utolsó szirmaival,
hogymi a folyó és mi a patak.

Élete
egy törékeny gázpalackban
valamilyen más, élénkebb halmazállapotban.

CÉLJÁT NEM ÉRTE EL ÉS SEMMI

jelentős dologra nem bukkant
a kerekek alá tette hegedűjét
kutyaugatáshoz hasonló hangok hallatszottak
egy női óra a nyitott ablakban
repülni készült

LEROSKADT EGY DÉRTŐL

megfehéredett kőre
homlokánál az égbolt elhalványodott.
Az oxigén tíz percre elegendő.
Szerette volna ha napfénynél
fejezi be.

UTOLSÓ EREJÉVEL

a gőzölgő foltot figyelte
aztán egy nagy csillag
kis égett földdarab.

A KÖZÉPSŐ RÉTEG – A LÉT

nem egyetlen középpontja a világűrnek
az univerzum egyedülállósága
hogy az ógörög e g y
sugározza az örök
élő és holt dolgokat.

A PÁRHUZAMOS VILÁGOK

mint a hullámok
utol nem érik egymást
nem ömlenek egymásba

nincs múlt jövő
mert mindegyik világ
magával sodorja a hullám
az idő egy részét

az előző pillanat
nem örökre eltűnt idő
hanem örök jelen
melyben világok sorakoznak

KÉTEZER ÉVVEL KÉSŐBB A SZÁRNYAKAT

maga után húzva elégett gyertyák között
sikoltozó jégmezőkön.

BUKOTT ANGYALOK

(1980-1985)

ÁGAK KÖZÖTT, LEBUKÓBAN

Magányos, izzó kődarab.
Nem élet és nem halál.
Örök idők óta tartó zuhanás.

VADLIBÁK UTOLSÓ, TÜZES SUGARA

Kevesen éltek azon a hegyen.
Kénnel füstöltek egész éjjel,
Várták a Vízöntő-kor hajnalát.

Valami súlyos járvány tombolt
A féltve őrzött kertben.
Véres szárnyakkal, égési sebekkel
Húztak el a hómezők felett.

IKAROSZ ÁRNYÉKA

Látja saját árnyékát
ezüst legelők fölött átsuhanni,
fekete, széttárt esőkabátja nő egyre
az olajjal leöntött dombokon, és zihál
szárnyai között a hideg cseresznye,
fuldoklik, maga körül mindent éjszakába döntve,
boldog, és az égbe zuhan.

FEHÉR, HALÁLOS ÁRAMLÁS

Az örvény szívóerejét
Hosszú éjszakákon át próbálgatta.
Védőruhájából asztrál teste könnyedén kibújt.
Szárnyait a hajó belsejében hagyta,
Tudatát átengedte a fehér vonzásnak,
A beteljesülés mérgező leheletének.

LOMB! LOMB! HALLOM A VIZEKTŐL

Csak élni, mint virágok a fényben,
a lüktető olaj ritmusára, Szodoma!
Tán lágyabb mandulafa ágán,
hol a gyönyörtől a hernyót is kettévágják,
virágnak tükör, ami a víz a szomszédhozónak.

Az ember mégis vágyódik, s szárba szökken.
Álmodik egy árnyéknélküli létről.

Velence harangoz : Phőnix maga elájulva.
Akkor mi ez a zaj? Akik a levegőben siklanak,
hol sem szégyen, sem vágy nem győtri őket,
akárcsak az angyalokat?

A lomb kifordulhat önmagából.
És aki a levegőben lóg,
átfolyik a dolgok túlsó oldalára,
csak él, szorongva, gyötört mandulafa ágán,
s álmodik a csillogó levesről.

A lüktető hernyó ritmusára rügybe szakad.

VADÁSZAT

A kék tű mágneses remegése: Vigyázat, Éden !
A látóhatár fordul, egyre beljebb,
valódi forrásaihoz vezeti vissza az ént.
A vadász kibontja vitorláját,
s ez a finom, vékony tükör
gyengéd, hipnotikus lökéseket küld a vad felé:
égő mocsárban alvó madár.

Van-e tisztább gyönyör, mely e lángot ébren tartja?
Ez ajtón léptél be a kertbe,
mely a bűn felé űz, egyre beljebb,
szárnyaidon érzed a lökéseket:
égő mocsárban alvó vadász.

A FÁKAT MIND MEGNÖVESZETNI !

Aztán eltűnhetsz. Egyre többen utaznak
egy másik valóságba.
Ez a kert, maga a tiltakozás.
Lám, nem látni már emberi arcot.
Munkaterápia-versírás. Mindenki művelheti,
aki a lóhoz hozzáilleszti a saját fejét.
Ebben a kertben aztán eltűnhetsz.
Mivel egyre kevesebben maradunk,
egy szívességet tehetsz az utókornak :
költészetteddel sikeres patkányirtást hajthatsz végre.
Elszántnak lenni ott, ahol már a kétkezes is
ego-tripnek számít - önmaga ellensége
ki nem oltja magába az almát és a barackot.
Aki megcsinálta a történelmet:
a maga képére megalkotott egy délutánon.
Őrületét beléd oltotta egy nemzeti parkká nyilvánított Kertben,
ahol már a giliszta is ellenzéknek számít.
Helyjegyet vett magának a forradalomba.
Ez a kert nem sikít már neked almát, barackot.

HÓESÉSBEN

Fehér szekrényben
Üvölt
Süketen vakon

CIPRUS, ITT A FAGYOTT TENGERNÉL

Hátra ne fordulj, gyönyöröd keresni,
rajtad kívül nem épít senki hajót.

Térben és időben párhuzamosan hullámszik
egy eperfa, fagyott káposzta-lepkékkel teli.
A Pannon tengeren csak te építész hajót.

Egy kisiú káposztalepkét élesztget,
készít neki piciny hajót habból, fényből, zúzmarából.
Hátra ne fordulj,
hogy a fiú zokogása, vagy kacagása
villámot gyújtson benned!

HANDOXE, HAJÁBAN VILLAMOSJEGY

Oh, Botterhim, két lénné oszolva
alszol világi sikereiddel,
titkos büntudattal gyötört, világ szájára került KREDENC!
Kirakatban sokszorozódol, FESZTHUMUSZ kedvence,
ígéretes reménysége, te zamatos, friss golyó - halálos.

Handoxe, dermedt fügékben alszol,
hajadban hegesztőpisztollyal,
rövidlátó, gyötört szemed sokszorozódik.
A KREDENCPOUSZT reménysége
több lénné szakadhat, de Te,
Botterhim, Te, ki bennem lakozol,
és villamosjeggyé szakadsz velem,
ne hagyj el, ne hagyj el.

9 MINDEN HELYEN

Az életet adó erő még betemetve.
Villám, nyugalanság.

Mély, ezüst áramlat
Súlyos, kimerítő álmok folyója
A sötét torkú holdban.
Oda sújts, villám!

Szörnyű ház lakója vagyok.
Éjjel a sárkány ölében
Az ég veri arcom.
Nincs hová elmenni
Nincs hová visszatérni.

ZÚZMARÁBA ÖLTÖZÖTT SZÁRNYAKKAL

A befagyott tóban csapkod.
Két szemgolyója
Véres nádszálon csillog.

VÁRAKOZÁS

Az ajtó kiáltásra nyílik
Hajnal szakad
Elvérzik.

MELEG, ROHANÓ ÉJSZAKÁBAN

Az üres ablakban
Kihajol a vonat.
Ijedt állat sikolt.

ÖKÖRNYÁL

Egy nagy szeg van a holdban,
Az tartja fenn a faágon.
Ejtőernyős hattyú.

HAJNAL KÖZELEDTÉN, AZ ÁLOM TORKOLATA ELŐTT

Elosonok, mielőtt még felébrednék.
A fű nem fű az égi pázsiton.
Most iszom fáról és kőről.
Miféle állat lakik bennem? Ismerősen sikoltott.
Lehajló ágain Pandóra virágzik.
Kagylóarcában a bűn csendes, alig felhő.
Távoli karja lehullik fájáról a jeges szélben.
A szárnyaim. Vedd el!

MUDRA, A SPIRÁL

Anyja testéből kivágott tájkép.
Arca nyugodt, árnyék nélküli,
Sem erdőtűz, hogy testében keresse a kulcsot,

Sem fuvallat, hogy elcsodálkozzon.
Nyugodt, időtlen, nem fog rajta a tűzpróba.
Fogát az erdőtűzben hagyta,
Hogy szülőanyját világra hozhassa.
Leap me, here! Here!
Teapotty. Teapotty.
Idejött és világrahozta.
Sem ébredés, sem csörgőkígyó, hogy elriassza.
Kék fennsíkon azt a bizonyos hangot hallgatja.

HOSSZÚ, TÉLI MADARAK TÜZEI

Csáth Géza emlékének

Ez a madár egy ház,
Ahová a kín beköltözött.
Drótokkal kipeckelve, nyárfa, valóságos liget!
Szemében a fájdalom színes tüzei egyenként kigyúltak.
Kísértet orchideák.
A titokzatos madár
Feléje sugárzott ereje az ő testébe költözött.

LEONARDO

A mocsárhoz érve
kibontja papírszárnyait
(most olyan öregnek látszik)

nemzőszervét a mocsárba dobja
majd lágy zöld fényben felizzik
s elégeti önnön földi maradványait.

SZENTIVÁNÉJI ÁLOM

Sápadt arcán véres maszk.
Rovarok lepték el az égboltot.
Kiissza saját tükörképét a mocsárból.

A FÉNYKÉPÉSZ BEÁLLÍTJA

Metsző hideg söpör arcába.
Kinyitja szemét.
A hirtelen fény beledőf homlokába.
Hátrahajol, hátát erősen a pad
Deszkájába vágja,
Becsukja láztól beesett szemét.
Nem vár választ.

NATURE MORTE 1980

Hajas Tibor emlékének

Megérinti a csillogó, vörhenyes blúzokat
hol egy eljövendő borzalmas tablóból naplemente
csorog.
Fehér, apró teste
köteleken kifeszítve lángol,
feje helyén még ott csillog a nyár,
oda húzza a véres tükröt.
Sóban a víz ég, selyemhúrokon az olaj.
Mert mást nézünk és mást látunk
mi, akik menetjegy nélkül forró háztetön toporgunk
s csodáljuk őt, ki könnyedén egy égi villamosba ugrik.

NYÁR(S)

Radnóti Miklós emlékének

De az ígét és a magányosságot.
A félelemmel töltött szépséget.
A sírok feltépve állnak
"Tudja meg a kilenc égboltozat, hogy az Isten
olyan elbájoló, mint a parafa és az iszap."

Nem maradhat titok
a gödörbe kiáltott fájdalom.

HATTYÚTOJÁS GÖZBEN, DALBAN

Beke Lászlónak

Homlokán „Légy tilos” ars poetica,
torkában önműködő piros haboltó,
melyet a hattyú oltására használ.
A selyemgombóc kizárólag a „belső tüzekre” irányul,
s merőben új anyanyelvet alakít ki.
Az alkimista tükör: Tűzvész makett.
Életművész jelenléte a "második valóságban"
teljesedik ki.
Fluxus hattyú modell.

Fehér éjszakában lángoló ejtőernyő.

NARCISSZUSZ DERÉKTŐL LEFELÉ

Megmarad a csonka nyak borzalmas látványa.
Narcisszus papucsban, pohár sörrel a kezében
a szürrealista örökség TV közvetítését kíséri.

Levágott feje beszél
a hordágy szerepéről az erotikus lövészárkokban.
Irodalmi fabábú.
Nem riad vissza, hogy zsírszobrot állítson a tóba.

Alkimista tudományával gatyában, méltón a hosszú nászhoz
önmagát megtermékenyíti
s a felrobbant TV képernyőn elég.

METAFORA NÁRCISZRÓL ÉS NAPRAFORGÓRÓL

Eszmélése első szárnyshintása után, Nácisz, e gyengéd és kétnemű lény rájön önnön mulandóságára, megérzi a halál mámorító illatát, amint az rövid rándulásokkal terjed a kiköpdösött napraforgómag szagával együtt. A nagy napraforgóra vetett első tilos pillantása! E merészségéért az édeni répa föld meleg talajából való kitépés a büntetése. Az első pillantás megszüli az első kéjelgést, azt a képességet, hogy a vágy tárgyában olyképp lelje gyönyörét, hogy nézi azt, és közben rágcsálja a napraforgómagot. Meglesvén az elérhetetlen Napraforgót, meglátja saját képmását egy kilocsant napraforgóolaj tócsában immár kitépett, fonnyadt gyökerekkel. Ettől kezdve arra fecsérel el erejét, hogy a mind jobban Napraforgóhoz hasonlatos tükröképében gyönyörködjek. Ezt a gyönyörözést, e halálos bűnt, fetisizmusnak, avagy orgazmust hívogató olvasófüzérnek nevezik a répa földön.

MENNYEI ESŐ

Hosszú csőrű madár hatol a remegő felhők közé. A szétfeszített szárnyak meleg párájában az imaginárius húsból szeretne kitépni egy darabot. Fáradhatatlanul dugdossa ujját a mennyei részbe. A gyűrű, mely a rész mögötti jegyeséhez köti, tűzessé lesz. Perzselt toll és bőr szaga terjeng. Lomha felhő telepedik a madárra. Attól az irgalmatlan vágyától, hogy az imaginárius húsból mártsa nyelvét - a mennyei részből eső kezd csorogni vékony, majd erősödő sugárban a mély torkú madár kitépott szájába. Meglátja ezt a többi madár, és adorációnak, orgazmus-kortyolgatásnak nevezi el

ÁRNYÉK-KERT

A tiltott répa földön, a párhuzamos idők felkorbácsolt taván süvölt a vágy. Ennek a tónak az a különös tulajdonsága van, hogy minden árnyéket, a létezés minden tükröződését magába issza. Ezért nincs árnyék a répa földön, a növényeknek sincs sötét, halandó tükröződésük. A tilalom hiába tündököl a napsütésben, nincsen árnyéka, hogy hűsében békében vétkessen az ember. Így büntetlen kóborol és keresi árnyékát az ember, a kollektív tudattalan visszfényét. Azt a pokol néven ismert szakadékot keresi, ahol majd megleli önmagát. Az embernek ezt az identitás utáni hajszáját szodómiának, avagy a saját árnyékával való közösülésnek nevezték el.

RÉPÁCSKÁNAK HASADÉKA VAN

Amikor észrevette, hogy hasadék van a testén, elbújt a fűben. Megevett jó sok fűvet, ettől úgy ömlött belőle a szó, hogy csalánkiütése lett, szómenése. Írt is a saját testére egy ménkű hosszú verset - akkor lett belőle költő. Ám a hasadék csak nőtt egyre. Mindhiába rejtegette klorofill szoknyája alatt, kiszakította azt, és behatolhatott a napfény a testébe. Ekkor végre jóllakatta a hasadékát, a kéjszerzésnek nyálkás fűcsomóit pedig elnevezte animusnak és animának. Ezt a saját költeményeiben való ízléstelen élvezkedést a többi répa maszturbációnak nevezte el.

FIATAL GÁZTŰZHELY TAVASSZAL

„A művészet, mint társadalmi anarchia”,
mondja s kiszakadnak ütőerei.
A zászlók kopoltyúkként lélegeznek
s tüdőbe nyilallik minden mi (r)ügyet fakaszt.
Gáztűzhely fölött
vörös pöcséttartóját mossa, mossa.

PEDAGÓGIAI VÁZLATKÖNYV

Hódolat Paul Klee-nek

Most mertem csak hozzányúlni. Medial gebied.
Vágom a fát, kidőlök. Kivágva hever a hegedű.
Ő az inga. Lengyelország sikolyát
függőnként követi. Teátrális mozdulattal
minden költészetet fölöslegessé tesz,
s már senki sem mondja, hogy „oda”
hanem „mindenütt”, tehát „ott” is.

A szürke ponttól balra
már a zöld uralkodik.
Ez az egyetlen lehetőség.
Én magam is egyébként zöld hegedű.

VÉGTELEN, SZIKRÁZÓ MOZDULAT

E ház tükörképét magadból ki nem törülheted.
Ólomzöld víz felett Dorian Gray néz veled
farkasszemet. Szórén lépsz a holló-árny
hűvösébe, bűvös hangszeren.

Te, aki macska vagy,
zsinóron lógsz be e tájköltészetbe,
esőt lövelsz a negatív entrópiára,
életet lehelsz a gépmadárba
beköltözöl a húszongorába.

Körkörös falon vakarod a bíbor alkonyatot,
a gyújtózsínór tövig égett a hasadon.

FEHÉR VAGYOK ÉS EGYSZERŰ

Üvegedényben fekete hal.
Felkapcsolom a villanyt.
Nincs emberszagom,
Nincs árnyékom.

EGY

*Amikor felébredt, a világ
mozdulatlan és süket volt.*

Borges

Ez a repedt fal álomkórtól terhes.
Ki ez a darázs fölöttem?
Ki ez a nő, aki meszel bennem?
Ha mindez, ami körülvesz - fal,
ha én darázs vagyok
és bennem ez a rovar – ember,
akkor hol végződöm én s hol kezdődik az ember?

BÁBEL – NEGATÍV LENYOMAT

Álomjáték varjús időben.
Ezüstös szárnyak a földben?
Ezüst írógépek a kutakban
írják a tükörvilágot.
A csillagok megrezzennek a tűpárnában.

Kút tükrében pörkölődik a hajnal, belezuhanak a varjak.
A kútba sikoltott bűn lenyomata fúr tornyot a gipszvilágba.
És nő a torony fentről lefelé,
felcsap a gőzölgő, körkörös könyvtár.
A költészet helyébe bármi léphet,
hiszen ez itt nem a paradicsom,
nem is a purgatórium.
A torony semmit sem számít,
csak az, melyik álomban emelték fel.

MICSODA BŰVŐS TEHER

Micsoda bűvös teher ez a rettentő zsák!
Liget : Kiégett, keserű madarak.
Tó : Habzó ebek.
Felhő : Megvakult tükör.

SZÉL, FA, MOCSÁR

A tartógerenda vészesen behajlik.
Feltámadt Medeia citromsárga szélben.
A kiszáradt szomorúfűz éjszaka virágot hajt.
Nincs hiba, nincs dicséret.
Szörnyű álmok, mérgező harmaton ülnek.
A mocsár vize a fa fölé emelkedik.
Hajnalra szél kerekedik.

TENGERRE, DE MESSZE, S AZON TÚL

*A csatornába taszítástól
Nem félünk úgy, mint Isten szerelmétől*

T. S. Eliot

Olyan ez, mint a betegség.
Ma forgószél támad, s a gyengeség által
A fül jobban hall és a szem jobban lát.
A betegség ágaskodik, növekszik, eléri
a mennyezetet,
A többi vonal válaszol neki.
Peer Gynt a ház fölött repül.

TAVASZ

Víz.
Ne cselekedj.
Repülj.

MECHANIKUS BALETT

A táncosnő elhajít egy kódarabot.
Rohanó táj követi.
Hegedül a zuhanó kövön.

TAVASZVÁRÁS

Berohantunk a fák közé.
Az egyik ajtón repülhetett ki
A kisfiú, furcsán kibicsaklott nyakkal.
Erdőtűz pusztításának nyomai,
Hajában fázós bogarakkal.

ÚRDÖGÖK SZÁRNYÁN, FEHÉR FALON

Az éj hullatni kezdi könnyeit
Szuszogó mellbimbókon, forró zsírban
Pirul a hajnal.
Vannak illatok, amelyekhez nem nyúlhatok.
Darázsfészek az ég alján,
A nap beléharap.
Szárnyalj, hieronymus-dög
A dombok mögötti fehér lepedőn,
Álomkóros asszonyok között!

Hatalmas, tejszagú bimbó az égen,
Anyám, te úszol a kék fazékban?
Engem hívsz, vagy egykori lányodat,
Ki üres arccal szörnyetegeket söpör le párnájáról?
A legyek elhulltak. Véres nád.
Szárnyalj, gőzölgő fazék,
Tüzes hajkorona, szörnyeteg-árnyékom!

ÁLDOZATI EDÉNY

A tűz sorsa a fa.
A fűzfa hajában csattog a láng,
Beszívja a mérgező nedveket,
Befröcsköli az eget
A kétségbeesett ember látomásaival.

Tűnj el, szörnyűséges madár!
Hess, a fazekamba, üres arcú ember!
Beszívlak, te sebzett,
Árnyéknélküli szörnyeteg!

RÁNCOS, HAJA FESTETT ÉJSZAKA *

Az angyal a nyugati ablakban ül.
Én a tükörben.
A sátán a szemközti falon ragyog.

VIDÁM, HALÁLOS DARAZSAK

A mennyezetről sárga zsinóron
Röhögve csüng a megkésett látogató.
Kabátja nevetőgörcsben röpköd.
Meztelen nyakán a seb
Vidám, halálos darazsak kútja.

RÁKHEL RÁHAJOL

Bánat, szúrós sóhaját
Hajába csúsztatva, ősz.
Híd fölé hajol,

A víztükörben felsikolt a hajtű.

FŐTT, FEHÉR HAL ISADORA TÁNYÉRJÁN

Láttam őt az utcán. Feje le volt tépve.
Ilyen az éghajlat.
Mihelyt az óra elüti a hatot,
a sebek felszakadnak.
Buybuy ! I'm fly !

„Mi a világosság? - A sötétség balkeze.
A kettő egy: élet és halál -
Két egymást ölelő szerelmes.”

Neki terem az égig érő fa(sz).
A maga kertjében csipeget.
Láttam őt a tóban. A hold le volt tépve
nyakáról, mellette lebegett.
Kifogta a halat, combjai közé szorította,
heréi felszakadtak.

Amint a reggel lecsorgott a kerteken,
Isadora tányérján kihűlt a hal.
Főtt, fehér keze a tóban.

HOGY SZÓ, ÉTEL, OLTALOM NE ADASSÉK

Az almafából sólymok üldögélnek.
Suttogás, felhő borul a tóra.
Mint első harmathullás előtt,
sokat köszönhetek Ezra Pound-nak.
„Once more!” Az idő az én barátom, Warhol,
gyönyörű Piombo-m borul az ólra,
harmathullás előtt az övé leszek!
Hogy vágy, oltalom ne adassék,
a kenyérben sólymok üldögélnek s harsogják:
Te szomjas darázs! Cseppjeidből
érted vitorla az almavirág.

RÁKHEL ÉS LEA CSINTALAN KÖTŐTÚKKEL

A lelógó felhőket
Ingük alatt kibuggyantják
Szőrös folyóba mártják
Kígyó! – visít
S nevetve beléhempereg
A véres földieperbe.

ZUHANÁS

A tükörben polcok, szekrény,
és egy nedves, szűk folyosó
meleg, mély kútba nevetve :
„Hosszúra nyúltam, mint a világ legnagyobb távcsöve.
No, szervusztok álmaim ! Sokkal messzebbre kerültem tőletek,
semhogy törődhetnék veletek.”
Fogai között egy sor lámpa,
a bordáknál térkép,
s zuhant, köröskörül ajtók: DAAT!
Gyönyörű kertre nyitott, s fejfel csüngött lefelé.
„Igyál meg! Igyál meg!”
Zohar az üvegasztalon, elérhetetlenül,
a primordiális lyukból sugározta:
„Kell-e a macskának halacska, kell-e a halacskának macska,
kell-e a malacskának kacska?”
A polcok vidáman fölrepültek: „Még! Még!”
S szájába fúródott a vastag húsgyökér.

Felszakadt sebe.
„A hercegnő megesz, ha elkésem.”
Dermedt szemei fényözönben
a hajnal rongyai között.

Nem is jó irányba utazol!
A lepke is ha nem álmodik, kenyérhéj.
Fel sem ocsúdva a kútból
vizes lepkét kötőtúkkal. Kötőtúkkal.
Az elmúlt események gőzölgő hálóban
higanyszemekként gurulnak szét.
Szék? De hiszen ágai vannak!
Gyönyörű kertben a tojás,
tündöklő virágágyások és hús szökőcipők között.
Tudsz álmodni? Halványodik és darabokra foszlik.
„Most éppen rólad álmodik!”
S zuhan nevetve, kénfüstből nyulat eregetve.

A MÁSODIK PATAKOT ÁTUGORVÁN

A nap távol volt már,
Sikertelenül próbálkozott behatolni a kislányba.
Alice dermedt szájjal, fagyott körmökkel nézett fel rá.
Téli tündér nyúlfülekkel?

„Vigyázzon, fejjel lefelé tartja!”
Erre eliszkolt, lógó farokkal,
Állkapcsai között a huncut kisasszonnyal.

FÜLEMÜLE

Ajtó nem nyílhat, száraz fű
Temeti be a hajnalokat.
Dermedt bimbó.

Tavaszi jön a fingó nő
Nem út vissza,
Felesel és beszögezi az ablakokat.
„Fülemüle! Fülemüle!”
Sokáig életben tartja
Harangszoknyája alatt elbújtatva.

TAVASZ, SZÉTTÉPVE

Arcában macskát hord.
Ő a fekete kapu.
Nem nevet, távolba néz:
Lát fényes körmű tavaszt.

Lányok jönnek
Ingben, nőtényfarkasok.

TAVASZ, MACSKÁK MOSAKODNAK

Füstben reszelik körmeiket.
Mély folyó a sorsuk.
Nyálkás, vonagló zsákban
Utoléri őket a szerelem.

ERDŐTŰZ

A puha üvegfa túl
Sápadtan ébred, riadt növény.
Gyökereitől hogy szabadulna,
Molunat ég!
Útburkoló erotika tavaszi, illatos máglyákon.
„Hol a kutyák virágként
fölköttek átrohannak,
fekszik s a bimbók mind felvonyítanak.”

Örök vágyódásra ítélt Medeia skarlátvörösből
Belegázol a pirkadatba. Paták csattogása,

Lángok bömbölése és a hajnali szelek sivításában
Zilált haja fehér lángtengerré árad.
Még veszedelmesebb és gyönyörűbb, mint a tragédiában.
Szétpukkanó halakkal és madarakkal
Méltóságteljesen úszik el a tűzijátékban,
Viszi boldog káprázatát a menekülésnek.
Combjai között sátáni levendulaszag,
A bódulatnak, a zuhanás gyönyörének átadva testét
Virággá változik és fölrepül egy elüszkösödött ágra.

Erdőtűz után a csillagok lassan hullanak le.
Szárnyas hold-léceken tenger zuhan,
Két fekete, vad sziget,
Medeia szemei a tükörben!

VÖRÖS HAJA FELCSAP A MÉLYBŐL

Ágyékánál a seb duzzadni kezd.
Megeszi a kígyót.

LEHÚZZA RÓLA A SZÉPSÉGET

Lebeg a tükör gyűrődéseiben,
Visszatér a tett színhelyére.
A műtárgy szembenéz vele:
Szíve olyan, mint a tör és a háló,
Kezei pedig mint a kötelek.
Agyongyötört, kopár testében
Elszakad az ezüst kötél,
Beletörik a kerék a kútba.
Lehúzza róla a szépséget, hogy recsegjen,
És ha kopár, csak akkor jó és tavasz jön sietve
Eltakarítani a halál tükörcserepeit.

KIS PARÁZNA FELHŐ

Eldobja az ágat a hold.
Kislány, hol vagy? Nyisd már szét!
Szárnyunk van, ágyad alatt susogunk,
Hol a harisnyád?
Beléd fojtom a nővéredet.
Kár érted, Alice!
Hegedűd leszek, de madarad soha.
Fehér arccal jössz és én betakarlak,
Beléd fúródok, Alice !

ÜVÖLTŐ SZELEK

Csaknem elértem az én egemet

E. Brontë

Útitárs vagyok itt a „fedélzeten”,
Itt sikerül „önmaga lenni”.
Jó estét! Ki köszön?
Ha engem vert meg a sors, hogy üvöltsek,
Takarodjatok, útitársaim,
Takarodj, vagy kötözz meg, szerelmem!

Te közelítő szép halál,
A ház falához kell dőlnöm,
A harangokhoz, harangokhoz.
Kék út, kanyargós kéz a testemben.
A táncolókat elnyeli a hegy.

Éjszaka van.
Üvöltő virradattal jövök.
Jövök félelmetesen.

MINTHA TENGER HÁBOROGNA

Megjött a macska. Zárt udvarok
Lázálomtól és szerelemtől meggyötört lakója.
Az éjszaka bűvös morájára
Arcát tükördarabbal hasítja ketté.
Belekarmol a pocsolyába.
Vészesen növekedik, szagot áraszt.
Vért szimatol.

AZ SZELÍD DARUHOZ HASONLATOS GYLKOSOM

Bálterem hideg almákkal.
„Donna, ch'havete nel bell petto santo”
Tükörszobában, fekete varrógépből kihajolva
Ollóddal beledöfsz arcomba.

HAJNALIG KITAKARVA

Mint Ariel a vacsora előtt
Zokogtam: „Gyere!”
Utána megfürödtünk.
Hajnalig vártuk, hogy meghalunk egymásban.

ROVAROK ÉJSZAKÁJA

Lassú, váró mozdulattal gyilkolsz,
Ezüst rovar.
Sápadtan karjaidban
Mézet eresztasz belém.

VIRÁGÉNEK

„Wirag thudyad theuled el kel mennem
Es the yrted kel gyazba ewlteznem.”
Szögezz a hajnalokra !
A máglyán igazabbul, ellenedre, csak én szeretlek.

SUHANVA KÖVET, ÖLEMBE VEGYEM?

Nagy szél kerekedik.
Ha úgy megnőne a karom, mint a fenyőfának,
Felkacagnék s anyám felé fordulnék a sírban.
Ma estbe hajolt az élet.
Gyengéd vagyok. Képes arra, hogy megöljelek.

TÖRÉKENY HELYSZÍN: ÉDEN

Fülemhez elérne, felismerném lépteit,
Mint a ház, akkora és remeg, igazán remeg.
Gipszben áll és ring.
Régi átok.
Csak jönne már, amíg nem késő!
„Mindent jól láttál? Színesen?”
Ott áll és ring a törékeny helyszínen.
„Ay, ay. The good go and the wicked is left over.”
Kihűl az ágy. Hívom : "Gyere !"
A falból langyos eső hullik ránk.
Sosem hittem volna, hogy a falak
ilyen sebesen tudnak keringeni !
Olyan távoli a hangom :
„Ne őt, az ember fiát!”

SZENT TERÉZ BARNA ARCA

Ők ketten utaznak.
Közelebb a puhára borotvált trónushoz,
ahol kiéhezett darazsak ülnek.
Közelebb egy másfajta elragadtatáshoz, a behavazott
belső ajtón keresztül, hol a zúzmarás
hernyó uralkodik. Az ő barna kegyelme
oly hő vágyat áraszt -
a padlóból tüzes kardvirágok törnek elő.

Oh, add meg nekik !
Vétkezzenek velem.

CSAK A HAJNALOKAT NE!

*Uram! Vajjon kedvesek-e előtted
az én vágyaim.*

Avilai Szent Teréz

A repedéseket, Uram, patkányokkal,
kihulló fogaimat jégcsapokkal,
ráncaimat forró vassal,
gondolataimat korbáccsal,
de álmaimat, Uram, hogy győzzem le?

NE LÉGY KEGYÜLM MOGOMNOK

*Uh nekem, én fiom
ézes mézüül!*

Ómagyar Mária Siralom

Csitt! Hozom a létrát.
Véres lepedőn szárad a testünk.
Forró délután vírüd hioll vizeül
markomba se férne oly habos
a gyönyörtül míg mártogatom
nyelvemet sebedben ézes mézüül
szőrömet szőröddel egyembelű ülljétük.
Tüüled válnum?
Ézes ürümentül?
Inkább csontomtól döglegyektül
cifra nyoszolyámtul
én junhumnok bel bua
ki sumha nim hiül.

LÁTOMÁS NYŰGÖZHETTE LE ŐKET

Egymás arcába gázolnak.
Mindkettő vesztes, mindkettő győztes.
Két fehér, szárnyas ember,
Vak, villámsújtotta tükörben.

NEM ÉDES, NEM IS FÁJ AZ ÉBREDÉS

Felsebzett vállán
A létra húsába fúródik.
Már nem felhő, nem hegy.
Szaga erősödik.
Felhasított, süvítő ég alatt
Pléhkrisztust cipel.

FÉNYES VADÁLLATKÉNT SZISZEG, DE NEM ÉG EL

Fújják, míg lángra nem lobban,
Hosszú körmű kéz nyúlik ki belőle,
Egy kidőlt fára zuhan,
S már-már elviselhetetlen a gyönyör,
Mely asztrál testét égeti.

Esőkabátban, ködszerű halmazállapotban várakozik,
Míg végre, tüzes szegekkel emberek jönnek,
Saját nedves szárnyaira, keresztre feszítik,
Szár az fűcsomókból készült máglyára vetik.

PEER GYNT RAGADOZÓ MADARAKKAL

Kövem, le oda, hadd figyelek morajára!
Bezárom a ketrecet, kulcsát a kútba dobom.
Ha! Villant a mélyből: wer bist du?
Zajtalan tágul a seb – táj messze északon.
Mély ezüst áramlata bezárja a szörnyeket éjszakára.
Mégis különös: ma milyen sokára
Kel fel a nap. Ideje kiszabott.
Egy ember! Ki ő? Mi ő?
Ő: önmaga.
Ugrik egyet. Oda be ! Oda be !
A ketrecbe vissza! Csodálatos, ragadozó kabátok
Nyalogatják nagy, zöld sebeit.
Két kabátujj között, ahol a szárnyak ernyedten szétválnak
Üldözője vigyorog rá.
S ő vijjogva fölrepül,
Combjai közé szorítja,
Szárnyal vele, zuhan vele.

HATTYÚDAL

Ez az a hely, ahol a tüdő
Habosra veri a tó hullámain.
A hideg fűszőnyegen
A hattyúk hanyatt, égre meredve,
Összetört lábakkal pihegnek.
Majd egy végső nekifutásból
Felroppennek, s a ritkuló levegő
Kiszakítja tüdejükből a zöld fátyolt.
Már örökre fenn keringenek a húsdarabok között,
A fagyott vércseppektől szikrázó égbolton
Már egy túlvilági eksztázis feszíti szárnyaikat!
Nem is hallják,
Amikor alattuk sikoltva
Felszakad a víztükör.

CSENDÉLET HALAKKAL

Sziklás parton napoznak
Sebzett szájjal, kocsonyás szemekkel.
Haláltusájukban ütni kezdik egymást.
Széttépett tüdejük gőzölgő tavrózsa
A parton felejtett vödörben.

A BŐR ODARAGAD

A mezőn nincs vad.
Fent: tűz, szépség. Lent: égbolt, férfi.
A tűz odaragad a hajkoronához.
Felüvölt a vadállat naplementekor.
Nincs nő és nincs férfi: gyűlölet van.
Üres az égbolt.

BUKOTT ANGYALOK

Merőn néz rá a pókhálóból.
Leáldozó égitest.
Odaviszi a máglyához.
Az elágazó titkok kertjében,
Fekete növényektől fuldokló műtőasztalon
Emberszagú angyal.
Sötét fátyol alatt hullámszik,
Nyálkás boldogságba torkollva
Hozzásimul és könnyörgőn néz rá.
Most, hogy e dísztelen időzónában végre rátalált,
Felkészülve a végső ítéletre, lecsatolja szárnyait,
Fáradtan, becsapva, átöleli vérbírája
Ködszerű, szertefoszló lábait.

Egyre távolabb egymástól a kijelölt csillagpályán
Két egymásért üvöltő szörnyeteg.

CSONT ELŐTT VIRRADAT

Hideg késsel kettészeli a látóhatárt :
Fakul, vékonyul a seb az égen.
Az átok rég beteljesült:
Az utolsó férfi is meghalt, az asszonyok megöregedtek.
Nincs éjszaka és nincs nappal – örök szürkület van.
Egy didergő madárijesztő virraszt az égen.

JEGYESSÉG

(1985-1994)

ÉDENTŐL KELETRE

Rommezőkön bukdácsolnak,
Markukban a betört ég üvegcserepei.
Elvérzik csuklójukon a reggel,
A szilánkokat üres szemgödreikbe tömik.

MENNYEI JEGYESSÉG

Árnyéktalanul bolyongunk
Nőből nőbe
Férfiből férfiba.

A HAJNAL BESZÍVJA NEDVÜNKET

Se szél, se felhő, elered az eső.
Szétnyitjuk ölünket.
Könnyű köhögés, finom izzadság,
Kószalunk szétszórt csontjaink között.

A TANÍTVÁNY

Csillagok ácsorognak fölötte,
Tüdejéből sistergés tör elő:
„Mennyi ideig voltam OTT bezárva?”
Testéből a tollpihék csírázni kezdenek
Homlokán valami furcsa írással a zúzmara
Így olvad le: ALEF.

MAGISTER LUDI

Az esti szürkület hasadék két világ között.
A hullámzó szakadékban megáll, torkába nyúl,
A villanykapcsolót tövestől kiszakítja.

VIRRASZTÁS

Üszkös szárnya párologni kezd.
Könnyű testszag árad védőruhájából.
Háttal a kormos vitorláknak, ő is embernek látszik,
Ő is a reggelt várja.

TENGER, SENKI

Belenéz a sok csillagú öbölbe.
Ott áll saját mélysége tisztaságában,
S mélysége nem ott van, ahol a felhők és a szenvedély:
Mélysége a tisztaságban, a derűben van.
Ez a derű nem játszadozás a szakadék szélén.
Ez a szépség magába fogadja a halál sugárzását.
Tenger, senki.

LAPIS ALBUS

A kör behorpad.
Ő jön ki a hegyből,
De ember soha nem lesz már,
S nem a tükrön át távozik.

FEKETE CSILLAGOK KÚTJA

Nem férfi és nem nő,
Holdat és napot visel szarvain.
Bordái között rozsdás szegek,
Kiitta saját árnyékát.
Mélysége Nuit, tartalma Hadit,
Androgynos Gyermekek a Vízöntő-kor hajnalán,
Küldetése: 666

NEM LEHETNE MOST VISSZAFORDULNI?

*Az angyal, ha fent él, szent lény,
de ha lemerül, ördögivé változik.*

Hamvas Béla

Valami fényt, elég, hogy látni lehessen az élőket,
mondta, mielőtt elmerült volna.
aztán szünet. Szünet. Hosszú szünet.

Nem lehetne most visszafordulni
a cöléstől, mint a hajdani lámpa,
két egymásba feledkezett kéz?
Ártékonyan a játszástól,
cöléstől ártékonyan a sziklák és a tenger között.

Nem sok ideje maradt a lemerülésig,
pedig még annyi új ige a szájában és ágyékában!
Kinek ajándékozza?
Kibe ültesse?
Hol vannak az asszonyok, a kutyák, a csillagok?
túl sok a reflektor, a kötődés.

Törülközőt cserél.
Enyhe fuvallat.
Hajdani lámpa alatt a kígyó.
Szünet, hosszú szünet.
Kotorászik a táskájában. Fogkefe, gyöngysor.
Miért is jött? És hová?
Túl korán, vagy túl későn érkezett?

MERKURRÓL, SUTTOGVA

Szűkül, fogaival viszi be.
A félelem megeszi a saját kölykét.
Habosra veri.
Így eszi meg ő is a Genesis favágóját.

SZÜRCSÖL A HIDEG TÁJKÉPBŐL

Holdfényes kard ál1 ki a melléből,
hűvös dallam árad a mennyezetből.
De ő nem hallja, csak zuhan
mosolyogva, átdöfött angyal.
És csönd.
Szomjúság.

FEHÉR ARCA BELEORDÍT

A seb kihűl, a méz kicsordul,
érzi saját érverését.
De még éjszakára sem, miként a rovarok,
nem oldja le szárnyait.

A sebek alatt a kavicsokat tapogatja.
A darazsak szaga édes?
A szomjúság miatt, vagy a kavicsos part miatt
szétpukkanó halakról, vízcseppekről álmodik.

Feláll, belegázol a pirkadatba.
Délelőtt, ibolyaszínű vitorlák között
soha nem látott fehérebb város.

Szürke arcát belemossa a bűzös tengerbe.

ALMA MATER

Idők éje óta minden ága összehajlik.
Nem tegeződik önmagával.
Körmeit vizsgálja, szagolja a kéz maradékát,
Belehajol sötét szájú anyjába.

A SZIGET MELEG, VÉRES BŐRT HÚZ

Áttetszővé tette lábszárait a hullámverés.
Útitársa kinn rekedt a nyílt tengeren, de hörgése
eljutott hozzá és mellételepedett a cserjék alá.
Ezen az éjszakán már nem történt semmi.
A tenger borvörös volt, mintha nem is az időben,
de egy abroszon loccsant volna ki az örökkévalóság.
Hosszú, gyökérformájú villámokat látott,
fákat és vetéseket az égen.
A füstölgő vihar utáni sárga levegő égette torkát,
a szigetre vágyott, ahol sem állat- sem emberszag
nem zavarja testében az ősi tiszta növényzetet.

A tenger valami ronda, fertelmes virágot vetett ki,
amely rögtön sétálni indult.
Hosszú, fényes tüskéit tördöste,
mintha nem is a parti homokban,
hanem egy vízbe fúlt asszonyban üldögélne.

Akkor az a virág egy véres,
gőzölgő követ hozott a világra.
Akár a hullám a kagylót.

Távol isten- és emberszagtól,
ahol a tengernek illatos haja van,
és reggelente habos kavicsot dörzsöl ki ágyékából;
a sziget meleg, véres bőrt húzott magára,
és furcsa, sárga virágok lebegtek fölötté,
akár a szitakötők
egy elsüllyedt világ örvényei és kipárolgásai fölött.

HULLÁMZÓ KÉPKERETBEN A TENGER

Keszthelyi Rezsőnek

A műtárgy visszatér a tett színhelyére.
Derűs, zöld fény ragyogja be a szobát.
Visszajött, hogy kioltsa magát,
Hogy eljusson ő is a titokhoz,
Mert legfőbb titka a művészetnek az álom,
Melyet szürke álmainkban nappal álmodunk,
S ébredéskor, izgatottan rájövünk,
Hogy az örökkévalóság
Villáma hasított belénk:
„Miként a fák, ahogy mi sem történik velünk,
Ahogy ami történik, mi sem a fák.”

Az ajtót, ablakot befalazza,
A tükröt letakarja hullámaival.
Behömpölyög a sós képkeretbe.

HAJÓ NYARGAL

Az árboc rázuhan,
Eleven, kék függönyök rohannak,
Belsejében a hajó zsigerei gőzölögnek,
Hullámok világítanak szemeiből.

Teste öt hasadékból Jehova vicsorít.

VIHARBAN

Lovak csapkodnak az égen.
Villámsújtotta hattyúk nyerítenek.

LÁTTAM A KUTYÁKAT

Kiemelkednek a fagyos földből,
öngyilkosok éjszakája ez.
A jég alatt egy egész világ van,
teremtés előtti pillanat.

Láttam a maszkot, mely földöntúli értelmet,
tökéletes harmóniát sugárzott.
Láttam a hegyeket, melyek nem hegyek már,
de hegygé lesznek újra.

Az ég kiszakadt a földből,
fehér ingben kutyák integetnek,
a föld alatt felvonít az arc nélküli isten.

ÉJSZAKAI VONAT

A sötétség magába szürcsöli teremtmőjét
Akár a rothadó tavasz
A csillagtalan kutakat.

DENEVÉR

Az égbolt fekete rezsó.
Tüzes dróton kifeszítve fehér hold és sötét nap.
A táguló lyuk felé zuhan a denevér,
három kövér csillagot hagy maga mögött,
egy fehér és egy sötétkék holdkaréjt.

A sűrű drótháló felzizeg,
csapkod a denevér ablakomban,
a rezsó vérkörömbe kapcsolva tüzesedik, tágul,
hínárjába beszippantja az űrutast.

BE KELL VARRNI AZ ÉG ALJÁT

Elalvás előtt mosolyogsz. Erdőillat.
Bele kell varrni a kabátba.

El fog hagyni téged a szépség, mielőtt felébredsz,
Átfúj rajtad a szél,
És nem leszel többé olló.

Túl az erdőillaton, ahol a szépség megtörik,
Valami furcsa, szárnyas hegedűsök:
„A te ollód egyedül az én életem szépíti meg!”
Be kell varrni a hegedűket,
Ahol sem égálja, sem kabát,
Be kell varrni a vágyódást.
Be kell varrni.

Aztán leteszed az ég alá,
Ahol sem olló, sem szépség,
Ahol senki sem erdőillat.
Ahol senki.
Senki senki.

KIVILÁGÍTVA FÉSÜLKÖDIK

Tengerré sem lehet már,
hullámokban rakodnak rá a székek.
Fuldoklik a díszlet alatt.
Hullámokban fésülködi.
Kivilágítva rohanják meg a székek,
széttárja őket és megfésüli.
Szélíden hanyatlik rájuk, akár a tenger.

TISZTA SZELLŐVÉ VÁLUNK

A „díszlet” levegős lesz.
Arcod az enyémhez dörzsölöd,
Végigcsúszol a vitorlákon: „Gyerünk!”
Lebegés közben: „Aludj csak, aludj!”
Akár egy csónak, rám nevensz a felhők mögül.

ÚTBAN DÉLNEK

A nagy zuhanások, vonzások és taszítások,
A Lebegések éjszakája után
Maszkot cserélünk,
Belesikoltunk a magányos cédrusba.

HÍMZETT ÜGYIRAT

*Nem kell a házat lebontani,
hogy világosság legyen.*

Mallász Gitta

HALB GOTT - HALB ERDE

Nem tudok beszélni, csak a „beszélő” által,
mert nincs szám. De van lépcsőm.
Nincs szagom. De amikor benned vagyok,
rózsaszín tollsöprű leszel, és pókot kergetsz.

Van szagod, amivel rám gondolsz,
körmöd, amivel megsimogatod magad,
arcod, amit megütsz, amikor cserben hagyalak.
Van hajad, amit kibontasz, amikor hideg szél,
amikor eső, amikor gonosz vagy,
amikor vörös lépcsők rohannak benned.
Van szárnyad immár, amit letehetsz.
DIE BRÜCKE, DER BOGEN

SZERELEM

„Mivel ez a vágy édes és élvezetes fájdalmat okoz,
Nem tudunk betelni vele.
Mértéktelenül növeljük ezt a vágyat,
Hogy az néha meg is öli az embert.
Ez a vágyódás úgy is hathat az emberre,
Hogy halálosan epedjen az ilyen halál után.”

Leveszi testéről az ékszereket,
Ruhájába kígyó siet.
Lába leszakad a hajnali égről,
Szent Teréz egy fapadon hever.

BEFAGYOTT, SÁRGÁ FOLYÓ

Mintha zúzódás érte volna a holdat,
kettészelt gyönyört tett a szánkba.
Zúzmara olvadt fogaink között
megcsikordult a folyó
s egy jégtábla belénk döfött.

ZÖLD KESZTYŰBEN, PUFF, AKÁR A VILLÁM

Tavaszi székre csorognak ruhái,
akár a kert, az átázott rügy,
halkan beszél, fába szorult villám,
csak megmártja magát, aztán tovább sétál.

A boldogság nem az én, pufff, eledelem,
mert, pufff, jóllaktat ésss, pufff, elááálmooosíít.

Viselsz engem? Én a vágy vagyok.
Nyúlj hozzám alulról felfelé,
mint középpontját elvesztett lény,
zavaros fény, döfj belém,
olló a holdba, pufff!

ORDÍT AMIKOR MEGSZÜLETIK

Vad madarak tojásából kiszaggatja végtagjait.
Teste áttetsző és véres,
akár a jégszekrényből kiolvadó holdkaréj.

Szárnya harmatos a vízágyútól,
éjszaka hosszan, nyüszítve énekel.
Reggel fáradtan leroskad ágyamba,
kéz a kézben fekszünk, akár a nárciszok,
s ránk zuhan a dervistáncot járó holdkaréj.

Ma sikoltva ébredt a tavasz ablakomban,
felriadtak a ledőlt nárciszok.
Ismeretlen ablakok,
összeragadt szárnyakkal fölöttem,
üres szemeökreikből ágyamra pereg fekete homok.

Ma valahogy furcsán gőzölög a tükör,
másként nyerít a fésű,
árnyékomat mától Ő viseli,
s a nagyjégszekrényt, tudom,
most már nekem hűtik, nekem sepregetik.

LÉDA ÉS A FATTYÚ

A szagodat, ha feledni tudnám,
most nem kísérnének holdfényes kutyák.
Zsebemben lüktetsz az esti villamosban,
izzadtan dörzsölöm a nadrág gomblyukát.

A farkadat, ha feledni tudnám,
de bekísértek tollpihés egyenruhák.
Szájamban lüktet két repülőjegy,
mely nem érvényes, és nem visz sehová.

ÜVEGHATTYÚ AZ ELŐSZOBÁBAN

Átütött seb a tükörben.
Ez verscím is lehetne,
mondtam a kalapomnak, és levettem
a sebet az ajtóról.
A kék, megfagyott szárnyakat
a sötét előszobában hagytam.

De tél volt, a pihéket magammal vittem,
de ősz van,
és te még mindig nem vagy velem.

A tükörből pattanásként hattyúk fakadnak ki.
De kalap vagyok.
Bennem a tükrök összetörnek,
a tükrökbe pedig én török bele.

GYORSULÓ SZEKRÉNY

Nincs szél, hogy elrepüljön,
köldök a bibliai fáig.
Keze mintha hajnal volna,
kinyitja az ajtót.
A holnap ma van! – süvíti a fiókból
fülhallgatóval a fején, akár a kígyó,
és bolgár ritmusban beszél.

Ó, hát te vagy a gyönyör,
ahová a kesztyűk berepülnek,
te drága balfasz, cselekedj!
Zöld közepső ujjad szájamban hernyó,
röptében kapd be a legyet!

OHRIDI GYÖNGYÖK

Ásít a tó fölött, keresztet vet, beleköp.
Kukac fekszik a meddő vízben!
A szőrös madarat
Szoknyája alatt karóba húzza.

A TENGHER ARCOD VESZI FEL

Vágyódom is, valóban, de oly nehéz elindulni!
Sikolt, s a mélységbe ugrik.
Mostantól fogva enyém vagy, selyemruha!
Zihálsz?
Nem hallom a vizektől! A csacsogó vizektől!
Kétségbeesetten a szétnyíló hajó combjai között.

SEM FECSKE, SZAGA, MINT A MADÁRÉ

Sem fecske, szaga felröppenő hajnal,
belém kacag a friss fű a délelőtti melegben,
belém nyomja Lilit, Amáliát,
s mesél nekem a felröppenő kilincsről.

NEM LÁTOD BENNEM A VÍZESÉST?

Ó, idegenben, s a kések alatt
minden. oldalról egyszerre látni téged!
Kinyitom az ajtót, és belépek rajtad.
Hát nem ismersz meg engem?
A te hosszú nyakad nyári, poros út,
mely izmosan belém torkollik.
Te átok, vágyódás, fekete vízesés!

ÁLOM, HOSSZÚ, FEHÉR

Örökké tartó virradat vagy bennem,
Sohareggel, hosszú, fehér.
Borulj fölém, fulladj belém.

Kősvatagban villámként csapjak beléd,
Tó legyek, keserű, fehér.
Borulj fölém, fulladj belém.

VŐLEGÉNY

A kanyarban kutyává változik,
Farok csap ki belőle.

A TÜKÖR DÉMONA

Látlak lebegni és eltűnni egy friss röntgenfelvételen,
aztán lassan leveted húsom,
izzadságomat letörled mellkasodról,
lélegzetemet kifésülsz hajadból,
nedveim elapadnak szájadban,
szabad leszel és meztelen,
győztes és vesztes vagy
velem és nélkülem.

Aztán visszaszáll a rend, felöltözhettek,
magamra öltöm húsodat,
izzadt hónaljadba belekarmolok,
zihálásoddal hajamat felborzolom,
nedveidet magamba szűrcsölöm,
szabad leszel és meztelen,

győztes vagyok és vesztes
veled és nélküled.

A SZÖRNYETEG, AKIT SZERETÜNK

A tengerben a rizs megfő.
Ez az első megzavarodás;
a tenger úgy torzul el, ahogyan a falevél
pörkölődik szétterült hajad mellett.
A rizs megfő, a tenger kettéválk,
és sárga ablakon távozik.

HALKAN LECSATOLJA

Szúrós illattal közeledik a teáskannához,
belém néz: lélegezz!
Halkan lecsatolja, és otthagyja illatát.
De ő nem tűr!
Véres tojánhéjjá.
Én egy vagyok vele.
Halkan szörnyeteg.

JIN ÉS JANG

Sem a szakadék innenső oldalán,
Sem az álom kútjában.
Sem bennem, sem kívülem.

Egyedül vagyok a moziteremben,
A vetítővásznon magamat nézem.
Rajtam kívül csak ő néz engem.

NYIRKOS ÉG, HIDEG VASALÓKKAL

A ház fölött fekete tükörben
Vasalók vonítanak.

JUDIT

Letérdel, megérinti áldozatát,
Kamera belefúr arcába.
Képkivágás a tör mentén.

Fejjel lefelé csüng a székről,
Haja belelóg a fekete vízbe.
Asszony soha nem lesz már,
Saját vérét issza.

VILLAMOSBAN

Vörös ruhában üget egy ablak.
Kiszúrt szeme
Elcsorog a virradatban.

ÉVA

Beledől a meleg korbácsok zuhatagába,
Belerohan az álmokóros, táncoló gyümölcsfákba.

FEHÉRNEK LENNI

A mandulafa virágait homok borítja be,
Vitorla támolyog be lassan, ezüstben.
Üszkös lábú madarak csüngnek rajta.

LÁRVÁK AZ ÉGI SELYEMBŐL

Este van, ragadós.
Nyugat felől, ahol a blúzok sorakoznak
Piciny hernyók, drága ékszerként a húsba marnak,

Valami belső só erejétől a lárvák életre kapnak
s a nyirkos selyemből kiszűrrik a kéket.

Az olló! Véres lepedőket szabdal
gőzölgő húsdarabok tornyosulnak az égen.
Körmök.
Letépi az égről a selyemkötést.

ALICE FÉSZKET RAK AZ ÉG ALJÁN

Evezője megakad a rózsaszín habokban:
„A legszebb mindig távol van!”
Áthajol a csónak oldalán, kócos haja az égbe ér,
Arca elsötétül:
„Nem vagyok én madár!” - mondja ,
S tojásait didergő tenyerébe tojja.

ALICE ÉS A HARKÁLY

Pihés combjai között meleg eső kopog,
a húsos leveleket gyengéden széthajtja.
A lusta hernyó
nyálkás körmeit szopogatja.

ROGINA BARA MOCSÁR FACSÚCSAI

Hosszú vonítás a gőzölgő nád húsa alól.
Ragados, nyálkás és éhes, akár a naplemente.
A tűz belesegít a gyönyörbe.
Leszopogatja lábujjait.

A mocsár pillangós.

Köröm a fák koronájában,
hús a láng gyönyöreiben,
vonítás a lábujjakban.
Korbács.
Rogina bara jön, mocsár jön, facsúcsain!

EZ AZ ÉVSZAK: SZEKRÉNY

Ez a szekrény sötét, barna és nedves,
mintha asszony volna, nevet.
A gyönyör benne mély és hasít.
A rovarok munkája volna ez?

Selyem blúzom véres,
pókok másznak ki belőlem,
és irtózatoss csönd van idebenn.

ANYÁM

A levegőben gyenge léptekkel siet felém,
A folyó az ő szájából akar kibuggyanni.
Didergő fűz hangján szól:
„Ülj a hátamra! Fázom egyedül.”

ÁLOM, ZÚZOTT GYÜMÖLCSÖN

Kéken, hosszan zuhantam,
mintha felhőt öleltem volna át
kétségbeesetten, szájamba csapódó
kihűlt madarakat ropogtattam, tudómba havazott
az alattam sistergő hegygerinc,
gyönyört söpört belém a jeges szél,
s zuhantam némán, boldogan,
zúzott gyümölcs,
égi abroszon.

A RÓZSÁKRÓL, AZ ENYÉSZET FALAI KÖZÖTT

fiamnak

Meddig a magány hangjairól, a harapásról,
Meddig a rózsákról, a szeretet karmai között?
A sötétben két összezárt fenevad szuszog.

HOLD ÉS PATKÁNY

Jön az üveges. Hallod?
Távoli üvegcsipők.
Az üvegróka csipkeblúzba bújik és fázik.
Jönnek a csillagok.
Erősödnek a szagok, és vinnyogó,
szőrös fiókok szaladgálnak.

VILLÁM

Hangja a kútból süvít elő,
Magister Ludi a fényes hídon.
A kútból lángfarok csap ki,
Mintha a sátán ülne a nyeregben,
Neki is jelene van, akár egy esőköpenynek.

ELŐSZÖR FOG A FOG TEREMNI

A rügy álmodik.
A levágott nyelv is álmodik.
Véres szökökút kivilágított ablakban.
Fogorvosi székben egy bukott angyal.

TAVASZI REGGEL A POKOL-SZIGETEK EGYIKÉN

A hullámok leteszik a korbácsokat,
kigombolják a kagylókat,
sem élő, sem holt testünkön.
Lesütött szemmel,
rózsaszín húsdarabbal hóna alatt,
ahogyan a kutya a kutyát, felfedezem őt,
akihez még nem hatolt el a fény.
De hiszen a sziklák még alig véreznek!
Akkor hát nem ember.
A bokrok alól lopva ránézek, mint a rózsza,
mely „hevében lángvörös lesz
és önkívületében illatozik”.
A sziklából a sóvárgástól az utolsó csillag is kifolyik.
Vak szörnyeteg a tükörben.

A parton hajnalt cipel egy ember.
Izzadt szárnyain rózsaszín cseppek.
Jerolim! Indul az első csónak a Pokol-szigetekre.

Ó, AZOK A SZÉP NAPOK!

Hódolat Samuel Beckettnek

Lehunnya ujjait, a napernyő virágba borul,
Micsoda fény! Ismét egy gyönyörű nap.
Haja világítótoronyként lángra lobban,
Fehér, fagyott ablak a szájában belém ásít,
Hosszan, üveghangon énekel, engem hívogat.
Mosolyogva, üres szemgödrökkel
Hull önmaga sivatagába,
Torkából egy örökzöld fogkefe csordogál
Le a kék, le a lila...
Micsoda fény! Lepke a sivatagban.
Ki énekel itt magányról,
Zuhan fehér, fagyott ablakban,
Énekel szomjas virágmintákon bennem,
Vonagló, száraz kútban?

HAPPENING 1969

Erdély Miklós emlékének

Kopasz benzineskannák a Keleti pályaudvaron,
kicsordulnak belőle a hajnalok.
Egy álomkóros fa piros felhőket ereget,
ágain ringatja kis piros buldózereimet.

A Duna-parton ragyogó patkányokkal
szárnyaink alatt,
indigó-csókkal homlokunkon,
hulló csillagokként egymásba zuhanunk,
oly szelíden,
hogy a könnyek azóta is elkerülnek.

NEM JOBB GYÖNYÖRRE TÁMADNI FEL

Erdély Miklós emlékének

A sötétszárnyú angyal labirintust épít.
A cipőket kéri, amikor kilép a gyönyörből.
Öt szája, öt arcba harap.
Az ajtóból, melyet nem nyit ki tanítványának,
Azt üzeni, visszajön tavaszra!
Mintha már nem venné észre a tóban
A zsírszobrokat,
Kertjére néz. Arca nyugodt, derűs.

Sötétedik. Az égbolt fölénk szárad.
Üres és kemény ruhánk ránk ragad.
Az üveghez szorítva sírunk. Mögött.
FUGVA, HUSZTUZVA,
ÜKLELVE, KETVE,
ÜLÜD.
Ezt a költeményt is le

j

je

bb

kellett volna kezdeni.

RÓZSAKERESZTES

Kassák Lajos emlékének

Beleszúrja magát a vetítövászon közepébe.
Ő az Egyszarvú és Krisztus,
Önmagával azonossá válik és felforr.
A kereszten felüvölt a teáskanna.

KASSÁK LAJOS

Itt nem nyílnak belőlem ajtók, ablakok,
otthon vagyok magamban.
Ház vagyok és madár illatom van,
asszony vagyok, akibe esténként álomba zuhanok,
és férfi vagyok, akivel reggel partot érek.

Itt a lovak nem halnak meg,
acélgyeplősen vágatnak velem a hajnali égen.

A KÖLTŐ KÖSZÖNTÉSE

Sápadtabb lesz az ég, ha senki sem látja?

Hamvas Béla

Sötét kabátján hernyó, égi csillagtestek,
szellemét marja láthatatlan éji vihar,
reggel kétségbeesést zúdít a világra.
Teste tintája vörös, haja tintája szürke,
lelke tintája sikoly.
Ő a tökéletes hernyó, a magányos isten,
„aki önmagának teremtett világot,
mivel senkinek itt
a magasság és az isteni nem kell.”
Alatta a kifeszített, didergő Magyarország.
A karácsonyi mozi után
sápadt jegyese vörös ruhában várja,

vörös jegyese szőrös ruhában várja,
kutyaaarcú jegyese késsel várja,
égnézni várja a Nagy Tűzijáték birodalmában,
hol kipusztult madárfajok tolla
kavarog vörös alkonyatban.
S ő jön derűsen, csillagnézni imádság előtt,
szelleme tavában ég fürdik égben,
férfi a férfiban, nő a nőben.

#Csoóri Sándornak, 60. születésnapjára

NYÁRI ZÁPOR A GŐZÖLGŐ PAPRIKAFÖLDEKEN

Tátogó olló, és kész a nászi ág: itt a bíbor hús,
apró, kesernyés magvak, csípős illat.
Megvastagodott nyakkal,
gőzölgő mirigyekkel vár a menyasszony,
engem vár, a szerelmest,
lenyírni hajfonatát a zöld levelek tövéről,
engem vár langyos mézzel combjai között.
Lecsorgok a lüktető húsdarabokon.
Neveken szólít. Vért érzek nyelvemen.
Nő vagyok? Férfi vagyok? Nézem a felhőket,
a rohanó nyálmirigyeket barátnőm torkában.

EGY HOMOKI PATKÁNYNAK

Egy homoki patkánynak engedte át hónalját
langyos virággyökerek között
Ő volt az ifjúság, édes tejes bögre,
Most a homoki almafák alatt szendereg,
közel a folyóhoz, a zöld hasú halakhoz,
a megcserepesedett szájú, bűzlő parthoz.

Ez mind a hónaljában volt,
amikor még volt fű, madár és angyal,
és ő volt a szétpukkanó halakban,
ő volt a köpőlégy, az irigy, sárga virág
a férgekkel teli bögrében.

Zöld légy ül az égen.
Nyár van, bűzlő szájú. Vészes csönd.
Nincsenek tücskök.

Üszkös leánykaruhák bőregéreként lógnak a fákról
Már elfelejtette, ki ő, és miért jött.
Horgászbotra akadt kukacként
belelóg a bácskai aszályos tájképbe.

A KÍGYÓ KÉKJE SZOKATLANUL HALOVÁNY

A barbárokra várva szerzőjének,

K. Kavafisznak

A kígyó kékje szokatlanul halovány
köpenyt öltött, és lopva távozott.
Odafent szólt, de már a falakon túl,
mert forró volt a nyelv, magyarul is, görögül is.
Értette ő, mi az, miféle hang szól a mirigyekből,
a látvány szépségétől elbűvölten
elkezdett csúszni lefelé,
nem is mint kígyó, hanem mint színész,
aki sötét köpenyt öltött,
és lopva távozott.

De egy szörnyű hang hatolt a lépcsőn fölfelé,
egy ziháló, bíbor magyar paprika, aki forró volt,
héber és görög, jól tudva, persze,
mit ér a szabadság,
s mily üres nevek száltak e birodalmak.

De forró volt a nap s költészettel teli,
s a kígyó kékje szokatlanul halovány.
Akkor levetette magát a szakadékba,
nem is mint szárnyas kígyó, vagy falióra,
csak zuhanni, repülni kívánt szabadon,
mint aki sötét madarat öltött magára,
a mélység szépségétől elbűvölten,
a szakadék combjai között magára talált,
saját farkába harap
és halovány tojásokat ütöget.

BALKÁN EXPRESSZ

*A visszatérő világok! Ahogy
körbeforognak kiszaggatott szegéllyel,
egy mindegy-hol hulló pillanatot,
melynek nélkülem kell elvesznie.*

Tandori Dezső

Távolabb vagyok most tőled,
mint óceánjáró a kukoricaföldeken.
A száguldó villanypóznák, fekete árbocok.
Távolabb vagyok, semhoggy győztes vitorlaként
szétszakadjak,
még távolabb leszek, ha megérkezem.

Itt szomjúság van és mélyből jövő, fájdalmas hang.
Csak álom az egész – suttogom ihlettel.
Itt tegnap lezuhant egy angyal.

Most mindenki naplót ír,
és szaporítja a történelmet.
Az ajtóban hattyú és gépfegyver ölelkezik.
A mozdonyvezető egy hamuszín,
üres szemgödrű ember.

Egyre távolabb tőled, ahogy feléd közeledem,
egy veréb ütődik az ablaküveghez.
Hatalmas, fekete kályhacsövek
üvöltenek fel bennem,
hol vagy? Itt sötét van és döbbenet.
Ha ez a történelem, hát nem értelek meg,
ne várj rám, amikor megérkezem.

FORGATÓKÖNYV

Ó, azok a szép napok!
Samuel Beckett

Az eget szemléli. Maga elé néz. Szünet.
Összekulcsolja két kezét, a melléhez emeli őket,
szemét lehunyja.
Némán, de ajkait mozgatva imádkozik.
Szünet. Szünet.
Köp, hátrább hajol, felemeli a felső ajkát,
ínyét vizsgálja.
Leteszi a tükroét. Fűbe törli ujjait. Szünet.
A táska felé fordul. Száját festi, vércsík,
és többé nem mozdul.
Megjelenik a kéz.
Kinyitja szemét, felteszi szemüvegét. Mosoly.
Hátrahajol, lehunyja szemét. Szünet. Szünet.
A mosoly eltűnik. Tanácstalan arckifejezés.
Hosszú szünet.
Szembefordul. Szünet. Rendes hangon. Ingerülten.
Halkabban.
Még ingerültebben. Még halkabban. Vadul.
Ugyanazon a hangon.
Ingerülten. Még ingerültebben. Vadul.
Rendes hangon, egyhuzamban. Szünet.
Lélegzethez jut. Szünet.
Mutatóujját és középsőujját a szíve tájára teszi,
keresi, és megtalálja a szív helyét. Szünet.
Merev tekintet, beharapott ajak. Mosoly.
A mosoly eltűnik. Szünet. Szünet.
Hangja elcsuklik. Szünet.
Suttog. Hitetlenkedve hajol közel a földhöz.
A mozdulat félbemarad. Szünet.
A mozdulat félbe-
Szünet. Szünet. Halkan felnevet.
Becsukja szemét, kinyitja szemét.
Kezébe veszi a napernyőt. Szünet.
Hosszú szünet.
Félénk hangon. Szünet.
Szünet. Hosszú szünet.
A napernyő meggyullad. Füst, lehetőleg lángok.
Szünet.

UROBOROSZ

(1991-1996)

FEHÉRLÓFIA TELEFONJELENTÉSEI

1.

Torkodban szaporodom, mint a hamu.
A kifeszített JELZÉS sem bír már tovább tartani,
és beomlik, mint a halánték.
A legidősebb lány KOSZOVÓMETÓHIA arany sarlóját
virágként rázza az Óperenciás tenger felé,
ahonnan a SÖTÉTSÉG rimánkodik,
mert elvesztette titkos magzatát.

Te már akkor tudtad,
miért sietsz plazmává sűrűsödni,
amikor megkérdezted, látod, fiam, azt a nagy fát?
Mint valami tömör, ezüst föld, ragaszkodtam a gyorsuláshoz,
akár a gyermek, hozzád bújtam, és úgy válaszoltam, látom.
Eredj fel annak a fának a legtetejébe, húzd le annak a kérgét.
De nem tudtam. Na, gondoltad.
Kinyitottad a számat.
Ömlött a víz öntudatlanul.

Megint szoptattál hét évig a fegyverek között.
Leopárd foltos testedből, felperzselt kaszányabűz áradt,
Krisztus sárga haja zuhogott,
hét esztendeig nem volt áram.

Hűti a számat ez az ezüst tál.
Közeleg a nyár, és szeretném megtalálni a föld KÖLDÖKÉT
hogyan leereszkedjem, mint egy gyászmenet,
de azért megyek, hét nap, hét éjjel.
Akkor gondolhatod, mi történt.

2.

Mit keresel itt, felvilági ember, ahol még a madár se jár?
A második lány VUKOVÁR ölében,
a rádió falának dőlve, eltört pohárba vert arccal;
fehérbe öltöztették a fegyvereket,
fehér hamuban, torkodban szaporodom.

Begennyesedtek a fák, pedig még nincs tavasz,
hát jól van, hajnal, teszem hozzá,
aranyosan tudunk elcsevegni a rádió hullámhosszán,
arc nélkül,
faládában is elküldheti,
hívjon fel máskor is,
nevét cirill betűkkel írja, Fehérlófia!

Halló, éjszakai műsor, tessék gyorsabban élni!
Tempó, tempó! Kevés himnusz, kevés Krisztus,
kevés Buddha, kevés Steiner, kevés, hallod, hé, bele, na!
Tempó! Rossz, kisapám, rossz.
Ismétlem: ideális tempó a GYORSULÁS!

Imádlak William Blake, aki elég öreg vagy ahhoz,
hogy ne legyenek emlékeid rólam, és fújod a POP egyszereget,
és SZARVAST hiába próbáltad elásni,
mert most ott fekszik valahol a VASERDŐBEN temetetlenül,
ismétlem, mindez túl kevés.
Nincs ivóvizem, láz gyötör,
hét napig KRISZTUS SÁRGA HAJA ZUHOGOTT,
eljutnak-e hozzád tudósításaim,
majd valahogy kibírom,
csak a tempóval van némi baj, köszönet. Vége.
Fehérlófia.

LÉGIPOSTA KÖLTEMÉNYEK

1.

Kedves Katalin!
Megkaptam mind két csomagot
rózsaszín papir mint máj virág csiripelt,
a postán az emberek sorban állva mint marhák
néztek, néztek, talán gondolták
na ennek mi baja,
a szeme, szája rángatodzik, mint akar, valamit
valamit csak ki gondoltak s én kirepültem
odább álltam
még szagoltam, nincs szagod neked, mi fene,
és lassan az autóba ülve mosolyogva
körbe görcsült fejjel
haza vezettem, de tévedes,
hazám az nem ez, igaz ügye,
de hát hol vagyok, mi lett szememmel,
hol a nagymamám
miért nincs itt reggel kérdezni hogy hogy
ébredtem?
hogy mit álmodtam vajon tegnap este,
kit érdekelne
nagymamáknál jobb nincs, ügye?

megint kérdem, hogy hogy s mint megy az este
fejed felett
mit is gondolsz arról amit kértem?
Igen, Nem - a két vegletes szó, arra várok
mehetek, vagy tulajdonképpen mit is
csináljak veled?
Mire várok azt kérded, az jó kérdés
a hollonak is
mint a hirodó száll s titkos szellemeken át száll,
ő tudná mi észak neki vagy kelet
e veréb kérdi bagolytól hogy énekelhet e

mellette vagy nem?
Talán nem jó ez a jelenet, de ha nem küldöm el
akkor be-fagy a szám,
oda kokkan a kezem s soha nem indulok tovább.

Üdvözetem. Irjon, ha lehet. Köszönöm a
cikkeket. Az új cím azt jelenti hogy most
ott lesz, levelem oda mehet?

november tizedike van. Kora este. Leveleid
ide értek gyorsan, köszönetem.

Ashville, 1991 november

2.

Kedves Emőke!

Még mindig hallom – viszontlátásra Újvidéken!
Az orgonákat átjárja a gyönyör.
Még mindig, lám, reménykedem.
Oly távoli a hangja, kedvesem,
még nincs minden veszve,
s ha néha vesztemet érzem,
versláb helyett, ugye, fogjak inkább kapanyelet?

Ajtókilincs fúródik torkomba,
a fésűt átjárja a gyönyör.
Még nincs minden veszve,
habverő ugrál az égen,
és oly forró-gyönyörű, ahogy a lélegző
kertekkel letakar.

A beszéd négy kapuja bezárult.
Álmaimban mégis üzen árnyéktalan,
versemből a habverőt kiszaggatja,
ő az, ki felsikolt torkomban.

A kilincset megduzzasztotta a gyönyör.
Ki ez a város bennem?
Olyan ismerős, mintha integetne,
letakarja a tükröket,
az asztalból vér folyik, a fésűk begennyesednek.

Újvidék, 1992. január

3.

Kedves Katalin

Ma megkaptam az „Egy művésznék...” elbeszélgetési cikkét. Érdekelte amit mondtál. Köszönöm. A kis lemezedet is megkaptam de jelen pillanatban még nincs az a kis közepi-plasztika ami kell ahhoz hogy meghallgathassam. Rendelni kell egy boltban. Itt azt már rég nem használják és nekem se volt meg. Így várom azt a pillanatot is hogy hangodat is hallhassam. A „Parázna söprű” igen érdekelne. Szívesen megküldöm az árát, lehetne arról is szó hogy elküldenéd nekem? Az utóbbi hetekben megcsináltam a bemutatói lapot rolad amit a könyvkiadóknak fogok elküldeni. Elküldtem a „Hétfejű...” javított fordítását a Kenyon Review-nak, hol M. Hacker a szerkesztő.

Ismered őt?

Szeretném fordítani a többi részét is a Kiűzetésnek és azután talán a Parázna söprűnek állnék hozzá. Itt igazán nem lehet versírás, versfordításból megélni. Habár érdekes módon van itt egy vers-szavaló csoport Ashevilleben alakult, aki már tíz éve megvan és sikeresen (még anyagilag is) járják az országot, főleg iskolákban. Ugy hívják őket hogy „Poetry Alive!” Érdekes módon úgy mint a MacDonalds ők is növekednek csak sokkal kisebb pénzről van szó

Junius végén Amsterdamban leszek az Ötödik Feminista Könyvkiállításon és akkor igen szeretnék veled találkozni, talán Pesten?

Mi a kilátás erre?

Remélem találkozhatunk ezen a nyáron, addig is szeretettel

Tetszik a Kis házad és a kilátás is.

Asheville, 1992. február4.

4.

Kedves Emőke!

Közel már a hasfelmetsző tavasz.
Padot csináltál belőlem.
Oly távoli a hangod, még nincs minden veszve,
szemed is fehér, mielőtt elfelejtelek.
Régen írtam, a magot elvetettem,
sűrű a hajam, amikor zörögsz bennem.
Miért sarjadozol?

Ezt a járványt, nálatok is úgy hívják - kikelet?

Újvidék, 1992. március

5.

Kedves, kedves!

Szerda este 9 óra van, végre, ma rengeteg friss húst álmodtam. Mivel nagyon szalad az idő, félig lemészárolt tehenek vonszolták magukat, utolsó levelemet, amiben rész meg is lesz, ma este fejeztem, szelíd barmok, combjaiból és bordáiból hiányzott hatalmas darab, nyomdától függ. Eddig még lesz. Enyhe, rózsaszínű angyalok gőzölögtek, és nem tudtam segíteni. A hasznuk az a kis könyv olyan három és ötszáz dollár, nem tudom, mikor lesz vége, és mennyiért adjuk el. Kérdések. És kész röhej, hogy amikor felébredtem, azt hittem, vége.

Angolul. Gondolom, te az előadást jobban csinálnád, de ez az élet, nekem gondolni, hogy amikor az egész, tudsz majd jönni, és együtt csináljuk Bookstore/Cafe boltomban. Itt küld hasonlít mint a Gundelre.

Az USA térképén.

Apám betegeskedik. De rossz szememmel melyik országban keressem városod? Minek annyit bolyongani ismeretlen országokban, Havenben, segíteni anyámnak 69 vérkeringéssel van baj lábaiban, amikor rögtön honvágy gyötör a nemlétező országból. De mi ez a fájdalom a zsidókéhoz, a palesztinokéhoz, vagy a kurdokéhoz képest, itt március van és hozzászoktunk a megcsonkított emberek látványához, a halottakhoz, és hogy sokan már nincsenek.

Te még még vagy?

Remélem Te jól vagy és írogatsz.

Egy-egy vers!

Ezen én is őszintén csodálkozom.

Szeretettel Emőkatalin.

Ashvidék, 1992. március

A GYÍK

A tátongó pupillát
gyéren fakókék mező koszorúzza.
Nedvességnek nincs nyoma. Már nincs.
Üres tekintet. Mintha nem bírná elviselni
többé a csukott szemmel látottakat.
A napfény korbácsütése életbe rántja
hamun innen, parázson túl.

A TAVASZI LÓ HULLÁMZÁSA

A halál pillanata után, amikor még eleven árnyék
lassan suhant a réten, majd a kövecses mező fölött,
az árnyék ízétől még reszketve,
megállt, meglátta magát a tó tükreben
– meglehet, csak most, egyetlen egyszer
és soha meg nem ismétlődő alkalom –,
mégsem kívánt újra megszületni,
nem akart a sötét szájából kizuhanni,
mely örök idők óta mosolyog.

A SELYEMHERNYÓ

Nyálkás örvénybe öltözött.
Karjai nőttek mindenütt, ahová a fény behatolt.
Maglehet, az én táncomat is sok keze közül
az vitte el, amelyik kislány volt.

Az egyik keze eperlevél után matatott,
ujjuk harapdálva jöttek a reggelek a falból.
A másik keze felhő volt és zsírdarabra hasonlított,
a harmadik egy lavór vízben ült, akár egy öregasszony.
A többi keze majdani koporsóját-bölcsőjét szövö és fonja;
végül egyenként, lassan nyálával bevarrja
az emlékezet foszló, örvénylő gomblyukait.

A KÍGYÓ

Leengedte szárnyait, az almából kifutott a vér.
Kémlelte barátnője arcát, amely maga volt a pikkelyes ég
csodálkozó, bukott angyalokkal.
– Ez minden? De ugye nem igaz? – kérdezte bizakodó
hangmozdulattal, örökzöld farokkal fogai között.
– Ez nem minden, de elég. Elég minden.
Belőled én maradok, belőlem ég ami marad.